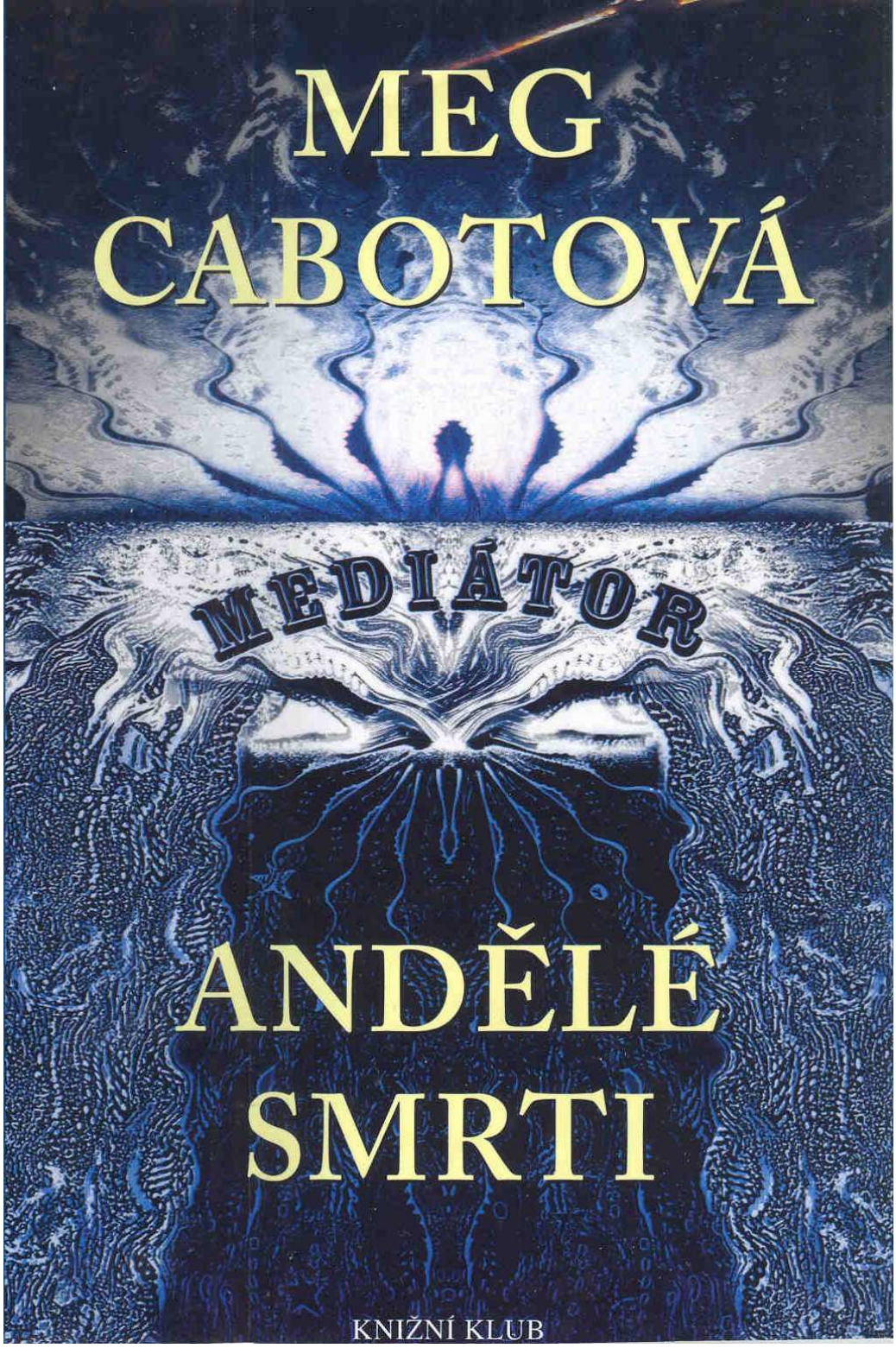

MEG
CABOTOVÁ
MEDIÁTOR
ANDĚLÉ
SMRTI
KNIŽNÍ KLUB

MEG CABOTOVÁ

MEDIÁTOR

ANDĚLÉ SMRTI

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Jašová

THE MEDIATOR: REUNION
Copyright © by Meggin Cabot, 2001
Translation © by Jana Jašová, 2004
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group, k. s., 2004

ISBN 80-242-1350-8

Památce J. V. C.

mediátor

subst, m

(<lat.; angl. v. t. *mediator* = prostředník, zprostředkovatel) *esoterické označení prostředníka mezi světem živých a světem zemřelých. Zřejmě je odvozeno z technického významu slova* médium *(= látka, která je nositelem určitých fyzikálních vlastností nebo energie).*

Mediátoři *jsou považováni za průvodce duší, jež nedokáží po smrti samy přejít do další formy existence. Jde o jedince obdařené nadpřirozenou schopností vnímat duše zemřelých jako fyzické osoby, komunikovat s nimi a sloužit jim jako duchovní rádci a průvodci. Na rozdíl od* média, *které za účelem komunikace kontaktuje duše ze záhrobí, je* mediátor *schopen vidět všechny zesnulé, kteří ještě neopustili tento svět. Existenci* mediátorů *připouštějí v různé podobě všechna klasická náboženství.*

1

„Tak tomuhle,“ prohlásila Gina, „tomuhle se teda říká život.“

S tím se nedalo než souhlasit. Obě jsme byly nasoukaný v bikinách a vychutnávaly si teplý a slunečný počasíčko na carmelský pláži. Byl teprv březen, ale podle toho, jak na nás pražilo sluníčko, by to jednoho nenapadlo.

Koneckonců – tomuhle se říká *Kalifornie.*

„Já to žeru,“ rozplývala se Gina. „Ale nechápu, co to každej den děláš.“

Měla jsem oči zavřený a v hlavě se mi promenovala velká, studená dietní cola. Týjovka, měli by tady na pláži ještě roznášet pití. Byla to jediná věc, která Carmel Beach chyběla k dokonalosti. Už jsme vypily všechny minerálky z chladicího boxu a z rozpálený pláže to do obchůdku Jimmyho Quicka byla fakticky dlouhá štreka, a po schodech.

„Co že jako dělám?“ zamumlala jsem.

„Chodíš do školy,“ vysvětlila Gina, „když máš tuhle supráckou pláž jen kilák nebo dva od baráku.“

„*Je* to těžký,“ připustila jsem, pořád se zavřenejma očima. „Ale život od člověka vyžaduje různý oběti a absolvování střední školy je přinejmenším jednou z nich. Slyšela jsem, že bez maturity ti všude házej pod nohy spoustu klacků. Jeden třeba nemůže doufat, že by mu z fleku nabídli místo manažera ve Starbucks, a bez toho by můj život stál za pendrek.“

„Hele, Suze,“ ozvala se Gina. Cejtila jsem, jak se vedle mě vrtí, a otevřela jsem oči. Opírala se o lokty a skrz svoje raybanky skenovala pláž. „Jak to můžeš *vydržet?*“

No jo, jak vlastně? Pláž byla fakticky úžasná. Pacifik nám ležel u nohou, kam až oko dohlídlo, a jeho barva přecházela od tyrkysově modrý u pobřeží až po ultramarín na obzoru. Jeho mohutný vlny narážely na rozpálenej písek a vyhazovaly surfaře i jejich prkýnka do vzduchu, jako by to byly jen kousky naplavenýho dřeva. Po pravý ruce se v dálce zvedaly zelený útesy Pebble Beach a po levý začínaly na obzoru vystupovat z moře obrovský balvany, ze kterejch rostl Big Sur, skalnatý a divoký zákoutí tichomořskýho pobřeží.

A všude se země koupala v přílivu slunečních paprsků, který zahnaly na útěk mlhu, co se válela po kraji celý dopoledne a hrozila, že překazí naše plány. Bylo to dokonalý. Byl to *ráj*.

Jenom kdyby mi sem tak někdo aportoval pití.

„Jéžišikriste.“ Gina si posunula raybanky na špičku nosu a zažírala. „Koukni na *tohle*.“

Podívala jsem se stejným směrem jako ona přes svoje brejle s želvovinovejma obroučkama od Donny Karan. Chlápek z pobřežní hlídky, kterej trůnil ve svý bílý věžičce jen pár metrů od našich osušek, najednou vystartoval, oranžověj záchranářskej plovák v podpaží. S mrštnejma pohybama připomínajícíma kocoura seskočil do písku a rozběh se proti vlnám, pod bronzově opálenou kůží mu naběhly vymakaný svaly a dlouhý blonďatý vlasy za ním vlály.

Turisti chňapli po kamerách a opalovači udělali vztyk, aby měli lepší výhled. Rackové se poděšeně vznesli do vejšky a lidi, co se poflakovali po pláži, rychle uhejbali plavčíkovi z cesty. Odrazil se a skočil, jeho vypracovaný tělo opsalo ve vzduchu oblouk a zařízlo se do vln. O pár metrů dál se vynořil a plaval, nebo spíš klouzal po hladině směrem k plavci, kterýho nejspíš zachytil spodní proud.

K vlastnímu – a teda dost pořádnýmu – pobavení jsem zjistila, že to není jen tak nějakej plavec, ale Mimoň, jeden z

mejch nevlastních bráchů, co přišli na pláž s náma. Z fleku jsem poznala jeho skřehotání, když ho plavčík začal táhnout ke břehu a Mimoň vehementně protestoval, nadával mu za to, že se ho snaží zachránit, a vykřikoval, že mu dělá ostudu před kámošema.

Plavčík se ale k mýmu neskonalýmu potěšení nedal, a seřval ho na oplátku jak malýho spratka.

Gina, která uchváceně sledovala průběh dramatu, pronesla líně: „To je ale kus pitomce!“

Jenže to samozřejmě zatím nerozeznala totožnost oběti. Hned po příjezdu mě totiž informovala – a tím mě pořádně vykolejila –, že mám teda sakra štígro, protože mí noví bráchové jsou totálně *cool*. Dokonce i ten ubožák Mimoň.

Ale Gina nikdy nebyla moc náročná, pokud šlo o kluky.

Teď si povzdychla a hrábla zase po ručníku.

„Tak tohleto,“ prohlásila a připlácla si sluneční brejle zpátky na oči, „bylo fakt hustý. Zvlášť jak ten nádhernej plavčík běžel do těch vln. To jsem si teda chrochtla.“

Za chvilku už se chudák plavčík vlek kolem nás zpátky do svý pozorovatelny a mokrýmu mu to slušelo stejně, jako když byl suchej. Vyšplhal se po schůdkách a chvíli něco vysvětloval do vysílačky. Zřejmě popisoval svůj zásah: odvolávám mayday, odvolávám mayday, neuvěřitelně pitomej svalovec v neoprénový kombinéze, kterej se celou dobu předvádí jako pošuk před newyorskou kámoškou svý nevlastní ségry, je zase mezi živejma. Pak se vrátil ke sledování vln a vytipovávání dalších potenciálních utopenců.

„Džjóva,“ zamumlala roztouženě Gina. „Normálně jsem se zabouchla. Ten plavčík je bombózní. Nejspíš si ho vemu.“

Je vám už jasný, jak jsem to myslela? Vybíravost jí teda fakt *chybí*.

„Jenže ty by sis vzala každýho maníka v plavkách,“ pronesla jsem znechuceně.

„To není pravda,“ bránila se Gina. Ukázala na skoro plešatýho turistu, kterej se rozvaloval na osušce vedle

pořádně přismahlý paňmámy kousek od nás. „Například támhletoho bych teda nechtěla.“

„Jasně že ne. Ten je zadanej.“

Gina protočila panenky. „Jseš žahlá. Zvedej se, dáme něco k pití.“

Vyhrabaly jsme se na nohy, začaly z hromady lovit šortky a sandály a pak se do nich nasoukaly. Osušky jsme nechaly ležet a zamířily přes rozpálenej písek ke strmejm schodům na parkoviště, kde Somna nechal stát auto.

Když jsme se konečně vyšplhaly až na chodník, Gina mi oznámila: „Dala bych si čokoládovej koktejl. Ale ne takovej ten šílenej z pravý čokolády, co tady prodávaj pro vás místní gurmány. Já chci ten umělej, instantní, chemicky přibarvenej koktejl, co pořídíš v Mekáči.“

„Jo, jasně,“ souhlasila jsem, zatímco jsem se pokoušela popadnout dech. Vyšplhat po těchhle schodech teda nebyla žádná prča. A to mám dobrou kondičku, fakt – skoro každej večer cvičím kick-box. „Jenomže to si budeš muset zajet do nějakýho jinýho města, protože tady nejsou vůbec žádný fastfoody.“

Gina protočila panenky. „Co je to za balíkov, prokrista?“ ušklíbla se s předstíraným zděšením. „Žádnej Mekáč, žádný dopravní zácpy, žádná kriminalita, žádná hromadná doprava?“

Ale nemyslela to tak. Od včerejška, co přiletěla z New Yorku, se nad mým novým životem v jednom kuse rozplejvala. Záviděla mi vyhlídku z pokoje přímo na oceán, byla unesená kulinářskou genialitou mýho novýho nevlastního tatíka, a v neposlední řadě se nechala úplně oblbnout tím, jak se na ni mí nevlastní bráchové pokoušeli dělat dojem. Ani neutřela Mimoně a Somnu, který se jeden jako druhej pokoušeli upoutat její pozornost, a neřekla jim, aby se šli vycpat, jak jsem tajně doufala.

„Jéžiši, Simonová,“ utrhla se na mě, když jsem jí to pak vyčetla, „vždyť jsou úplně super! Hele, co jako čekáš, že budu dělat?“

Pardon? Mí nevlastní bráchové jsou *super?*

Tak to si teda nemyslím.

Ale pokud byste fakt chtěli vidět kluka, co je super, nemuseli jste chodit dál než do sámošky k Jimmymu – obchůdku se smíšeným zbožím, co stojí hned u schodů na pláž. Prodavač Kurt, i když se nemůže pyšnit o moc vyšší inteligencí než nafukovací balon, vypadá na každej pád naprosto senzačně. Když jsem před něj na pultík postavila dietní colu, z bezpečí úkrytu za pokladnou jsem si na něj dovolila vrhnout obdivnej pohled. Byl natolik zažranej do časopisu *Svět surfu,* že můj žádostivej cukrblik vůbec nezaregistroval. Nejspíš jsem měla trochu úpal nebo něco na ten způsob, protože jsem se přistihla, jak tam stojím a hltám Kurta očima, přestože ve skutečnosti myslím na někoho úplně jinýho.

Na někoho, na koho bych *ve skutečnosti* vůbec myslet neměla. Ani náhodou.

A to byl nejspíš ten důvod, že když na mě promluvila Kelly Prescottová a svým mazlivým hláskem zašišlala ahoj, vůbec jsem ji nevnímala. Jako by byla vzduch.

Zblikla jsem ji, teprve když mi zamávala rukou před obličejem a zahalekala: „Hej, Suze, vrať se k nám na zem! Čauky!“

Odtrhla jsem oči od Kurta a zjistila, že zírám na Kelly, předsedkyni našeho druháku, oslnivou blondýnku a vlajkonošku módních trendů. Tentokrát na sobě měla košili od smokingu svýho táty, rozepnutou, aby bylo jasně vidět, co má pod ní – což nebylo nic jinýho než olivově zelený háčkovaný bikiny. Měly podšívku v tělový barvě, takže skrz ty díry aspoň neprosvítala holá kůže.

Vedle Kelly stála Debbie Mancusová, příležitostná přítelkyně mýho nevlastního brášky Mimoně.

„To je teda hustý,“ zakvokala Kelly. „Já vůbec netušila, že jseš dneska u vody, Suze. Kam sis dala ručník?“

„Vedle plavčíkovy věže,“ zamumlala jsem zdráhavě.

„To je boží,“ zašvitořila nadšeně. „Skvělý místo. My ležíme hned u schodů.“

Debbie prohodila, možná až moc nenuceně: „Všimla jsem si, že na parkovišti stojí váš rambler. Je s váma taky Brad?“

Brad je Mimoňovo občanský jméno.

„Jo,“ vydechla Kelly. „A co Jake?“

Jake zase to Somnovo. Z důvodů, který jsou pro mě naprosto nepochopitelný, jsou moji dva nevlastní bráchové – Somna, kterej bude letos maturovat, a Mimoň, kterej je ve druháku jako já – na naší misijní škole považovaný za žádoucí úlovky. Jenomže ty holky, co po nich pasou, nejspíš nikdy neměly možnost vidět je u večeře. Tak nechutnej zážitek vám trochu rozšíří obzory.

„Jo,“ odpověděla jsem. A protože jsem tušila, co přijde potom, navrhla jsem radši sama: „Nechcete se k nám přestěhovat?“

„To bude hustý,“ vyhrkla Kelly, „naprosto skvě –“

Vtom se objevila Gina, a Kelly zůstala stát s pusou dokořán.

Musím uznat, že Gina patří k lidem, před kterejma většina obyčejnejch smrtelníků sklapne úžasem uprostřed slova. Má skoro metr osmdesát a její účes momentálně tvořej měděný anténky, který jí trčej z hlavy na všechny strany a vytvářej kolem obličeje rezavou auru, a ta její vejšku eště podtrhuje. Kromě toho má na sobě černý bikiny (osmdesátiprocentní elastan) a přes ně natažený šortky s třásněma, který vypadaj jako jetá plechovka od limonády.

A taky její pleť, která má normálně odstín bílýho kafe, se po celodenním pobytu na pláži proměnila v preso bez mlíka, což bylo v kombinaci se zlatým kroužkem v nose a pomerančovejma vlasama, to dá rozum, dost efektní.

„Bingo,“ oznámila vzrušeně a vedle mý dietní coly postavila na pult karton se šesti čokoládovejma koktejlama. „Čum na drát, kámo. Totálně chemický svinstvo.“

„Ehm, Gino,“ odkašlala jsem si rozpačitě, „tohle jsou holky od nás ze školy: Kelly Prescottová a Debbie Mancusová. Kelly, Debbie, tohle je Gina Augustinová, moje kámoška z New Yorku.“

Gininy oči za raybankama se rozšířily úžasem. Viděla jsem, že nechápe, jak jsem se tak rychle po přestěhování mohla hned s někým skamarádit, když doma v New Yorku jsem přece kromě ní žádnou kámošku neměla. Ale nakonec se ovládla, nedala překvápko najevo a místo toho zdvořile prohodila; „Čauves, holky.“

Debbie zamumlala ahoj, ale Kelly se okamžitě zeptala: „Kdes splašila ty příšerný šortky?“

A zrovna ve chvíli, kdy jí to Gina začala vysvětlovat, jsem uviděla partu čtyř lidí, dvou kluků a dvou holek, jak ve večerních šatech postávaj vedle regálů s opalovacíma krémama.

Možná vám přijde divný, že jsem si jich nevšimla už dřív, ale fakt je, že předtím – eště před chvilkou – tady nebyli. Až teď.

Najednou se tady objevili.

Doma v Brooklynu jsem byla zvyklá vídat i mnohem divnější věci než čtveřici puberťáků v plesovejch hadrech, co se poflakujou v horkým nedělním odpoledni v sámošce u pláže. Jenže tohle nebyl New York, ale Kalifornie, a tady bylo něco takovýho fakt dost neobvyklý. A eště nezvyklejší bylo, že ty čtyři se zřejmě rozhodli lohnout v krámě velkej karton piva.

Nedělám si srandu. Velkej karton, a všichni byli ohozený ve velký večerní, holky dokonce chrastily náramkama. Kurt teda zrovna není kandidát věd, ale jak si kruci můžou myslet, že by si je s tím pivem nechal frnknout – v těch jejich hadrech z maturiťáku?

Honem jsem si zvedla svoje brejle od Donny Karan, abych si je líp prohlídla.

Až potom jsem si to uvědomila.

Kurt je nezastaví, to teda ani omylem.

Kurt je totiž nevidí.

Protože jsou všichni mrtví.

2

Jo, takhle to se mnou je. *Já* mrtvý vidím a můžu s nima mluvit. Je to takovej můj „zvláštní“ talent. Abysme si rozuměli, takovej ten jedinečnej rys, se kterým se každej rodíme a kterej má na svědomí to, že jsme jedinečný, že se odlišujeme od každýho dalšího na tyhle planetě. Ale jen málokdo z nás ho v sobě doopravdy objeví.

Já se o tom svým dozvěděla, když mi byly asi dva. Přibližně v tý době jsem zahlídla svýho prvního ducha.

Můj zvláštní talent spočívá v tom, že jsem mediátor. Pomáhám nebohejm duším čerstvě zesnulejch, aby se mohly odebrat do další etapy existence – ať už je to třeba v Tramtárii – většinou tak, že napravuju zmatky, který tady po sobě nechali, než vydechli naposled.

Někoho možná napadne, že je to něco fakt úžasnýho – jako to, že můžu mluvit s mrtvejma. Ale jestli se k tomu můžu vyjádřit, tak teda soráč, ale nic úžasnýho na tom není. Tak zaprvý, až na pár vzácnejch výjimek si s mrtvejma nepoplkáte o ničem zajímavým. A zadruhý, tahleta zvláštní schopnost není zrovna něco, čím byste se mohli chlubit před kámošema. Kdo by mi taky věřil?

No, ale každopádně nás teď v sámošce u Jimmyho bylo trochu víc: já, Kurt, Gina, Kelly, Debbie a ty duchové.

Skvělý.

Možná se divíte, proč Kurt a holky nezačali v tu chvíli ječet na celej krám – protože ty čtyři měli kolem sebe takovou tu nepřehlídnutelnou, morbidní záři, která křičela do světa *Koukej, jsem mrtvola!* Záři, kterou kolem sebe šířej jen duchové.

Jenže Kurt, Gina, Kelly a Debbie je pochopitelně neviděli. To můžu jenom já, protože jsem mediátor.

Je to dost podřadná práce – ale někdo to prostě dělat musí.

Ale jestli k tomu můžu ještě něco podotknout, tak zrovna v tuhle chvíli jsem se ke svý profesi moc ochotně nehlásila.

Protože tyhle duchové se chovali dost nechutně. Pokud jsem tomu správně rozuměla, jako že asi jo, pokoušeli se lohnout pivo. To není nic ušlechtilýho za žádnejch okolností, a když jste mrtví, je to možná ještě větší pitomost než zaživa. Teda, aby bylo jasný – duchové samozřejmě můžou chlastat, ne že ne. Na Jamajce nechávaj lidi běžně panáky rumu pro Changa Macha, takovýho ducha pro štěstí. V Japonsku zase rybáři nalejvaj kořalku do misek pro svý utopený parťáky. A pište si, že když se hladina v těch obětních nádobách sníží, není to vůbec způsobený vypařováním. Spousta paranormálních bytostí si ráda přihne, když maj z čeho.

Takže pitomost to od těchhle duchů nebyla proto, že by to nedokázali vypít, ale v tom, že byli mrtví teprve krátce, a z toho důvodu ještě moc nedokázali koordinovat svoje pohyby. Pro duchy není zrovna snadný hejbat s věcma, dokonce ani s těma relativně lehkejma. Vyžaduje to hodně cviku. I když znám takový, co dokázali fakt hlasitě řinčet řetězama a házet knížkama, a dokonce i těžšíma věcma – třeba směrem na mou hlavu, ale to už je úplně jiná historka.

Ale zdálo se, že zvednout velkej karton piva je zatím nad schopnosti těch nováčků, protože ti kašpaři to prostě nezvládali. Mohla bych jim poradit – ale trochu to komplikoval fakt, že jsem byla jediná, kdo je vidí, a karton s dvanácti flaškama piva, jak se vznáší nad stojanem s opalovacíma krémama, by působil fakticky trochu divně.

Ale zřejmě k nim ode mě doputovala nějaká informace, aniž jsem musela otevřít pusu. Jedna z těch holek – blondýna v ledově modrejch pouzdrovejch šatech – sykla: „Ta v tom černým nás vidí!“

Jeden z kluků – oba měli smoking a vymakaný svaly a nebylo na nich nic tak pozoruhodnýho, aby je od sebe člověk dokázal na první pohled rozlišit – prohlásil: „Blbost. Civí na opalovací mlíka.“

Posunula jsem si sluneční brejle na čelo, aby si teda byli zatraceně jistý, že se dívám přímo na ně.

„Doprdele!“ zavrčel ten kluk a přestal se soustředit na pivo. Exploze dvanácti flašek, který dopadly na zem, polekala každýho v krámě – dá rozum, že až na mě – tak, že všichni nadskočili.

Kurt zvednul oči od stránek *Světa surfu* a vyjeveně se zeptal: „Co to sakra bylo?“

A pak udělal hodně divnou věc. Shejbnul se pod pult a vytáhnul odtamtud baseballovou pálku.

Gina ho pozorovala s rostoucím zájmem.

„No, tak se předveď, fešáku…“ povzbudila ho.

Ale nezdálo se, že by ji Kurt vnímal. Úplně nás ignoroval a vydal se kolem regálů až ke krémům na opalování, tam, kde se teď na zemi válelo rozlitý pivo. Znova naříkavě zaskřehotal: „Co to sakra bylo?“

Jenomže teď už to *sakra* skoro spolknul, pokud to chcete vědět přesně.

Gina došla za ním až k hromadě střepů. „Tak to je teda síla,“ řekla a špičkou nohy v sandálu se silnou podrážkou štítivě popostrčila jednu střepinu. „Jak se to mohlo stát? Že by nějaký zemětřesení?“

Když můj nevlastní táta odvážel Ginu z letiště k nám domů a ptal se jí, co by chtěla v Kalifornii vidět, bez váhání mu odpověděla: „Pořádný zemětřesení.“ No, je fakt, že něco takovýho si člověk v New Yorku moc neužije.

„Žádný otřesy tady nebyly,“ prohlásil Kurt pevně. „A tyhlety piva jsou z tamtoho mrazáku u zdi. Jak se mohly dostat až sem?“

K Gině se připojily Kelly a Debbie, aby s ní prozkoumaly škody a žasly nad tím, jak se to mohlo stát. Jenom já se

držela zpátky. Sice jsem byla jediná, kdo by jim dokázal nabídnout nějaký uspokojivý vysvětlení – ale dost jsem pochybovala, že by mi uvěřili. Kdybych jim kápla božskou, tak na tuty. Možná Gina. Něco už o tý mediátorský záležitosti tušila – víc než kdokoli jinej, teda až na dvě výjimky: mýho nejmladšího nevlastního brášku Prófu a ředitele naší školy, otce Doma.

Toho, co věděla, ale každopádně nebylo moc. Dovedu si držet svý soukromí pod pokličkou. Aby bylo jasný, věci to dost zjednodušuje.

Usoudila jsem, že bude moudřejší, když se od celý tý záležitosti budu držet co nejdál. Otevřela jsem si limonádu a pořádně si lokla. Ha. Chemie a umělý sladidla. To prostě nemá chybu.

A právě když jsem se vznášela na vlnách blaženosti, všimla jsem si titulku na první straně místního plátku. *Čtyři mrtví,* psalo se tam, *mezi oběťmi půlnoční havárie.*

„Možná si to někdo vzal," ozvala se Kelly, „že si to koupí, ale pak si to na poslední chvíli rozmyslel a postavil ty piva tady na polici –"

„Jasně," přerušila ji dychtivě Gina, „a pak přišlo zemětřesení a smetlo je na zem!"

„Žádný zemětřesení tady nebylo," trval na svým Kurt. Jenomže už si nebyl tak jistej jako předtím. „Nebo jo?"

„Já jsem něco cejtila," pospíšila si snaživě Debbie.

Kelly se přidala: „Já teda taky."

„Zrovna před chviličkou," pokračovala Debbie.

„Jo," souhlasila Kelly.

„Sakra!" zaklela Gina a založila si ruce v bok. „Chcete mi snad říct, že tady bylo opravdový zemětřesení, a já ho *prošvihla?!*"

Vzala jsem ze stojanu s novinama jeden výtisk a rozevřela ho.

Životy čtyř studentů maturitního ročníku Střední školy Roberta Louise Stevensona si vyžádala včerejší tragická automobilová nehoda. Po čelní srážce dvou automobilů včera krátce před půlnocí přišli o život Felicia Bruceová (17), Mark Pulsford (18), Josh Saunders (18) a Carrie Whitmanová (18), kteří se vraceli z maturitního plesu. Ke kolizi došlo v nebezpečné zatáčce na dálnici číslo 1. Jejich vůz po srážce přelétl svodidla a zřítil se ze srázu do moře.

„A co při tom člověk cejtí?“ vyptávala se horlivě Gina. „Jenom abych věděla, na co mám dávat bacha, až bude zase nějaký další.“

„No,“ začala váhavě Kelly, „tohle vlastně nebylo zrovna moc veliký. Ale, prostě… až jich budeš mít pár za sebou, tak to zkrátka poznáš. Je to takovej ten pocit, jako… jako když se ti vzadu na krku zježej vlasy.“

„Jo,“ přidala se Debbie. „Zrovna to se mi stalo před chvilkou. Ne že by se *pode mnou* přímo zachvěla země, ale jako by něco chladnýho prošlo *skrz* mě, a hezky rychle.“

„To je vončo,“ souhlasila Kelly.

Nehodu zřejmě zavinila hustá mlha, která stoupala včera vpodvečer ze zálivu a zapříčinila zhoršenou viditelnost a zvýšená dopravní rizika po celém pobřeží v oblasti Big Sur.

„To zrovna nezní jako popis zemětřesení, aspoň podle toho, co jsem o něm kdy zaslechla,“ namítla Gina, a ani se nesnažila potlačit skepsi v hlase. „Tohle zní spíš jako nějaká duchařská historka.“

„Ale je to pravda,“ trvala na svým Kelly. „Tady bejvaj kolikrát otřesy tak mírný, že si jich ani nevšimneš, protože jsou hodně místně omezený. Tak třeba, je to asi dva měsíce,

nám při jednom takovým lokálním otřesu spadla ve škole celá jedna spojovací chodba. Ale to bylo jediný. Nikde jinde ve městě se nic nestalo.“

Gina vypadala, jako by to na ni neudělalo valnej dojem. A přitom neměla ani páru o tom, co jsem bezpečně věděla já – že se nám zastřešená chodba nezřítila kvůli nějakýmu lokálnímu otřesu, ale v důsledku působení nadpřirozenejch sil, vyvolanejch výměnou názorů mezi mnou a jednou tvrdohlavou barbínou, který se nechtělo na onen svět.

„Moje fenka vždycky pozná, když se chystá zemětřesení,“ tvrdila Debbie. „Odmítá vylízt zpod stolu.“

„A zalezla dneska ráno pod stůl?“ ověřovala si Gina.

„No,“ zaváhala Debbie, „to vlastně ne…“

> *Nezletilý řidič druhého vozu, jehož jméno policie nezveřejnila, byl při nehodě lehce zraněn, ale po ošetření v carmelské nemocnici byl propuštěn do domácího ošetřování. V tuto chvíli není známo, zda se na srážce obou vozů podílel také alkohol v krvi řidičů. Policie uvedla, že tato okolnost bude předmětem dalšího šetření.*

„Koukejte,“ upozornila nás Gina. Sehnula se a zvedla něco z hromady střepů na podlaze. „Tahle to přežila.“ V ruce držela jedinou nerozbitou flašku.

„No jo,“ zabručel Kurt a vzal si ji od ní. „Aspoň něco.“

Zvonek nade dveřma sámošky zaklinkal a dovnitř se nahrnuli mí dva nevlastní bráchové s dalšíma dvěma kámošema ze surfařskýho bratrstva v závěsu. Už si stáhli neoprény, a dokonce někde nechali i svoje prkýnka. Nejspíš si udělali surfpauzu a chtěli se tady demonstrativně uvelebit s plechovkama limonády u pultu, ke kterýmu taky hnedka zamířili.

„Ahoj, Brade,“ zaševelila Debbie roztouženým hláskem.

Mimoň se odpoutal od cíle cesty jen na okamžik, aby jí na pozdrav divným způsobem odpověděl. Divným proto, že i když s Debbií napůl chodil, byla to Kelly, do koho byl zabouchnutej.

Ale co bylo ještě horší, od chvíle, kdy k nám dorazila Gina, začal naprosto nehorázně flirtovat i s ní.

„Čauves, Brade," pozdravila ho Gina. Její hlas nebyl roztouženej, ani náhodou. Gina nikdy neflirtovala. Mluvila s klukama vždycky na rovinu. To byl taky důvod, proč od sedmý třídy nezažila ještě ani jedinej sobotní večer, kdy by ji někdo nepozval na rande. „Tě péro, Jakeu."

Somna, kterej se zrovna cpal svačinou, se otočil a zůstal na ni civět s plnou pusou. Ze začátku jsem byla přesvědčená, že tenhle kluk jede tvrdě v drogách, protože v jednom kuse vypadal tak nepřítomně. Ale pak jsem zjistila, že je to jenom jeho běžnej výraz.

„Ahoj," odpověděl konečně. Pak polknul a udělal hodně zvláštní věc – zvláštní na Somnu.

Usmál se.

To už bylo fakticky hustý. Bydlela jsem s těma klukama už celý dva měsíce – od chvíle, co se moje mamka provdala za jejich tátu a odvlekla mě sem přes celý Státy, abysme tady žili šťastně jako Jedna Velká Rodina. A za celou tu dobu se Somna usmál sotva dvakrát. A teď tady bude slintat blahem nad mou nejlepší kámoškou!

Z toho by se jeden pozvracel. Fakticky pozvracel.

„No," spustil Somna, „co takhle jít dolů s náma, holky? Jako k vodě."

„To záleží na –" začala pomalu protahovat Kelly, ale Gina šla rovnou na věc.

„A vy chcete jako podnikat co?"

„Jít ještě tak na hodinku na pláž," vysvětloval Jake. „A pak někam vyrazit na pizzu. Jdeš s náma?"

„Já jsem pro," souhlasila okamžitě Gina. „Co ty, Simonová?"

Podívala jsem se směrem, kterým zírala ona – na noviny, který jsem pořád svírala před sebou. Rychle jsem je vrátila Kurtovi do stojanu.

„Jasně," vyhrkla jsem. „Jak myslíš."

Měla jsem pocit, že bych se na tý pizze měla fakt pořádně nacpat. Něco mi našeptávalo, že už brzy nebudu vědět, kam dřív skočit.

3

„Ach tak,“ zavzdychal otec Dominik. „Andělé z RLS.“

Moc jsem si ho nevšímala. Hrbila jsem se v křesílku před jeho stolem a hrála si s Gameboyem, kterýho asi někdo z učitelů zabavil při vyučování – a kterej se pak nějakým záhadným způsobem ocitnul ve spodní zásuvce ředitelova stolu. Musím na ten šuplík pamatovat, až budeme mít na krku Vánoce. Mám celkem přesnou představu o tom, že by se tam mohly najít šikovný dárečky pro Somnu a Mimoně.

„Andělé?“ zabručela jsem, a nejen proto, že jsem ve skóre zrovna nezabodovala. „Na těhletěch teda nic andělskýho nebylo, jestli to chcete vědět.“

„Podle toho, co se povídá, to byli velice ambiciózní mladí lidé,“ prohlásil otec Dominik a začal přerovnávat papíry, co jich měl pořád plnej stůl. „Třídní hvězdy. Okouzlující chlapci a dívky. Myslím, že tuhle přezdívku vymyslel ředitel jejich školy ve svém tiskovém prohlášení po té tragédii.“

„Uh.“ Pokoušela jsem se procpat divně tvarovanej předmět otvůrkem, do kterýho se podle pravidel měl napasovat. „Andělé, co jako chtěli ukrást velkej karton piva?“

„Podívej.“ Otec Dom konečně našel noviny, na který jsem koukala včera v sámošce, ale na rozdíl ode mě si dal práci s tím, aby četl taky vnitřek. Nalistoval stránku s nekrologama, kde byly fotky obětí. „Podívej se na ně a řekni mi, jestli to byli ti mladí lidé, které jsi viděla.“

Podala jsem mu Gameboye. „Dohrajte tuhle úroveň za mě, jo?“ požádala jsem ho a vzala si od něj noviny.

„Já?“ Otec Dom se vyděšeně podíval na Gameboye. „Ale dítě,“ zamumlal rozčileně, „já přece nevím, jak se –“

„Prostě s tím otáčejte, aby se to dalo prostrčit tím spodním otvorem. Čím víc řad složíte, tím líp.“

„Aha,“ hlesnul. Gameboy začal freneticky pípat a zvonit, jak otec Dom překotně mačkal ovládání. „Dítě moje. Cokoli trochu komplikovanějšího než pasiáns na počítači je, obávám se –“

Jeho hlas se zvolna vytrácel, jak ho hra pohlcovala. A i když já dostala za úkol číst noviny, místo louskání článku jsem ho nadšeně pozorovala.

Otec Dominik je fakticky úžasnej stařík. Většinou ze mě dost šílí, to si teda pište, ale to neznamená, že bych ho neměla ráda. Vlastně mě až udivovalo, že ho mám ráda čím dál víc. Zjistila jsem například, že už se nemůžu dočkat, až ho budu moct vyrušit a povyprávět mu všechno o těch čtyřech, co jsem zahlídla včera v krámě u pláže. Nejspíš to bylo proto, že jsem poprvý po šestnácti letech, kdy jsem o tý svý úžasný „zvláštní“ schopnosti nesměla nikomu ani ceknout, konečně našla někoho, na koho jsem to mohla naložit. Otec Dom měl stejnou „zvláštní“ schopnost – což jsem zjistila hned první den, kdy jsem nastoupila na Misijní akademii Junipera Serry.

Ale otec Dom je samozřejmě lepší mediátor než já. Možná že ne přímo lepší, ale každopádně jinej. Aby bylo jasný, je vážně přesvědčenej o tom, že s duchama se musí jednat asi tak, že je ohleduplně vedete a seriózně jim radíte – stejně jako třeba s živejma studentama. To já vyznávám spíš metodu jdem-rovnou-na-věc-brouku, která často zahrnuje i použití pěstí.

Teda když mrtví odmítnou *naslouchat.*

Ne všichni, to dá rozum. Je mezi nima pár, co jsou fakt dokonalí posluchači. Jako třeba ten, co bydlí u mě v pokoji.

Ale v poslední době se na něj snažím nemyslet – nebo aspoň ne častějc, než je nutný.

Vrátila jsem se k novinám, který mi otec Dom přistrčil. No jo, tady je máme. Andělé z RLS. Přesně ta čtveřice, kterou jsem včera viděla u Jimmyho, až na to, že na školních fotkách samozřejmě nestrašej v plesovejch hadrech.

Otec Dom měl recht. Byli okouzlující. Atraktivní. Vůdčí osobnosti. Ta nejmladší, Felicia, byla kapitánkou týmu roztleskávaček. Mark Pulsford zase kapitánem fotbalovýho mužstva. Josh Saunders byl předseda maturitního ročníku. A Carrie Whitmanovou vloni na RLS zvolili královnou krásy – což teda zrovna není vedoucí funkce, ale demokraticky zvolená pozice to rozhodně je. Čtyři výborní, aktivní a okouzlující studenti – a všichni to maj za sebou.

A navíc, jak jsem měla tu čest zjistit, zatím ani náhodou netrávěj věčnost někde na nebesích.

Ty nekrology byly hrozně smutný a tohleto všechno, ale já ty lidi přece neznala! Chodili do posledního ročníku Střední školy Roberta Louise Stevensona, což je v Carmelu největší rival akademie, kam chodím já a moji bráchové a kde je ředitelem otec Dom. Bohužel musím přiznat, že naše misijní zadky na vědecký i atletický půdě většinou schytávají od RLS jeden kopanec za druhým. A i když já teda týmovýho ducha dost postrádám, nechyběj mi sympatie ke slabším a poraženejm – a to je ve věčným souboji s RLS jednoznačně naše škola.

Takže soráč, ale prostě nejsem zase až tak dojatá tím, o jaký čtyři skvosty RLS přišla – a zvlášť ne ve světle toho, co jsem o nich včera zjistila.

Ne že bych toho zjistila nějak závratně moc. Vlastně jsem pořád skoro nic nevěděla. Ale včera večer, když jsme se se Somnou a Mimoněm vrátili z picérky, padla na Ginu pásmová nemoc – tady jsme tři hodiny pozadu za New Yorkem, takže kolem devátý nebo tak nějak vyměkla na pohovce, kterou mamka nechala přestěhovat ke mně do pokoje ze svý ložnice, aby Gina mohla spát u mě.

Mně to vlastně tak moc nevadilo. Sama jsem byla ze sluníčka tak zpitomělá, že jsem seděla na svý posteli – na druhým konci místnosti, než spala Gina – a dělala si úkol z geometrie, protože jsem původně mamce slíbila, že ho dodělám dřív, než Gina dorazí.

A právě v tu chvíli se vedle mý postele zhmotnil Jesse.

„Šššt," zasykla jsem na něj, když se chystal promluvit, a ukázala jsem na Ginu. Vysvětlila jsem mu už předem, že Gina za mnou letí přes celý Státy proto, aby tady strávila tejden jarních prázdnin, a že bych teda fakt ocenila, kdyby si po dobu jejího pobytu dal pohov.

Aby bylo jasný, fakt není zase taková sranda bydlet v pokoji s předchozím nájemníkem – teda měla bych říct spíš s *duchem* předchozího nájemníka, protože Jesse už byl asi tak století a půl po smrti.

Na jedný straně jsem naprosto chápala jeho přístup: nebyla to přece jeho vina, že ho v mým pokoji někdo zamordoval. Nebo jsem aspoň předpokládala, že se mu stalo právě to, protože Jesse v tomhle ohledu upovídaností rozhodně netrpí.

A řekla bych, že jeho vina nebylo ani to, že se po smrti neodebral do nebe, do pekla, do dalšího života nebo kam to vlastně lidi odcházej, když umřou, ale místo toho zůstal strašit v místnosti, kde přišel o život. Protože, víte, není moc těch, kdo by po smrti skončili jako duchové. Bože chraň. To by už můj společenskej život stál úplně za starou bačkoru. Ne že by takhle byl nějak zvlášť bouřlivej, když už se ptáte. Ale duchama se stávaj jedině lidi, který tady po sobě nechaj něco nedořešenýho.

Neměla jsem ponětí, jakou záležitost tady měl rozdělanou Jesse – a popravdě řečeno si ani nejsem jistá, že by to věděl sám. Ale stejně nebylo fér – když už jsem byla odsouzená bydlet v jednom pokoji s duchem mrtvýho kluka –, že ten kluk musí bejt navíc k pomilování.

Fakt. Jesse byl tak hezkej, že mě to nemohlo nebrat. Jsem sice mediátor, ale to neznamená, že nejsem lidská bytost z masa a kostí, když už to chcete slyšet na plný pecky.

Každopádně byl zase tady, i když jsem ho prosila, aby za mnou tenhle tejden nechodil, a vypadal tak mužně a přitažlivě a tohle všechno, v tom svým ohozu z devatenáctýho století, co vždycky nosil. Víte, co mám na mysli: takový ty úzký černý kalhoty a hedvábnou bílou košili, rozepnutou až tam *dolů*…

„Kdy odjede?“ zeptal se Jesse, a naštěstí tak odpoutal mou pozornost od místa, kde se mu rozevírala košile a odhalovala neuvěřitelně vypracovaný břišní svaly. Koukla jsem mu do očí – jeho obličej, pokud to vůbec musím zdůrazňovat, prostě taky neměl chybu, až na takovou bílou jizvičku nad obočím.

Nemusel se nutit do šepotu. Gina ho beztak neslyšela.

„Už jsem ti to říkala,“ zasyčela jsem, protože u mě byla naopak velká pravděpodobnost, že mě uslyší. „Příští neděli.“

„To tu zůstane tak dlouho?“

Jesse vypadal rozčileně. Ráda bych si myslela, že se rozčiluje proto, že každá chvilka, kterou jsem strávila s Ginou, ukrajuje z času, kterej jsem mohla trávit s ním, a proto má na ni vztek.

Ale když mám bejt upřímná, dost silně jsem pochybovala o tom, že by to byl ten pravej důvod. Jsem si sice jistá, že mě má Jesse rád, a všechno tohle…

…a jenom jako kámošku. Jinak ne. Jak by taky moh? Je už sto padesát let mrtvej – takže je mu nějakejch sto sedmdesát, když člověk počítá, že ho zabili ve dvaceti. Jak by se kluk, kterej je už na světě tak dlouho, moh zajímat o šestnáctiletou středoškolačku, která ani nechodila s žádným klukem, a dokonce eště nemá ani řidičák?

To je teda zatraceně nepravděpodobný.

Vlastně jsem věděla naprosto jistě, proč Jesse chce, aby už Gina vysmahla.

Kvůli Hřebíkovi.

Hřebík je náš kocour. Říkám „náš“, protože i když zvířata obecně mívaj z duchů hrůzu, Hřebík má pro Jesseho slabost. Popravdě řečeno, jeho příchylnost k Jessemu se vyrovnává tím, že totálně kašle na mě, i když já jediná ho krmím, čistím mu pelech, a to už ani nemluvím o tom, že jsem ho zachránila před toulavým životem ve špíně carmelskejch ulic.

Ale myslíte si snad, že to pitomý zvíře mi dalo najevo aspoň náznak vděku? Ani nápad. Ale Jesseho zbožňuje. Abych to upřesnila – Hřebík tráví většinu času venku a do mýho pokoje se vrací, jenom když tady ucejtí jeho.

Jako třeba teď. Zaslechla jsem povědomej zvuk tlapek na střeše verandy – Hřebík na ni seskakuje z větví borovice, na kterou se vždycky vyšplhá – a pak už se v okně, který jsem kvůli němu nechávala otevřený, objevila obrovská oranžová noční můra. Seskočil do pokoje a žalostně zamňoukal, jako by tejden nic nejed.

Když ho Jesse uviděl, sehnul se k němu a začal ho drbat za ušima. Kocour ztuhnul blahem a začal vrnět tak hlasitě, že mi bylo jasný, že to musí Ginu v momentě probudit.

„Hele,“ zašeptala jsem omluvně, „je to jen na tejden. Hřebík to přežije.“

Jesse se na mě podíval s výrazem, kterej jako by naznačoval, že jsem na jeho pomyslným žebříčku IQ spadla zase o pár příček dolů.

„O Hřebíka si starosti nedělám,“ prohlásil zachmuřeně.

To už mě popletlo dokonale. Věděla jsem, že si je nedělá ani o mě. Aby bylo jasný, od tý doby, co jsem se sem přistěhovala, jsem se už dostala do několika malérů – no prostě do malérů, ve kterejch mi Jesse dost helfnul. Ale teď se nic nebezpečnýho nedělo. Možná až na ty čtyři mrtvoly, co jsem odpoledne potkala v krámku u Jimmyho.

„Uhm?“ pobídla jsem ho a dívala se, jak Hřebík v extázi zvedá bradu, zatímco ho Jesse drbe pod krkem. „Tak co

teda? Gina je v pohodě, víš. Kdyby se o tobě domákla, určitě by nezačala ječet na celej barák nebo něco takovýho. Spíš by si třeba chtěla někdy vypučit tvou košili a tak.“

Jesse se přes pokoj zakoukal na mou návštěvu. Z Giny byla vidět jenom boule pod přikrývkou a pár jasně rezatejch copánků, rozprostřenejch na polštáři.

„Věřím, že je… v pohodě,“ pronesl váhavě. Někdy ho slovník jedenadvacátýho století trochu vyváděl z míry. Ale byli jsme si kvit. Mě zase vytáčely ty jeho španělský výrazy, který měl na jazyku co chvíli a kterejm jsem zase vůbec nerozuměla já. „Jde jen o to, že se něco stalo…“

To mě vymrštilo z postele. Taky to, jak vážně se zatvářil. Znělo to, jako kdyby měl na jazyku, že se stalo to, že si najednou uvědomil, že já jsem pro něj ta pravá, a že celou dobu bojuje s tím, jak neodolatelně ho přitahuju, ale že se rozhodl tenhle boj vzdát, protože už beze mě nedokáže vydržet ani vteřinu.

Jenže pak se Jesse narovnal a prohlásil: „Dozvěděl jsem se něco zvláštního.“

Zklamaně jsem klesla zpátky do polštářů.

„V zemi Mordor se zase soustřeďují síly Zla, Gandalfe?“

Jesse zvedl zmateně obočí. Neměl páru, o čem to melu. Moje občasný pokusy o vtip jsou, pokud se jeho tejče, jen házením perel sviním. A naopak. Není divu, že po mně ten kluk zrovna nešílí láskou.

Povzdychla jsem si a řekla: „Tak co se k tobě zase doneslo duchařskou šuškandou?“

Jesse se často dozvídal věci, který se k němu donesly na úrovni duchovní sféry – věci, který s ním osobně neměly nic společnýho, ale který se často tejkaly mě. Varování nebo něco na ten způsob. Naposled, když se Jesse „dozvěděl něco zvláštního“, jsem málem přišla o kejhák zásluhou jednoho šílenýho stavebního podnikatele.

Takže chápete, proč se mi srdce zrovna nerozbušilo nadšením, když to Jesse zase nakous.

„Jsou tu nějací nováčci,“ řekl a nepřestával hladit Hřebíka. „Hodně mladí.“

Nakrčila jsem obočí a vzpomněla si na ty čtyři v plesovejch šatech a kvádrech u Jimmyho. „No a?“

„Po něčem jdou,“ pokračoval Jesse.

„Jo,“ souhlasila jsem. „Já vím. Po pivu.“

Zavrtěl hlavou. Ve tváři měl teď nepřítomnej výraz, jako by se nedíval na mě, ale někam za mě, jako by nad mým pravým ramenem viděl něco hodně vzdálenýho.

„Chyba lávky,“ řekl pomalu. „Pivo v tom není. Hledají nějakou… osobu. A zuří.“ Jeho temný oči znova zaostřily nablízko a zabodly se do mýho obličeje. „Pořádně zuří, Susannah.“

Jeho pohled byl tak intenzivní, že jsem musela sklopit zrak. Jesse má tak tmavě hnědý oči, že většinou nedokážu určit, kde končí panenka a začíná duhovka. Člověka to trochu zneklidňuje. Stejně jako mě zneklidňuje to, že mě vždycky oslovuje celým jménem. To jinak nikdo nedělá, až na otce Dominika.

„Zuří?“ Civěla jsem na učebnici geometrie. Ale ta parta, co jsem odpoledne viděla, nevypadala moc rozzuřeně. Spíš trochu polekaně, když si uvědomili, že jsem je přistihla při krádeži. Ale rozzuřeně ne. Nejspíš, napadlo mě, mluví Jesse o někom úplně jiným.

„Dobrý,“ řekla jsem, „tak jo. Budu mít oči na šťopkách. Dík.“

Jesse vypadal, jako by chtěl ještě něco dodat, ale Gina se najednou zavrtěla, zvedla hlavu a zadívala se mým směrem.

„Suze?“ protáhla ospale. „S kým to tady žvaníš?“

„S nikým.“ Doufala jsem, že z mýho výrazu hned nezjistí, že jí lžu. Nenáviděla jsem, když jsem jí musela lhát. Koneckonců to byla moje nejlepší kámoška. „Proč se ptáš?“

Gina se vyhrabala z polštářů a zůstala zírat na Hřebíka. „Tak tohle je ten slavnej Hřebík, co něm vykládaj tví bráchové? Kristepane. To *je* ale obluda.“

Jesse, kterej zůstal stát tam, kde byl, se zatvářil dotčeně. Hřebík byl jeho děťátko. Před Jessem jste nesměli nadávat jeho miláčkovi do oblud.

„Já myslím, že je fajn," ozvala jsem se varovně. Doufala jsem, že Gina pochopí a sklapne.

„Seš zfetovaná, nebo co?" houkla na mě. „Simonová, vzpamatuj se. Dyť to má jen jedno ucho."

V tu chvíli se veliký zrcadlo ve zlaceným rámu nad toaletním stolkem zčistajasna roztřáslo. Stávalo se to vždycky, když se Jesse namíchnul – teda když se pořádně namíchnul.

Ale Gina, která nemohla nic tušit, zírala na zrcadlo s rostoucím vzrušením. „Hele!" vykřikla. „Už je to zase tady! Je tady další!"

Měla na mysli zemětřesení, pokud vám to nedocvaklo. Ale ani to předtím, ani tohle nemělo se zemětřesením nic společnýho. To jen Jesse vypouštěl přetlak.

Další věcí, kterou jsem viděla, byl Ginin lak na nehty, kterej vystartoval z toaletního stolku, zaplachtil vzduchem, popřel všechny zákony gravitace, přeletěl celou místnost a dopadnul do kufru, kterej si nechala otevřenej na pohovce.

Nejspíš bych měla dodat taky to, že ten lak – smaragdově zelenej – byl bohužel otevřenej. Skončil na kupě věcí, který si nestačila vybalit.

Gina vyrazila vyděšenej výkřik, mrskla peřiny na podlahu a vrhla se ke kufru, aby zachránila, co se dalo. A já? A já vrhla na Jesseho dost znechucenej pohled.

Ale on na to jen: „Nekoukej se na mě takhle, Susannah. Slyšelas, co o něm řekla." Znělo to fakticky ublíženě. „Řekla, že je *obluda*."

„Já říkám, že je obluda, celou tu dobu, co je tady," zasyčela jsem. „A *mně* nic takovýho nevyvádíš!"

Nakrčil jedno obočí – to, nad kterým měl jizvu – a prohlásil: „Ale v tom je přece rozdíl."

A pak, jako by mezi náma už nedokázal vydržet ani o vteřinu dýl, v tu ránu zmizel. Nechal za sebou znechuceného Hřebíka a zmatenou Ginu.

„Tohleto nechápu," mumlala a držela v ruce jednodílný leopardí plavky, odshora dolů politý zeleným lakem. „Nechápu, co se to děje. Nejdřív to pivo dneska odpoledne, a teď zase tohle. Řeknu ti, ta Kalifornie je *ňáká divná*."

Když jsem si to všechno přechroustávala v hlavě v ředitelně u otce Doma, napadlo mě, že vím přesně, jak si Gina musí připadat: nejspíš má pocit, že tady v jednom kuse plachtí něco vzduchem. Doufám, že hned tak nevyluští tajenku – jako že tady věci plachtěj vzduchem, jenom když se u toho nachomejtnu já.

Ale měla jsem takový divný tušení, že když tu bude celej tejden, nakonec se to domákne. A to hezky rychle.

Otec Dom byl zabranej do Gameboye, kterýho jsem mu pučila. Složila jsem noviny tak, aby stránka s nekrologama zůstala navrchu, a rozčísla ticho: „Otče Dome…"

Prsty mu zběsile poletovaly po tlačítkách, kterejma se hra ovládala. „Ještě minutku, prosím, Susannah," zamumlal nepřítomně.

„Ehm, otče Dome?" Přistrčila jsem mu noviny blíž k očím. „Jsou to oni. Ta parta, co jsem ji včera viděla."

„Hmm, uhm," zahuhlal otec Dom. Gameboy zapípal.

„No, já myslím, že bysme si na ně měli trochu došlápnout. Jesse říkal –" Teď už otec Dom o Jessem věděl, přestože vztahy mezi nima byly, mírně řečeno, poněkud napjatý. Chudák otec D. má trochu problémy vyrovnat se s tím, že v mým pokoji bydlí nějakej mladík. Hodil o tom s Jessem soukromě řeč, a i když nevím, co z ní vyplynulo – Jesse mu nejspíš přiznal, že se o mě ani v nejmenším nezajímá jako o ženu, nebo zaobaleně řečeno něco takovýho –, otec Dom se ošívá pokaždý, když na to přijde. Takže se o něm snažím mluvit jenom v těch nejnutnějších případech. A tohle je jeden z nich.

„Jesse říkal, že na jejich straně pozoruje velkej neklid," řekla jsem a poklepala na noviny, abych mu připomněla, o kom mluvím. „A zuřivost. Zřejmě tady máme tuláky, se kterejma by mohly bejt potíže. Říkal taky, že někoho hledaj. Nejdřív jsem si myslela, že přece nemůže myslet tyhlety" – ukázala jsem na článek –, „protože mi přišlo, že jediný, co tyhle týpky zajímá, je pivo. Ale je možný, že maj ještě nějakej jinej zájem." Vražednějšího kalibru, pomyslela jsem si, ale nahlas už neřekla nic.

Ale otec Dom mi jako už párkrát předtím dokonale přečet myšlenky.

„Dobré nebe, Susannah," pronesl zhrozeně a konečně se odtrhnul od obrazovky Gameboye. „Nechceš snad říct, že tihle mladí lidé, které jsi viděla a o kterých mluvil Jesse, chystají něco jako… odvetu? Protože musím říct, že to mi připadá značně nepravděpodobné. Víš, podle toho, co o nich píšou, byli tihle andělé skutečnými… skutečnými pilíři jejich školy."

To mě podrž. Pilíři. Zajímalo by mě, jestli by se o mně někdo vyjádřil jako o *pilíři,* kdybych teď z fleku natáhla bačkory. Dost o tom pochybuju. Dokonce ani moje mamka by zřejmě nezašla až tak daleko.

Ale nechala jsem si ty pocity pro sebe. Věděla jsem, že otci Domovi by se moc moje kacířský myšlenky nezamlouvaly – a navíc by jim ani nevěřil. „No, ale budete mít oči na šťopkách, že jo?" řekla jsem místo toho. „A dejte mi vědět, kdybyste něco zjistil. O těch, ehm, andělích."

„Ale jistě." Otec Dom nešťastně potřásl hlavou. „Taková tragédie. Nebohé duše. Tak nevinní. Tak mladí. Bože můj," povzdychnul si a zaraženě se vrátil pohledem ke Gameboyovi. „Bože! Nejvyšší skóre!"

Usoudila jsem, že už jsem pro dnešek v ředitelně strávila času až až. Gina, která chodila pořád do naší starý školy v Brooklynu, měla jarní prázdniny jindy než my v Kalifornii. A tak, když přiletěla k nám, rozhodla se chodit se mnou na

pár dnů na vyučování – teda pokud nevymyslím nějakej způsob, jak bysme se z toho mohly vyvlíknout. Teď zrovna tvrdla na semináři *Světové civilizace* s panem Waldenem, a vůbec jsem nepochybovala o tom, že jestli ji tam nechám moc dlouho samotnou, budou z toho jen mrzutosti.

„Tak jo," prohodila jsem a vstala. „Dejte mi vědět, jestli o tý partě zjistíte něco novýho."

„Ovsem, ovšem," souhlasil otec Dominik. Jeho pozornost už zase upoutala další hra. „Tak zatím, Susannah."

Když jsem vycházela z kanceláře, dala bych hlavu na špalek, že jsem z jeho úst zaslechla zaklení – po tom, co Gameboy nesouhlasně zapípal. Ale to mi k němu natolik nesedělo, že jsem se určitě musela přeslechnout.

Jo. Rozhodně jsem se přeslechla.

4

Když jsem se vrátila do hodiny *Světovejch civilizací*, Kelly Prescottová, můj kámoš Adam, Rob Kelleher – jeden z třídních hezounů a taky Mimoňův nejlepší parťák – a pak eště jeden tichej kluk, co jsem si furt nedokázala vybavit jeho jméno, zrovna končili svůj referát na téma: *Závody v jaderném zbrojení – kdo je nyní na tahu?*

Bylo to pěkně ujetý téma, to vám teda řeknu. Přece když už jsou komunisti v Rusku konečně v kopru, co je komu po tom?

Ale to byl asi záměr: že bysme se o to *měli* zajímat. Protože podle toho, co zjistila Kellyina skupina, existujou pořád země, který maj tolik zbraní, že se nám o tom ani nesní. Mnohem víc než my.

„Takže," říkala právě Kelly, když jsem vešla do třídy a položila podepsanou propustku na stůl pana Waldena, abych mohla zpátky na místo, „jak vidíte, jsou na tom USA velmi dobře, pokud se týká počtu raket a podobných zbraní, ale pokud se týká třeba počtu tanků, tak taková Čína, která svou armádu systematicky posiluje, je na tom mnohem líp než my," Kelly ukázala na graf s rudejma bombičkama, kterej držela v ruce, „a mohla by nás zničit, pokud by si to umanula."

„Až na to," ozval se Adam, „že ve Spojenejch státech je v rukou soukromejch osob asi tolik zbraní, kolik jich má dohromady celá čínská armáda, takže –"

„Takže co?" vyštěkla Kelly. Bylo celkem jasný, že v jejich seminární skupině se vyskytujou přinejmenším dvě frakce. „Co asi tak zmůžou střelný zbraně proti tankům?

Jsem si jistá, že i kdybychom se my všichni Američani postavili a začali střílet ze svejch revolverů, čínský tanky by nás tak jako tak převálcovaly.“

Adam protočil panenky. Bylo evidentní, že není moc odvázanej z toho, že ho přidělili do stejný skupiny jako Kelly.

„Jasně,“ přidal se k ní Rob.

Skupinová práce se hodnotila procentama, podle toho, jak kdo přispěje k referátu. Řekla bych, že tohleto „jasně“ byl suma sumárum celej Robův příspěvek.

Ten kluk, co jsem si nepamatovala jeho jméno, mlčel. Byl to vysokej a kostnatej týpek s brejlema. Měl takovou tu průsvitně bílou pleť, která naznačovala, že na pláži byste se s ním asi stěží potkali. A kapesní komunikátor v jeho košili zase naznačoval, proč asi.

Gina, která seděla za mnou, mě dloubla do zad a strčila mi do ruky lístek z kroužkovýho bloku, do kterýho si bezmyšlenkovitě čmárala.

Kdes ksakru byla? stálo tam.

Odšroubovala jsem pero a napsala: *Jak jsem říkala. Říďa mě chtěl vidět.*

Kvůli čemu? nedala pokoj Gina. *Že bys už zase lítala v těch svejch průšvihách?*

Nezlobila jsem se na ni, fakt ne. Popravdě řečeno, v naší bejvalý brooklynský škole jsem měla spoustu nepříjemností kvůli tomu, že jsem nestihla dorazit včas na vyučování. Ale co byste asi tak čekali? Byla jsem jedinej mediátor pro všech pět newyorskejch obvodů. A to je pořádná fůra duchů, to si pište! Tady jsem měla přinejmenším k ruce otce D.

Odepsala jsem jí: *Nic takovýho. Otec Dom má patronát nad studentskou radou. Musela jsem mu ukázat přehledy našich výdajů.*

Myslela jsem, že takhle nudný téma Ginu definitivně odradí od dalšího výslechu. Ale to jsem se teda šeredně mejlila.

No, a jaký je máte? napsala mi. *Jako ty vaše výdaje?*

Najednou jsem cejtila, jak mi blok vylítnul z ruky. Když jsem se podívala vzhůru, uviděla jsem Cee Cee, která sedí ve třídě přede mnou a je moje nejlepší kámoška už od chvíle, kdy jsme se přestěhovali do Kalifornie, jak do něj něco zuřivě zapisuje. Za pár vteřin ho zase vrazila přede mě.

Slyšelas to? napsala tam svým rozcapeným rukopisem. *To o Michaelovi Meduccim?*

Odepsala jsem jí: *Asi ne. Kdo je Michael Meducci?*

Cee Cee se na mě otočila, hodila přísnej škleb a ukázala na čahouna na stupínku – toho brejlatýho týpka s kapesním komunikátorem.

Aha, vyslovila jsem nehlučně pusou. Heleďte, přestoupila jsem na akademii teprve před dvěma měsícema. Nemusíte mě hned kamenovat, že si pořád nepamatuju všechny lidi jménem.

Cee Cee si vzala notes a začala psát něco, co vypadalo jako vopravdickej román. Vyměnily jsme si s Ginou pohledy a Gina se zatvářila pobaveně. Skoro to vypadalo, že celá moje existence na západním pobřeží je pro ni zdrojem neskonalýho pobavení.

Konečně mi Cee Cee strčila blok, do kterýho mezitím naškrábala: *Mike byl řidič toho druhýho auta, který se srazilo na silnici nad Big Sur v sobotu v noci – víš, při tý nehodě, jak se zabili ty čtyři z RLS.*

A sakra, pomyslela jsem si. To je teda fakt výhoda, když se člověk spřátelí se šéfredaktorkou školního plátku. Nevím jak, ale Cee Cee vždycky všechno o každým vyčmuchá.

Slyšela jsem, že jel domů od svýho kámoše, psala. *Byla mlha, a myslím, že asi do poslední minuty neviděli jeden druhýho, a pak oba řidiči strhli volant. Jeho auto narazilo do skály, ale to jejich prorazilo svodidla a spadlo z vejšky do moře – proto taky všichni v jejich autě zařvali, ale Mikeovi se jen zlomilo pár žeber, protože mu vystřelil airbag.*

Zvedla jsem hlavu a zírala na Michaela Meducciho. Vůbec nevypadal, že se před dvěma dny nachomejtnul u dopravní nehody, při který zahynuli čtyři lidi. Vypadal spíš jako kluk, co paří hodně dlouho do noci počítačový hry nebo chatuje na netu o *Hvězdnejch válkách.* Seděla jsem moc daleko na to, abych dokázala říct, jestli se mu třesou ruce, ve kterejch držel papíry s referátem. Ale ve výrazu jeho tváře bylo něco divnýho – něco, co naznačovalo, že se mu asi fakticky třesou.

Je to fakt příšerný, nadrásala dál Cee Cee, *když si vemeš, že to je teprve měsíc, co se jeho ségra – tu nemůžeš znát, chodila teprve do osmý – na večírku u bazénu málem utopila a doteďka leží v kómatu. Skoro to vypadá na rodinný prokletí…*

„Takže můžeme říct," pokračovala Kelly a už se ani nesnažila, aby to vypadalo, že svůj projev nečte z poznámek (navíc mluvila tak rychle a spojovala slova dohromady tak, že se dalo jen stěží poznat, co chce vlastně říct), „že-Amerika-by-měla-věnovat-mnohem-víc-peněz-na-armádu-aby-nás-Čína-nemohla-napadnout-děkuju-vám-za-pozornost."

Pan Walden seděl jako obvykle s nohama na stole a díval se z okna na moře, na který bylo vidět z většiny tříd misijní akademie. Když si uvědomil, že třídu rozhejbal horlivej šepot, vrátil se pohledem zase zpátky k nám a na židli se narovnal.

„Výborně, Kelly," prohlásil, i když bylo jasný, že nevnímal ani slovo z toho, co říkala. „Má někdo k referátu nějaké dotazy? Ne? Takže prosím další skupinu –"

Pak zbliknul mě, a zeptal se, trochu zvláštním tónem: „Uhm, ano, prosím?"

Protože jsem ani nezvedla ruku, ani nedala jinak najevo, že bych chtěla něco podotknout, bylo dost divný, že se na mě tak obrací. Ale pak se za mnou ozval jasnej hlásek: „No,

promiňte, ale ten závěr – že bysme měli hodně zbrojit, abysme se vyrovnali Číňanům – mi zní dost divně.“

Obrátila jsem se dozadu a podívala se na Ginu. Tvářila se naprosto nevinně, ale já ji mám prokouknutou.

Prostě se nudí. Tohle dělá Gina vždycky, když má pocit, že už to začíná bejt vopruz.

Pan Walden se dychtivě narovnal v křesílku a vyhrknul: „Zdá se, že host slečny Simonové nesouhlasí se závěrem, který udělala naše seminární skupina číslo 7. Jak byste na tuto námitku odpověděli?“

„Jak – *zní divně?*“ vyrazila Kelly, aniž se poradila s někým dalším ze svý skupiny.

„No, myslím si, že ty peníze, o kterejch mluvíš, by se daly použít na vhodnější účely,“ pokračovala Gina, „než že nakoupíme tolik tanků, abysme se vyrovnali ňákejm Číňanům. Chci říct, copak někomu záleží na tom, kdo z nás má víc tanků? To, že jich mají víc, přece neznamená, že by s nima chtěli přijet před Bílej dům a říct, tak nás tady máte, vy kapitalistický svině. Přece jenom je mezi náma je dost velkej oceán, nebo ne?“

Pan Walden málem zatleskal radostí. „A na co myslíte, že by ty prostředky měly být použity, slečno Augustinová?“

Gina pokrčila rameny. „No, třeba na vzdělání, ne?“

„A k čemu je ti vzdělání,“ vyjela na ni Kelly, „když tě pak převálcuje čínskej tank?“

Adam, kterej stál vedle Kelly, protočil panenky. „Možná že když ho věnujeme na vzdělání,“ začal odhodlaně, „budou příští generace natolik moudrý, že se dokážou vyhnout válce, díky rozumný zahraniční politice a inteligentnímu dialogu mezi nejvyššíma představitelama obou táborů.“

„No,“ přitakala horlivě Gina. „To jsem zrovna měla na mysli.“

„Heleďte, co všichni šílíte?“ vyletěla Kelly.

Pan Walden hodil po seminární skupině číslo 7 kousek křídy. Ten s hlasitým plesknutím dopadl na jejich graf a

odrazil se od něj. Pan Walden se tak choval často. Často po nás házel křídou, když měl pocit, že mu nevěnujeme náležitou pozornost, zvlášť po obědě, kdy jsme byli všichni ospalí z toho, jak jsme do sebe natlačili tolik párků s kukuřicí.

Ale to, co moc obvyklý nebylo, byla reakce Mikea Meducciho, když na desky s jeho grafem dopadla křída. Mike vyjeknul a uhnul – fakt uhnul, s rukama před obličejem –, jako by se na něj už valily ty čínský tanky.

Pan Walden si toho vůbec nevšímal, jak byl rozrušenej. „Vaším úkolem," vysvětlil ostře Kelly, „bylo shrnout situaci a předestřít přesvědčivé argumenty. To, že své oponenty obviníte z šílenství, se za přesvědčivý argument příliš považovat nedá, jak jistě chápete."

„Ale pane Waldene," bránila se plačtivě Kelly, „kdyby se všichni podívali na náš graf, museli by vidět, že Číňani mají mnohem víc tanků než my, a že ani všechno vzdělání na světě nemůže změnit tuhle ne –"

Teprve teď si pan Walden všimnul, jak se Michael hrbí a chrání si rukama obličej.

„Meducci," houknul na něj nekompromisně. „Co je to s vámi?"

Pan Walden, pomyslela jsem si, nemá nejspíš ani ánunk o tom, jak Michael strávil tenhle víkend. A nejspíš ani netuší, že jeho ségra leží v kómatu, řekla bych. To, jak Cee Cee dokázala vyšťourat věci, o kterých nevěděj ani naši profesoři, pro mě bylo naprostou záhadou.

„A-nic," zahuhlal Mike a vypadal eště bledší než obvykle. Na jeho výrazu bylo něco hodně divnýho. Něco *fakt* hodně divnýho, a dala bych ruku do ohně za to, že to bylo něco mnohem divnějšího než obvyklý rozpaky třídního ťulpase. „P-promiňte, pane Waldene."

Scott Turner, další z Mimoňovejch kámošů, co seděl kousek ode mě, zahuhlal potichu – ale každopádně natolik slyšitelně, aby si to mohla užít většina třídy: „P-promiňte,

pane Waldene.“ Každopádně to prones přinejmenším tak nahlas, aby to slyšeli skoro všichni – zvlášť Michael, kterýmu bledej obličej přece jen trochu zrudnul, když k němu dolehlo hihňání spolužáků.

Jako místopředsedkyně třídy jsem měla povinnost umravňovat svoje spolužáky při zasedáních studentský rady. Ale brala jsem svý povinnosti fakt vážně a snažila se držet svý bližní zkrátka i při jinejch příležitostech.

Takže jsem se otočila a zasyčela: „Hej, Scotte!“

Scott, kterej se pořád smál vlastnímu vtípku, po mě loupnul očima. A okamžitě se smát přestal.

Nebyla jsem si tak úplně jistá, co mu chci vlastně říct – nejspíš něco o jeho posledním rande s Kelly Prescottovou a jedný pinzetě –, ale pan Walden mě bohužel předešel.

„Turnere,“ oslovil ho chladně, „zítra ráno mi odevzdáte čtyřstránkový esej o bitvě u Gettysburgu. Osmá skupina si připraví svůj referát na zítřek. Dnešní seminář je u konce.“

Na misijní škole se na přestávky nezvoní. Semináře trvají vždycky rovnou hodinu, a předpokládá se, že se z jedný učebny do druhý přesuneme potichu. Dveře ze všech tříd vedou do zastřešený křížový chodby, ze který je úžasnej výhled na dvůr s vysokejma palmama, fontánou a sochou zakladatele akademie Junipera Serry. Misie, která je stará asi tři sta let, přitahuje spoustu turistů a nádvoří školy je láká nejvíc, hned po bazilice.

A nádvoří je taky místo, kde nejradši sedím a medituju o věcech jako… já nevím, třeba o tom, jakej je to pech, když se chudák holka narodí jako mediátor, a ne jako normální člověk, a proč mě Jesse nemá rád, nebo proč mě nemá rád tím jedním určitým způsobem. Bublání fontány a švitoření vrabců v hnízdech mezi trámama chodby, mávání křídel kolibříků v obrovskejch ibiškovejch květech i tichý rozhovory turistů – který pociťujou majestátnost místa a uberou na hlase –, to všechno dělá z nádvoří to správný

místo, kde si člověk může posedět a podumat o svým podělaným osudu.

Nádvoří si ale taky oblíbily jeptindy, který tam číhaly na nebohý studenty, aby je mohly přistihnout při tom, že se o přestávkách moc hlasitě baví.

Ale žádná jeptinda samozřejmě nedokáže, aby se ztišila Gina.

„Kristepane, to teda byla síla!“ stěžovala si na plný pecky, když jsme spolu rázovaly chodbou k mojí skříňce. „Co to bylo za šílenou diskusi? Už to vidím, jak Číňani zrovna nasedaj do tanků, aby nás přijeli převálcovat! Jakpak se sem asi tak chtěj dostat, co? Že by přes Kanadu?“

Snažila jsem se nesmát, ale fakt to nešlo. Gina je hrozná.

„Já vím, že ta holka je předsedkyně vaší třídy,“ pokračovala, „ale když už mluvíme o blbejch bloncká –“

Cee Cee, která nás zrovna došla, varovně sykla: „Bacha.“ Ne snad proto, že ona sama je jako albínka nejblonďatější z blondýnek, ale protože jedna z novicek na nás z nádvoří vrhala pěkně nabroušenej pohled.

„Jo, to jseš ty!“ zaradovala se Gina, která naprosto ignorovala její varování a halekala stejně jako předtím. „Simonová, tady Cee Cee říkala, že jde po škole nakupovat!“

„Máma má narozky,“ prohodila omluvně Cee Cee, protože věděla, co si myslím o obchoďákách a spol. Zato Gina, která měla vždycky trochu vybíravou paměť, na to už očividně stihla zapomenout. „Musím jí koupit nějakou voňavku, knížku nebo tak něco.“

„Co ty na to?“ dloubla do mě Gina. „Jdeme s ní? Eště nikdy jsem nebyla v pravým kalifornským hypáči. Chci to tam prošmejdit.“

„Hele,“ upozornila jsem ji, zatímco jsem vyťukávala číselnou kombinaci zámku, „Gap prodává stejný šunty po celý zemi.“

„Kdo tady mluví o Gapu?“ namítla Gina. „Chci se tam koukat na kluky!“

„Jo tak.“ Uklidila jsem si do skříňky učebnici dějepisu a vylovila z ní biologii, kterou jsme měli mít teď. „Promiň. Já zapomněla.“

„Víš, co je tvůj problém, Simonová?“ prohodila Gina a opřela se o sousední skříňku. „Ty vůbec nemyslíš na kluky.“

Přibouchla jsem dvířka. „Ale já *myslím* na kluky. Často.“

„Ne, to teda nemyslíš,“ hádala se Gina a otočila se k Cee Cee. „Byla tady vůbec někdy na rande?“

„Jasně že byla,“ zastala se mě Cee Cee. „S Brycem Martinsonem.“

„Ne,“ ozvala jsem se.

Cee Cee ke mně natočila panenky. Byla o trochu menší než já. „Jak to myslíš – ne?“

„My jsme s Brycem vlastně nikdy to rande nestihli,“ vysoukala jsem ze sebe neochotně. „Pamatuješ, zlomil si tu klíční kost –“

„Jasně,“ vybavila si Cee Cee. „Při tý nehodě, jak na něj spadnul ten krucifix. A pak přestoupil na jinou školu.“

Jo – při nehodě, která vůbec nehodou nebyla, protože ten obrovskej kříž na něj ze zdi shodil duch jeho mrtvý bejvalky, která mi takhle nefér chtěla překazit randění.

Což se jí taky podařilo.

Ale Cee Cee oznámila jásavým hláskem: „Ale v každým případě bylas na rande s Tadem Beaumontem. Zahlídla jsem vás spolu v Clutchi.“

Gina se vzrušeně zeptala: „Fakticky? Simonová s někým chodila? Povídej a přeháněj!“

Cee Cee se zamračila. „No… vlastně to netrvalo moc dlouho, že jo, Suze? Něco se stalo s jeho strejdou nebo co, a Tad se pak odstěhoval k nějakejm příbuznejm do San Franciska.“

Překlad: poté, co jsem překazila Tadovu strejdovi, kterej si jako vedlejšák přibral docela výnosnou živnost masovýho vraha, jeho pokus o dvojnásobnou vraždu, se Tad s tátou odstěhoval bůhvíkam.

Tomu se říká vděčnost, co?

„Teda," zahuhlala zamyšleně Cee Cee, „kluci, co s tebou začnou chodit, mají často dost smůlu, co, Suze?"

Její konstatování mě trochu uzemnilo, a tak jsem řekla dotčeně: „Všichni ne," a měla na mysli Jesseho. Jenže pak jsem si uvědomila, že ten

a) je už po smrti, a navíc ho můžu vidět jenom já – takže se s ním můžu jen těžko chlubit jako se svým klukem, a

b) vlastně jsme spolu nikdy na rande nebyli, takže se nedá říct, že bych s ním chodila.

Právě v tu chvíli kolem nás prosvištělo něco, co vypadalo jako rozmazaná khaki šmouha, doprovázená povědomým závanem pánský kolínský. Otočila jsem se a zjistila, že ta šmouha byl Mimoň. Teď právě držel ve svěráku svejch zápasnickejch tlap Michaela Meducciho. Tomu mířil do obličeje prstem Scott Turner a syčel: „ *Ty* mi ten esej napíšeš, Meducci, jasný? Čtyři stránky vo Gettysburgu do zejtra. A nezapomeň nalinkovat vokraje!"

Nevím, co mě to raflo. Někdy prostě poslouchám svoje instinkty, který nedokážu nijak ovládnout.

Teď jsem strčila svou učebnici Gině a vyrazila do míst, kde stál můj nevlastní brácha. O vteřinku pozdějc jsem ho popadla za chloupky na zátylku.

„Pusť ho," zasyčela jsem a škubla mu za to jemný chmejří. Tahle metoda mučení, jak jsem v poslední době zjistila, byla mnohem lepší než to, když jsem ho mlátila do žaludku. Během pár tejdnů si tam vypěstoval nechutně tvrdý svaly, nejspíš jako brnění pro případ ohrožení.

Ale jediná možnost, jak by mi v tomhle moh zabránit, bylo vyholit si hlavu, a k tomu se zatím očividně neodhodlal.

Mimoň zakvákal bolestí a okamžitě Michaela pustil. Ten zavrávoral a začal rychle sbírat knížky, který upustil.

„Suze!" zaječel Mimoň. „Pusť mě!"

„Jo," přidal se k němu Scott. „Tohle tě nemusí zajímat, Simonová."

„Ale zajímá mě to,“ vysvětlila jsem mu zdvořile. „Všechno, co se děje na týhle škole, mě zajímá, a víš proč?“

Mimoň už znal odpověď. Nebylo to poprvý, co jsem ho takhle drezúrovala.

„Protože seš ta blbá místopředsedkyně!“ zakvičel. „A už mě sakra pusť, nebo přísahám, že to řeknu tátovi –“

Pustila jsem ho, ale jen proto, že se na nádvoří objevila sestra Ernestina. Jeptindy ji nejspíš zavolaly – byla to jejich obvyklá metoda, jak postupovat, když mezi mnou a Mimoněm docházelo k diplomatickejm roztržkám.

„Máte nějaký problém, slečno Simonová?“

Zástupkyně ředitele sestra Ernestina je mohutná ženská, s obrovským křížem v prohlubni neméně majestátních ňader. Má pozoruhodnou schopnost šířit kolem sebe hrůzu jen tím, že se zamračí. Tenhle talent jsem obdivovala – doufám, že se to jednou taky naučím.

„Ne, sestro,“ odpověděla jsem.

Sestra se obrátila k Mimoňovi. „Takže pan Ackerman? Nějaký problém?“

Mimoň si rozmrzele masíroval krk. „Ne, sestro,“ zamumlal.

„Výtečně,“ zrekapitulovala živě sestra. „Jsem ráda, že vy dva už spolu vycházíte tak přátelsky. Takový vřelý vztah mezi sourozenci je inspirací pro nás pro všechny. A teď mazejte do třídy.“

Otočila jsem se a vrátila se k Gině a Cee Cee, který sledovaly celou akci od mý skříňky.

„Jéžiši, Simonová,“ odfrkla si Gina znechuceně, když jsme zamířily do biologickejch laborek. „Není divu, že se od tebe kluci držej radši dál!“

5

„Sakra,“ prohlásila znalecky Gina, „tohle je teda přesný.“

Cee Cee se pochybovačně zadívala na šaty, který jí Gina vnutila a do kterejch se kvůli ní musela hned oblíknout, abysme na ní mohly okamžitě províst inspekci.

„Já nevím,“ zamumlala pochybovačně.

„Holka, garantuju ti, že ti sednou,“ opakovala Gina. „Tak řekni něco, Suze!“

„Jsou šmrncovní,“ řekla jsem popravdě. Gina měla na oblečení nos. Cee Cee se v nich proměnila z módní šokerky v módní idol.

„Ale nebudeš je moct nosit do školy,“ neodpustila jsem si. „Jsou moc krátký.“ Oděvní kodex misijní akademie jsem měla v krvi po jedny zvlášť tvrdý lekci – přestože byl obecně celkem shovívavej, za žádnejch okolností nepřipouštěl minisukně. A s úspěchem se dalo pochybovat i o tom, že by sestra Ernestina schroustla Cee Ceein novej svetřík, končící kus nad pupkem a lemovanej umělou kožešinou.

„Kam bych to teda nosila?“ nechápala Cee Cee.

„Do kostela?“ navrhla jsem a pokrčila rameny.

Cee Cee mi věnovala obzvlášť sarkastickej pohled, takže jsem dodala: „Hele, tak jo. Můžeš to přece nosit do Clutche a na večírky.“

Cee Ceeiny oči za fialovejma sklama brejlí trochu změkly. „Mě nikdo na večírky nezve, Suze,“ připomněla mi.

„Můžeš to nosit, když pudeš k nám,“ nabídnul jí velkoryse Adam. Užaslej pohled, kterým po něm loupla, mi napověděl, že ať tyhle hadříky stojej sebevíc – a taky že stály, nejmíň půlroční kapesný běžnýho smrtelníka –, Cee

Cee se to vyplatí. Má pro Adama McTavishe tajnou slabost celou tu dobu, co ji znám, a pravděpodobně i mnohem dýl.

„Hele, Simonová," ozvala se Gina a mrskla sebou do plastikovýho křesílka před občerstvením, „a cos podnikala ty, zatímco já dělala módní poradkyni pro jarní kolekci slečny Webbový?"

Zvedla jsem tašku z Music Townu. „Koupila jsem si cédéčko," řekla jsem chabě.

Gina se zděšeně zeptala: „*Cože?*"

„Cédéčko." Nechtěla jsem si kupovat ani to, ale když mě vypustili do divočiny nákupního střediska s rozkazem něco ulovit, zpanikařila jsem a vlítla do prvního obchodu, kterej jsem uviděla.

„Přece víš, co se mnou tohle prostředí dělá," prohodila jsem, trochu omluvně.

Gina se ke mně otočila tak prudce, až se jí rozhoupaly měděný copánky. Pak řekla znechuceně Adamovi: „Člověk se na ni nemůže zlobit, co? Je tak sladká."

Adam přesunul svou pozornost ze Cee Ceeina prudce elegantního modelu ke mně. „No jo," souhlasil ochotně. „To teda je." Pak se jeho oči rozšířily, když zaostřil na něco za mejma zádama, a dodal: „I když teď se sem zrovna valí někdo, kdo by se pod to asi nepodepsal."

Otočila jsem se a zmerčila Somnu a Mimoně, jak se loudaj směrem k nám. Pro Mimoně byly obchoďáky prakticky jeho druhej domov, ale co tady pohledává Somna, to jsem teda fakt nechápala. Pokud mu zbyl nějakej volnej čas mezi školou a doručováním pizzy – šetřil si na camaro –, věnoval ho všechen surfování. Nebo chrnění.

Ale to už dorazil až k nám, sesul se do křesílka vedle Giny a prones hlasem, jakej jsem od něj ještě nikdy neslyšela: „Ahoj. Zaslechli jsme, že budete tady."

Najednou mi začalo svítat.

„Hele," řekla jsem Cee Cee, která ještě pořád hltala očima Adama. Nejspíš se pořád pokoušela dešifrovat, co myslel

tím, že ty nový hadry může nosit k nim domů. Byl to sexuální návrh – jak očividně doufala –, anebo jenom konverzační obrat?

„Uhm?“ ozvala se nepřítomně. Dokonce se ani neobtěžovala natočit ke mně hlavu.

Ušklíbla jsem se. Bylo mi jasný, že jsem na to všechno zůstala sama.

„Už máš ten dárek pro mámu?“ připomněla jsem jí.

Cee Cee provinile škubla ramenem. „Nemám.“

„Super,“ já na to, a vtiskla jsem jí do klína tašku se svým cédéčkem. „Vem jí tohle. Je to výběr největších hitů měsíce podle Oprah Winfreyový. Šlo by to?“

„To zní skvěle,“ souhlasila Cee Cee, pořád ještě neschopná zadívat se mým směrem, i když už z peněženky vylovila dvacku a držela ji přede mnou ve vzduchu.

Protočila jsem panenky, natáhla se po bankovce, postavila se – a zaječela tak hlasitě, jak jsem jen dovedla, a to takovým tím jekotem, při kterým tuhne krev v žilách. Taky byste ječeli, kdybyste uviděli to, co já: což byl Mimoň, kterej se zoufale snažil vměstnat se svým křesílkem mezi Somnu a Ginu.

Neskousla jsem to, fakt že ne. Heleďte, možná vám připadám trošku drsná a necitelná a taky trochu jetá s tím svým mediátorským vedlejšákem, ale doopravdy, v hloubi duše jsem citlivka. Jsem čestná a inteligentní, a někdy dokonce zábavná. A taky vím, že nejsem žádná obluda. Každý ráno si meju a foukám vlasy, a už jsem párkrát slyšela (sice, od svý mámy, ale to se přece taky počítá), že mám oči jako smaragdy. Tak co v tom sakra je? Jak to, že Gina má *dva* kluky, co se můžou přetrhnout, aby o ně na vteřinku okem zavadila, a já nemám nikoho? Navíc se zřejmě nelíbím ani mrtvejm klukům, a ty přece zase tolik jinejch příležitostí nemaj!

Honilo se mi to hlavou, eště když jsem stála ve frontě na pokladnu v knihkupectví, s knížkou pro Cee Ceeinu mámu v

podpaží. Vtom se mě něco letmo dotklo na rameni. Otočila jsem se a zjistila jsem, že zírám do tváře Michaela Meducciho.

„Ehm," vyrazila jsem ze sebe. Držel v ruce příručku o programování a v zářivkovým osvětlení obchodu vypadal ještě průhlednějc než normálně. „Ahoj," pozdravil mě plaše a nervózně si sáhnul na obroučky brejlí, jako by se chtěl přesvědčit, že tam pořád ještě jsou. „Myslel jsem, že to budeš ty."

Odpověděla jsem „Ahoj, Mikeu," a posunula se ve frontě o kousek dál.

Michael se posunul se mnou. „Ty si pamatuješ moje jméno?" zeptal se potěšeně.

Nemohla jsem přiznat, že až do dnešního rána jsem o něm neměla ani páru, a tak jsem jenom utrousila, že jo, a usmála se.

Možná to byla chyba, teda usmívat se na něj. Michael se přimáčknul těsně ke mně a vyhrknul: „Jenom jsem ti chtěl poděkovat. Víš. Za to, cos udělala svýmu… nevlastnímu bráchovi, dneska ve škole. Víš, jaks ho donutila, aby mě nechal na pokoji."

„No jo," opakovala jsem zase přihlouple. „To nic."

„Ne, já to myslím vážně. Tohle pro mě zatím nikdy nikdo neudělal – víš, než jsi přišla k nám do školy ty, nikdo si na Brada Ackermana netroufnul. Tomu by snad prošlo všechno. Možná i vražda."

„Aha," zahuhlala jsem. „No, tak teď už mu to prostě neprojde."

„To ne," souhlasil Michael a nervózně se zasmál. „Teď už ne."

Ženská přede mnou už platila a já se posunula na její místo. Michael taky udělal krok dopředu, jenomže nějak dlouhej, takže na mě prakticky naletěl. „Jé, promiň," omluvil se a stáhnul se zpátky.

„To je dobrý," hlesla jsem. Začala jsem si říkat, proč jsem radši nezůstala s Ginou – i když mi z toho pohledu na ni hrozilo krvácení do mozku.

„Tvoje vlasy," hlesnul Michael takovým tím divným, něžným hlasem, „krásně voní."

Tak to ne, tohle už je moc! Myslela jsem, že se snad pozvracím z fleku tady na podlahu. *Tvoje vlasy krásně voní? Tvoje vlasy krásně voní?!?* Kdo si sakra myslí, že je? Bond, James Bond? Nemůžete přece někomu říkat, že mu krásně voní vlasy – aspoň ne v jedenadvacátým století a *ve frontě* na pokladnu!

Naštěstí pokladní zavřeštěla: „Další!" a já rychle položila na pás svůj nákup, zaplatila a tiše při tom doufala, že až strčím knížku do tašky a otočím se, Michael už bude fuč.

Ale pletla jsem se. Šeredně pletla.

Nejenže tam pořád byl. Vypadalo to, že knížku o programování má už koupenou – že ji prostě jen *nosí s sebou* – takže se nemusel ani zdržovat placením, při kterým jsem si plánovala, že mu vezmu roha.

To sakra ne! Funěl mi za krk, i když jsem zamířila ven z obchodu.

Hele, tak jo, řekla jsem si tvrdě. Jeho sestra leží v kómatu. Šla na večírek u bazénu, a místo toho skončila na jipce. To jednoho trochu vykolejí. A co ta šílená nehoda? Je to jen chvilka, co se nachomejtnul u strašlivý dopravní nehody, a dalo by se na to dívat tak, že při ní zabil čtyři lidi. Čtyři lidi, prokrista! Ne naschvál, jasně. Ale stejně – čtyři lidi po smrti, a vy si vyváznete bez jediného škrábance. A navíc ta ségra v kómatu… Když to člověk shrne, tenhle kluk má nejspíš pořádně zamotanou šišku, nebo ne?

Tak ho trochu šolíchej, holka. Buď na něho milá.

Ale problém byl v tom, že já už na něj trochu milá byla, a koukněte se, co se stalo: prakticky se mi pověsil na paty.

Michael šel za mnou rovnou do butiku Victoria's Secret – kam jsem zamířila jen proto, že bych dala hlavu na špalek, že

tam žádnej normální kluk nikdy nevkročí. Ne do míst, kde na každým viditelným místě visej podprdy. Lidičky, to jsem se teda sekla.

„A co si myslíš o tom našem referátu?“ zeptal se, když jsem se bezradně zastavila před jedním ramínkem a promnula prstama umělý hedvábí s leopardím potiskem. „Souhlasíš se svou kamarádkou, že Kellyiny argumenty byly tak pošetilý?“

Pošetilý? Co je to proboha za slovo? Ale dřív, než jsem stačila otevřít pusu, visela nám za krkem prodavačka. „Dobré odpoledne,“ pozdravila nás rozjařeně. „Všimli jste si prosím našich slev? Pokud si dnes u nás zakoupíte troje tanga, získáte čtvrté zdarma.“

Nedokázala jsem uvěřit tomu, že opravdicky vypustila slovo *tanga* před Michaelem! A nedokázala jsem uvěřit ani tomu, že Michael tam stojí a culí se! Slovo *tanga* bych nevypustila ani před svou mámou! Otočila jsem se na patě a vyrazila z krámu.

„Já normálně do obchoďáku nechodím,“ prohlásil Michael. Držel se mě jako pijavice. „Ale když jsem slyšel, že se sem chystáš, tak jsem si myslel, že bych sem vyrazil a zkusil se tady trochu porozhlídnout. Chodíš sem často?“

Pokusila jsem se zamířit směrem k občerstvovací zóně s marnou nadějí, že bych mohla Michaela setřást v tlačenici před KFC. Ale rázovat se tady moc nedalo. Vypadalo to, jako kdyby se dneska odpoledne rozhodla veškerá dospívající mládež na poloostrově zamířit po škole na nákupy. A navíc byla v obchoďáku zase nějaká ta akce, jakejch tady v jednom kuse bejvaj mraky. Tentokrát to bylo něco na způsob masopustu, takže všude na nás útočily zlatý masky a kostýmy a náhrdelníky a tak. A aby byla celá akce ještě víc bombózní, z prosklenýho atria pavilonu nám nad hlavama pluly obrovský, zlatý a purpurový loutky. Byly v nadživotní velikosti, některý tak kolem tří metrů, a visely hlavama dolů. Z nich se bimbaly až k zemi zlatý řetězy a

další ozdoby, který měly v nakupujících zřejmě vyvolávat rozvernou náladu, ale každopádně jim dost ztěžovaly manévrování v davu.

„Ne," odsekla jsem na Michaelovu otázku. „Snažím se, abych sem nikdy nemusela. Nesnáším nakupování."

Michael se rozzářil. „Fakticky?" vyrazil, když se přes něj přelila další vlna středoškoláků. „Víš, já taky! To je teda náhoda! Nejspíš není moc lidí v našem věku, který by neměli rádi takovýhle místa. Člověk je společenskej živočich, víš, a vždycky ho to táhne tam, kde se shromažďujou jiný lidi. Bude to rozhodně známka nějaký biologický dysfunkce, že my dva to vidíme jinak."

Jeho přednáška mi naznačila, že Michael a můj nejmladší nevlastní bráška Prófa budou mít asi něco společnýho.

Ale taky mě napadlo, že obvinit holku z toho, že trpí biologickou dysfunkcí, není zrovna nejobratnější způsob, jak si naklonit její srdce.

„Možná," začal zase Michael, když jsme se zastavili pod jednou šíleně rozšklebenou masopustní loutkou, která visela asi pět metrů nad našima hlavama, „bysme mohli jít někam, kde bude trochu víc klidu. Mám tady mámino auto. Mohli bysme si dát kafe nebo tak něco dole ve městě, kdybys chtěla –"

A vtom jsem to zaslechla. Povědomý zahihňání.

Neptejte se mě, jak jsem to mohla zaslechnout, když kolem nás všichni povykovali jeden přes druhýho, a přes tu hudební kulisu a vřískání nějakýho dítěte, že chce zmrzlinu. Prostě jsem to zaslechla.

Smích. Stejnej smích jako včera u Jimmyho těsně předtím, než jsem si všimla duchů čtyř mrtvejch maturantů.

A to další, čeho jsem si všimla, bylo hlasitý křupnutí – takovej ten zvuk, jako když praskne guma, která byla dlouho našponovaná. Zaječela jsem: „Bacha!", skočila na Michaela Meducciho a strhla ho na zem.

A dobře jsem udělala. Protože hned v další vteřině dopadla na místo, kde jsme prve stáli, obrovská rozšklebená kebule.

Když se zvířenej prach trochu usadil, zvedla jsem obličej z Michaelovy košile a zadívala se na tu věc vedle nás. Nebyla udělaná z kartonu, jak jsem si původně myslela, ale z plastu. Kousky umělý hmoty se válely všude kolem. Ty nejmenší se eště vznášely ve vzduchu a nutily mě ke kašli. Většina z nich pocházela z obličeje loutky, kterej se na mě teď šklebil už jen jedním okem a bezzubou pusou.

Připadalo mi, že celou věčnost visí kolem nás ticho, rušený jen mým kašlem a přerývaným oddechováním Michaela Meducciho.

Pak nějaká ženská zavřeštěla.

A rozpoutalo se peklo. Lidi se vrhli pryč z hlavní pasáže, aby se dostali mimo hlavy loutek, jako by se z fleku měly utrhnout i všechny ostatní.

No, nejspíš jsem jim to nemohla mít za zlý. Ta věc vážila přinejmenším metrák, možná víc. Kdyby spadla na Michaela, určitě by byl tuhej, nebo aspoň vážně raněnej. O tom jsem nepochybovala.

A nepochybovala jsem ani o tom, komu patřil ten posměvačnej hlas, co se nad náma ozval o vteřinu pozdějc.

„Ale, kohopak to tady máme? No není to roztomilý?“

Vzhlídla jsem vzhůru a uviděla Mimoně a taky vyjevenou Ginu, Cee Cee, Adama a Somnu, jak se nad náma nakláněj.

Dokonce mi ani nedošlo, že pořád ležím na Michaelovi, dokud se Somna nenaklonil dolů a nesundal mě z něj.

„Co to s tebou sakra je,“ zeptal se znechuceně, „že tě člověk nemůže nechat pět minut bez dozoru, aby ti něco nespadlo na hlavu?“

Vytřeštila jsem na něj oči, zatímco mi pomáhal na nohy. Řeknu vám, že se fakt nemůžu dočkat, až vypadne na kolej.

„Haló,“ houknul teď na Michaela Meducciho a proplesknul ho párkrát po tvářích, nejspíš aby ho přived k

vědomí – i když jsem dost silně pochybovala o tom, že tohle je metoda doporučovaná v hodinách zdravovědy. Mike měl sice zavřený oči a podle toho, co jsem viděla, dejchal, ale vůbec nevypadal dobře.

Ale facky kupodivu zabraly. Michaelovy víčka sebou zaškubaly a vyjely vzhůru.

„Jseš v pořádku?“ zeptala jsem se starostlivě.

Neviděl ruku, kterou jsem k němu natáhla, protože ztratil brejle. Zmateně zašátral prstama v úlomcích plastu kolem nás.

„M-moje brejle…“ zamumlal.

Cee Cee je našla, zvedla ze země a očistila, jak nejlíp to šlo, než mu je podala.

„Díky,“ hlesnul Mike, nasadil si je a zorničky se mu za sklama rozjely do šířky, když zahlídnul ten masakr kolem nás. Masopustní kebule nás sice minula, ale povedlo se jí rozmašírovat lavičku i kovovej koš na odpadky.

„Jéžiši,“ vyrazil ze sebe.

„Já myslím, že nebejt Suze,“ ozval se šokovaně Adam, „rozsekala by tě ta hlava na cimprcampr. Dost pitomá smrt, co?“

Michael se furt eště rozhlížel po sutinách kolem nás. „Jéžiši,“ opakoval šokovaně.

„Není ti nic, Suze?“ starala se Gina a objala mě kolem ramen.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, nic, díky. Teda zlomenýho určitě nic nemám. Co ty, Mikeu? Všechny kosti celý?“

„Jak to může poznat?“ ušklíbnul se Mimoň. Podívala jsem se na něj tak, že si nemoh nevzpomenout, jak jsem ho dneska ve škole drapla za chlupy – a taky že si vzpomněl, protože mu okamžitě sklaplo.

„Jsem v pohodě,“ ozval se Michael. Odstrčil Somnu, kterej mu chtěl pomoct na nohy. „Nechte mě. Povídám, že jsem v pohodě.“

Somna se uraženě stáhnul. „Jasně," odseknul. „Promiň. Jenom jsem ti chtěl pomoct. Pojď, Gi. Určitě se nám už rozpustila zmrzlina."

No tak moment! Vrhla jsem po svým nejstarším skorobráchovi a po svý nejlepší kamarádce užaslej pohled. Co má bejt zas tohle? *Gi?* Jaká Gi?!

Cee Cee se sehnula k hromadě plastovejch střepů a vydolovala z ní igelitku z knihkupectví. „Jé," ozvala se potěšeně, „tohle je ta knížka pro mámu?"

Somna už odcházel směrem k občerstvovacímu nádvoří s rukou kolem Gininejch ramen. *Gina!! Moje nejlepší kámoška!* Moje nejlepší kámoška že dovolila Somnovi, aby jí kupoval zmrzlinový poháry a aby ji držel kolem ramen? Aby jí říkal Gi?

Michael se zrovna škrábal na nohy, když k nám dorazilo pár chlápků z ochranky, začali ho chytat za lokty a utěšovali ho: „To bude dobrý, chlapče, neboj, sanitka je už na cestě."

Ale Michael je ze sebe setřás jediným rozzuřeným pohybem. Nevyzpytatelným pohledem se zadíval na rozbitou kebuli a mazal odtud. Černý šerifové za ním zmateně zírali a nejspíš hloubali nad tím, co teď přijde: buď následky jako otřes mozku, nebo soudní vymáhání odškodnýho.

„Tak tomuhle," ozvala se Cee Cee a potřásla hlavou, „tomuhle teda říkám vděčnost. Zachráníš tomu klukovi život, a místo aby ti poděkoval, vypaří se jako duch."

„To je fakt," souhlasil s ní Adam. „Hele, Suze, jak to děláš, že když něco padá klukům na hlavu, jseš vždycky po ruce, abys po nich skočila? A jak bych moh zařídit, aby něco spadlo na hlavu taky mně? Já bych si to teda doved užít, fakticky…"

Cee Cee ho praštila do břicha. Adam předstíral, že to bolí, a vrávoral, až narazil na trosky rozbitý plastový hlavy. U ní se zastavil a zíral na tu spoušť.

„To by mě fakt zajímalo, jak se to stalo," prohlásil. Kolem nás se už nakupilo dost zaměstnanců z obchoďáku,

který kroutili hlavama nad stejnou otázkou a vrhali nervózní pohledy mým směrem. Kdyby tušili, že moje mamka je reportérka televizních novin, nejspíš by se mi vrhli k nohám a cpali by mi do rukou kupony na slevu a poukázky na občerstvení zdarma.

„Řek bych, že je to dost divný," rozvíjel Adam svou teorii. „Tyhle krámy tady visí už tak dlouho, a najednou si přijde nějakej Michael Meducci, stoupne si pod ně a –"

„Bum," dopověděla Cee Cee. „Jako by to bylo – já nevím. Jako by tam nahoře byl někdo, kdo po něm jede… nebo tak něco."

Což mi něco připomnělo. Rozhlídla jsem se kolem, jako bych doufala, že uvidím autora toho zahihňání, který jsem předtím zaslechla – než se na nás zřítila ta loutka.

Neviděla jsem nikoho, ale stejnak jsem si byla jistá. Věděla jsem, kdo za tím stojí.

A rozhodně to teda nebyl žádnej anděl.

6

„Dobrá,“ uzavřel Jesse, když jsem mu pozdě večer všechno odvykládala. „Ale víš přece, co musíš udělat?“

„Jasně,“ souhlasila jsem mrzutě s bradou opřenou o kolena. „Musím jí říct o tom pornočasáku, kterej jsem našla pod sedadlem ramblera. To by ji mohlo přesvědčit, že by měla rychle změnit názor.“

Zjizvený obočí mu vylítlo nahoru. „Susannah,“ oslovil mě vážně, „o čem to mluvíš?“

„O Gině přece,“ řekla jsem překvapeně, že to hned nepochopil. „A o Somnovi.“

„Ne,“ zarazil mě Jesse. „Já měl přece na mysli toho chlapce.“

„Jakýho chlapce?“ nechápala jsem. „Jo toho. Ty myslíš Michaela.“

„Toho,“ potvrdil Jesse. „Jestli je pravda to, co jsi mi teď vyprávěla, je ten hoch v obrovském nebezpečí.“

„Já vím.“ Opřela jsem se o lokty. Seděli jsme spolu na střeše verandy, která začínala hned pod oknem do mýho pokoje. Bylo to na jednu stranu moc fajn – sedět si takhle venku pod hvězdama. Byli jsme dost vysoko na to, aby nás nemoh zespodu nikdo zahlídnout – i když Jesseho kromě mě a otce Dominika stejně nikdo vidět nemůže –, a velká borovice, co roste na boční straně verandy, opojně voněla. V poslední době to bylo jediný místo, kde jsme si mohli sednout a mluvit tak, aby nás nikdo neslyšel. Teda hlavně aby nás neslyšel jeden konkrétní člověk, moje návštěva – Gina.

„Tak co s tím hodláš dělat?“ Jesseho bílá košile vypadala v měsíčním světle skoro modře. A odraz světla v jeho havraních vlasech taky.

„Nemám vůbec tucha,“ řekla jsem.

„Nemáš?“

Jesse se na mě zadíval, ale tak, jak jsem to děsně nesnášela. Víte, tak… jako kdyby mě v duchu s někým srovnával. A tím někým, jak jsem tušila, byla María de Silva, ta holka, kterou si měl vzít, než ho odkráglovali. Jednou jsem viděla její portrét. Byla to fakt kráska, aspoň podle měřítek roku 1850. Ale můžete mi věřit, že není žádná sranda žárlit na holku, která umřela dávno předtím, než jste přišli na svět.

A která nosila pořád okruží, takže si vůbec nemusela dělat starosti s tím, jak velkej zadek schovává pod suknì.

„Budeš ty anděly muset najít,“ pokračoval Jesse. „Jak jsem pochopil, ten hoch nebude v bezpečí, dokud je někdo nepřesvědčí o tom, že by měli odejít.“

Povzdechla jsem si. Měl recht. Jesse měl vždycky recht. Jenomže hledat a přesvědčovat o něčem partu pomstychtivejch duchů nebylo zrovna to, čemu bych se teď chtěla věnovat, když tady mám Ginu.

Jenomže na druhou stranu to, čemu se tady chtěla věnovat Gina, zřejmě nebylo proplkat celej tejden jen se mnou.

Opatrně jsem se postavila a přešla po střeše verandy až k parapetu okna mýho pokoje. Ginina postel byla pořád prázdná. Vrátila jsem se pomalu tam, kde seděl Jesse, a sesula se vedle něj.

„Jéžiši,“ zamumlala jsem znechuceně. „Furt je u něj.“

Jesse se na mě zadíval a na tváři se mu objevil nenápadnej úsměv, kolem kterýho se zablesklo měsíční světlo. „Nemůžeš jí mít za zlé,“ řekl zvolna, „že se jí líbí tvůj bratr.“

„Nevlastní,“ připomněla jsem mu. „Ale můžu. Je to had. A má ji ve svým doupěti.“

Jesse se pousmál ještě víc, a dokonce i jeho zuby se v měsíčním svitu zamodraly. „Jenom si spolu hrají na počítači, Susannah.“

„Jak to můžeš vědět?“ Ale pak jsem se vzpamatovala. Jasně že to může vědět. Je to přece duch. Dostane se úplně všude. „Fajn. To ale dělali, když̌s je viděl naposled. Ale co když už mezitím dělaj něco jinýho?“

Jesse si povzdychnul. „Chceš, abych se podíval ještě jednou?“

„*Ne!*“ odmítla jsem zděšeně. „Jestli se chce spouštět s takovým pitomcem, jako je Somna, nemůžu jí v tom nijak bránit.“

„Brad je tam taky,“ připomněl mi Jesse. „Nebo tam aspoň byl, když jsem se díval naposled.“

„Ještě lepší. Spouští se rovnou se dvěma.“

„Nechápu, proč tě to tak trápí,“ poznamenal Jesse. Natáhnul se na střešní tašky tak, že jsem stěží postřehla obrys jeho těla. „Mně se to takhle líbí mnohem víc.“

„Jak *takhle?*“ nechápala jsem. Nepřišlo mi to moc pohodlný, zvlášť když mě píchalo do zadku jehličí spadaný z borovice.

„Když jsme tady sami,“ vysvětlil a pokrčil nechápavě ramenama. „Jako předtím.“

Než jsem ale stačila odpovědět na to, co – aspoň podle mě – vypadalo jako nezvykle srdečný a možná i romantický vyznání, na příjezdový cestě zasvítily reflektory a Jesse se naklonil přese mě, aby líp viděl.

„Kdo je to?“

Já se nekoukala – nezajímalo mě to. „Asi nějakej Somnův kámoš. Cos to říkal? Že se ti jako líbí, když jsme spolu sami?“

Ale Jesse se snažil proniknout očima tmu. „To nebude Jakeův přítel,“ usoudil. „Ten by kolem sebe nevyzařoval tolik… strachu. Není to ten chlapec – ten Michael?“

„Cože?“

Vyklonila jsem se přes okraj střechy a uviděla malou dodávku, jak parkuje vedle mamčina auta.

V příští vteřině vystoupil z auta Michael Meducci, vrhnul nervní pohled na naše vchodový dveře a s odhodlaným výrazem k nim vykročil.

„Panebože!“ vyjekla jsem zděšeně. „Měls pravdu, je to on! Co mám dělat?“

Jesse jen zakroutil hlavou. „Jak to myslíš, co máš dělat? Víš přece co. Dělalas to už stokrát.“ Když jsem na něj pořád jen zírala, naklonil se ke mně, až se jeho obličej octnul jen pár centáků od mýho.

Ale místo toho, aby mě políbil, jak jsem pár vzrušenejch okamžiků doufala, prones – a to dost důrazně: „Jsi mediátor, Susannah. Tak jdi a dělej svou práci!“

Už už jsem otvírala pusu, abych ho zasvětila do toho, že Michael stěží přijel k nám, aby mě požádal o pomoc s tou duchařskou záležitostí. Neměl o ničem takovým ani páru, a už vůbec ne o tom, v čem jedu já. Mnohem pravděpodobnější bylo, že mě přijel pozvat na rande. Něco takovýho by Jesseho nejspíš vůbec nenapadlo, protože tenkrát v roce 1850 asi kluci s holkama moc nerandili – ale teď, na začátku jedenadvacátýho století, to bylo dost pravděpodobný a taky dost běžný. Možná ne u mě, ale většině *normálních* holek se to běžně stávalo.

Chtěla jsem mu vysvětlit, že to úplně překazí naši jedinečnou šanci bejt chvíli sami, když se ozval domovní zvonek. Slyšela jsem, jak Mimoň někde v domě huláká: „Jdu tam!“

„Bože můj,“ zaúpěla jsem a složila hlavu do dlaní.

„Susannah,“ ozval se Jesse. Tentokrát zazněl v jeho hlase opravdovej zájem. „Jsi v pořádku?“

Otřásla jsem se. Na co to myslím, proboha? Michael Meducci sem nepřijel, aby mě pozval na rande. Kdyby mu šlo o tohle, nejspíš by jako každej civilizovanej člověk

zavolal. Ne, ten k nám přijel z nějakýho jinýho důvodu. Nebylo proč si dělat starosti. Ani náhodou.

„V pořádku," ucedila jsem a pomalu se drápala na nohy.

„Ale tváříš se nějak divně," obvinil mě Jesse.

„Jsem v pořádku," opakovala jsem. Začala jsem se hrabat oknem do pokoje stejnou cestou, jakou vždycky používal Hřebík.

Byla jsem už skoro vevnitř, když někdo zaklepal na dveře. „Dále!" houkla jsem z toho místa, kde jsem zrovna byla, protáhla nohy dolů a zhroutila se do křesílka pod oknem právě ve chvíli, kdy Prófa otevřel dveře a strčil do pokoje svou zrzavou hlavu.

„Ahoj, Suze," zašeptal důležitě. „Je tady nějakej *kluk* a chce tě vidět. Myslím, že je to ten, co jste o něm při večeři pořád mluvili. Víš, ten z toho obchoďáku."

„Já vím," vydechla jsem ke stropu.

„Aha," připustil Prófa a trochu se ošil. „A co mám dělat? Hele, tvoje máma mě poslala, abych se podíval, jestli tady nejseš. Mám třeba říct, že se koupeš nebo tak něco?" Prófův hlas najednou trochu znejistěl. „Tohle vždycky říkají bráchové těch holek, co se u nich někdy stavujeme s kámošema."

Podívala jsem se na něj. Kdybych si ze tří bratrů Ackermanovejch měla vybrat jednoho, se kterým bych se chtěla ocitnout na pustým ostrově, vybrala bych si určitě Prófu. Měl rezatý vlasy a pihovatěj obličej a ještě pořád nedorost těm plachtám, co měl místo uší, ale i když mu bylo teprve dvanáct, byl mnohem chytřejší než jeho starší bráchové.

Při myšlence na to, jak se nějaká pitomá káča vymlouvá na vanu, aby se s tímhle klukem nemusela vidět, se mi ale vzpěnila krev v žilách.

Prófova poznámka mi potvrdila správnost mýho rozhodnutí. Nemohla jsem se před Michaelem Meduccim na nic vymlouvat. Možná to byl moula a odpoledne se v

obchoďáku choval jako trubec. Ale stejnak je to lidská bytost.

Že jo.

„Vyřiď mu, že jdu hned dolů.“

Prófa vypadal, jako by se mu znatelně ulevilo. Zašklebil se a roztáhnul pusu v povzbudivým úsměvu. „Tak jo,“ slíbil a zmizel.

Pomalu jsem se vyhrabala na nohy a dovlekla se k zrcadlu. Musím přiznat, že Kalifornie měla fakt pozitivní dopad na mou pleť a vlasy. Mazala jsem se krémem s ochranným faktorem 15, takže jsem měla kůži v obličeji jen jemně opálenou, a proto i bez makeupu vypadala dokonale. Dlouhý hnědý vlasy jsem si tady přestala snažit natahovat a nechala jsem je prostě, ať se vlněj, jak chtěj. Stačilo si jen přetřít pusu leskem a byla jsem připravená. Na sobě jsem si nechala domácí šortky a triko. Nechtěla jsem přece na toho kluka dělat dojem nebo tak něco.

Michael na mě čekal v obejváku, kde si s rukama v kapsách prohlížel moje školní fotky a taky fotky mejch nevlastních bráchů, rozvěšený po stěnách. Můj nevlastní otec seděl v křesle, kde jinak nikdy nesedával, a snažil se s Michaelem bavit. Když jsem vešla dovnitř, zrovna mu nějak docházela řeč. Okamžitě vyskočil.

„No,“ vyhrknul po chvilce ticha, „nechám vás tady, abyste si mohli popovídat.“ A vyšel z pokoje, i když jsem jasně viděla, že se mu do toho moc nechce. Což bylo divný, protože Andy se normálně o moje záležitosti nijak horlivě nezajímal – pokud zrovna nezahrnovaly policejní doprovod nebo něco na ten způsob.

„Suze,“ vyrazil Michael, sotva Andy zmizel. Povzbudivě jsem se na něj usmála, protože vypadal, jako by chtěl samým rozrušením vypustit duši.

„Ahoj, Mikeu,“ řekla jsem s hranou veselostí. „Doufám, že jseš v pořádku? Žádný vážný zranění?“

Odpověděl s úsměvem, kterej měl bejt asi vyrovnanej, ale ve skutečnosti působil totálně vyčerpaně. „Žádný. Jen moje hrdost.“

Ve snaze trochu odlehčit napětí v místnosti jsem skočila na křesílko mý mamky – to s potahem z butiku Pottery Barn, kvůli kterýmu mamka vždycky ječela na psa, když se tam uvelebil – a rozverně prohodila: „To přece nebyla tvoje chyba, že si v obchoďáku nedovedou pořádně přidělat masopustní dekoraci.“

Při tom jsem ho ostražitě pozorovala, zvědavá, co na to řekne. Tuší snad něco? To by mě teda fakticky zajímalo.

Michael zapad do křesla naproti mně. „Tohle jsem zrovna nemyslel,“ vysoukal ze sebe. „Stydím se za to, jak jsem se choval. Víš, místo abych ti poděkoval, tak jsem – tak jsem se zachoval nezdvořile, a proto jsem teď přišel, abych se ti omluvil. Doufám, že se na mě nezlobíš.“

Ne. Netuší nic. Buď nemá nejmenší ponětí, proč na něj ta loutka spadla, anebo je mnohem větší komediant, než bych od něj čekala.

„Uhm,“ zahuhlala jsem. „Jasně. Nezlobím se. Nic se nestalo.“

Ale stalo se. Bylo jasný, že se Michaelovi děje něco ukrutně vážnýho.

„Víš, jde o to –“ Michael vyskočil z křesílka a začal nervózně přecházet po místnosti. Náš dům je nejstarší ze všech domů tady v sousedství – v jeho omítce zůstala dokonce díra po kulce z doby, kdy byl Jesse eště naživu a kdy byl náš dům penzionem pro pokerový hráče, zlatokopy a snoubence, co jeli na svatbu za svejma nevěstama. Andy ho nechal přestavět od základů až na tu díru po kulce, kterou dal zarámovat. Ale stejně teď podlaha trochu sténala pod Michaelovejma nohama, když po ní rázoval sem a zase tam.

„O to, co se mi stalo tenhle víkend,“ dokončil Michael směrem ke krbu. „Od tý chvíle se mi dějou – fakt divný věci.“

Takže on tuší. *Něco* tuší. Každopádně to byla úleva. Takže mu to nemusím vysvětlovat.

„Jako to, že na tebe padají utržený loutky?“ zeptala jsem se, i když jsem už předem znala odpověď.

„Jo,“ připustil Michael, „něco takovýho.“ Potřásl hlavou. „Ale nechci tě s tím otravovat. Je mi nanic z toho, jak jsem se zachoval.“

„Hele,“ začala jsem konejšivě a pokrčila rameny, „vždyť o nic nejde. Byls v šoku, to je přece pochopitelný, tak už se neomlouvej. Ale jestli mi chceš říct, co se ti stalo o víkendu –“

„Ne!“ Michael, nejtišší kluk, jakýho jsem kdy poznala, to vykřiknul tak hlasitě, jak jsem ho nikdy předtím zakřičet neslyšela. „To není pochopitelný ani omluvitelný. Suze, už to, cos udělala s Brademem – víš, dneska ráno ve škole –“

Zírala jsem na něj dost nechápavě. Vůbec jsem netušila, kam míří. I když jsem asi měla. Fakt, měla.

„A pak jsi mi zachránila život v obchoďáku… Víš, zrovna ve chvíli, kdy jsem se ti snažil dát tak strašně najevo, že nejsem kluk, co čeká, až za něj nějaká holka vybojuje jeho bitvy. Ale tys to udělala *znova* –“

V puse jsem měla sucho. Vůbec nemířil tam, kam jsem myslela.

„Michaele,“ začala jsem, ale on zvednul ruku, aby mě zarazil.

„Nech mě domluvit!“ vyrazil. „To není proto, že bych nebyl vděčnej za to, cos pro mě udělala. Chci prostě říct… že se mi moc líbíš, a kdyby sis se mnou chtěla vyjít v pátek večer, ukázal bych ti, že nejsem takovej zbabělec, jak jsem se choval během naší dosavadní známosti.“

Zůstala jsem na něj civět. Připadalo mi, jako by mi v mozku najednou přestaly fungovat určitý převody. Nedokázala jsem přemejšlet. Jediný, co mi bzučelo v hlavě, bylo to slovo. *Známosti?!* Jaký sakra *známosti?*

„Už jsem se ptal tvýho táty," oznámil mi Michael, jak tam trčel uprostřed našeho obýváku. „Říkal, že proti tomu nic nemá, pokud se vrátíš domů do jedenácti."

Mýho táty? Michael že mluvil s mým *tátou?* Před očima mi vyskočil bizarní obrázek Mikea, jak mluví s mým taťkou, kterej zčistajasna umřel před deseti lety a teď se vedle mě často zjevoval jako duch, aby mě mučil poznámkama o tom, jak blbě řídím a podobně. S Michaelem by pořádně vyběhnul, to vám teda povím.

„Tvýho nevlastního táty," opravil se Michael, jako by mi četl myšlenky.

Ale jak by mi moh číst myšlenky, když byly tak zmatený? Bylo to špatně, tohle všechno bylo špatně. Měli jsme se bavit úplně o něčem jiným. Michael mi měl vypravovat o tý nehodě, a já mu měla laskavým hlasem vysvětlit, že tohle už dávno vím. Pak jsem ho měla varovat před těma duchama, a on by mi buď nevěřil, nebo by mi projevil svůj vděk, a tím to mělo skončit – až na to, že jsem ještě musela vyhledat anděly z RLS a rozmluvit jim jejich vražedný choutky dřív, než na něj znova vztáhnou pazouru.

Takhle nějak to mělo probíhat. Ne tak, aby mě pozval na rande. Zvaní na rande nebylo součástí programu. Aspoň v duchařskejch záležitostech zatím nebejvalo.

Už jsem otvírala pusu – tentokrát už ne úžasem, ale abych si připravila nějakou nehoráznou výmluvu. *Bože, Michaele, je mi to moc líto, ale tenhle pátek už něco mám, a taky budu něco mít po všechny pátky až do konce svýho života, promiň…* Ale vtom se za mnou ozval povědomej, kárávej hlas. „Mysli trochu, než ho odmítneš, Susannah."

Otočila jsem se a uviděla Jesseho, jak sedí na opěradle křesla, kde se předtím hrbil Michael.

„Potřebuje, abys mu pomohla, Susannah," vyhrknul Jesse, svým hlubokým sametovým hlasem. „Je ve velmi vážné situaci, ohrožován dušemi těch, které zabil – i když nešťastnou náhodou. A ty ho na dálku neochráníš. Když si

ho teď znepřátelíš, už víckrát nepřipustí, abys mu pomohla, až tě bude doopravdy potřebovat.“

Přimhouřila jsem oči a vrhla na Jesseho výmluvnej pohled. Nemohla jsem mu nijak oponovat, to dá rozum, protože Michael by mě slyšel a myslel by, že si mumlám jen tak pro sebe, nebo něco eště horšího.. Ale to, co jsem měla na špičce jazyka, bylo *Podívej, ale tohle už zachází trochu moc daleko, nezdá se ti?*

Jenže jsem to nemohla říct. Jesse měl recht. Jedinej způsob, jak jsem mohla mít v merku šílený anděly, bylo mít v merku taky Michaela.

A tak jsem s povzdechem připustila: „Tak jo, dobře. Pátek bude fajn.“

Nemůžu vám říct, co na to odpověděl Michael. Celá ta záležitost byla moc trapná na to, než aby se dala shrnout do pár větiček. Zkusila jsem si představit, že takhle nějak musel na střední škole působit Bill Gates, a začala jsem na něj myslet aspoň v tomhle světle. Vsadím se, že všechny holky, který Billa kdysi odmítly, když je zval na maturiťák, si teď rvou vlasy a tyhlety věci.

Ale abych byla upřímná, dvakrát to nepomohlo. I kdyby měl miliardy dolarů jako Bill Gates, stejně jsem si neuměla představit, že bych nechala Michaela Meducciho, aby mi strkal jazyk do pusy.

Takže Mike se odporoučel a já se podrážděně vydala zpátky do schodů – teda až po tom, co jsem se podrobila křížovýmu výslechu svý mamky, která přišla, hned jak uslyšela, že za ním zaklaply dveře, a chtěla vědět, kdo jsou jeho rodiče, kde bydlí, kam půjdeme v pátek a proč z toho nejsem víc odvázaná? Kluk, co mě pozval na schůzku!

Když jsem se vrátila do pokoje, Gina už byla zpátky. Ležela na pohovce, kterou měla místo postele, a předstírala, že si čte a že nemá ponětí o tom, kde jsem byla. Obešla jsem ji, vytrhla jí ten časák z ruky a praštila ji s ním po hlavě.

„Dobrý, dobrý!“ vyjekla a zvedla s hihňáním ruce, aby uchránila lebku před dalším útokem. „No tak jo, už to vím. A cos mu řekla? Řeklas, že jo?“

„A co jsem asi tak měla říct?“ vyhrkla jsem a praštila sebou na postel. „Dyť skoro brečel.“

Ale už když jsem to říkala, zastyděla jsem se. Michaelovy oči za skly brejlí se sice trochu leskly, to je pravda, ale slzy v nich nestály. Tím jsem si byla jistá.

„Jéžiši,“ pronesla Gina zhnuseně ke stropu. „Nemůžu uvěřit tomu, že máš rande s takovým moulou.“

„Jo?“ zeptala jsem se kousavě. „Nevšimla jsem si, že ty bys byla nějak vybíravá, drahá Gi.“

Gina se překulila na břicho a vážně se na mě zadívala. „Jake není zas tak špatnej, jak si myslíš, Suze,“ prohlásila. „Ve skutečnosti je moc fajn.“

Shrnula jsem situaci jediným výstižným slovem. „*Ble*.“

Gina se rozesmála a překulila se zase na záda. „No a co?“ zeptala se. „Mám prázdniny. Stejně z toho nic nebude.“

„Hele, slib mi,“ naklonila jsem se k ní, „že se s nima nechceš… to, víš co. Dělat to s některým z těch dvou nebo tak něco.“

Gina se jenom znova zašklebila. „A co ty a ten tvůj moula?“ chtěla vědět. „Vy se snad budete jenom pusinkovat na tvářičky, nebo co z toho bude?“

Sebrala jsem z postele polštář a mrskla ho po ní. Sedla si a se smíchem ho po mně mrskla zpátky. „No co je? Není to snad On s velkým O?“

Klesla jsem zpátky na polštář. Uslyšela jsem povědomý zaškrábání Hřebíkovejch drápů na střeše verandy. „Jakej On?“ nechápala jsem.

„Vždyť víš.“ Gina se zahihňala. „Ten, co o něm mluvila ta věštkyně.“

Zírala jsem na ni. „Jaká věštkyně? O čem to meleš?“

Gina se hihňala dál. „Ale jen se nedělej. Madam Zara. Pamatuješ? Byly jsme u ní na tý školní besídce v šestý třídě. Jak ti řekla, že jseš mediátor.“

„Jo tak.“ Ležela jsem teď úplně bez hnutí. Měla jsem strach, že kdybych se teď pohnula nebo něco řekla, dala bych toho najevo mnohem víc, než chci. Gina něco tuší – ale jen špičku ledovce. Ne dost na to, aby všechno pochopila.

Nebo jsem v to aspoň doufala.

„Ty už si nepamatuješ, co eště říkala?“ nedala se Gina. „Teda o tobě? Že se v životě zamiluješ jen jednou, ale že ta láska potrvá až do konce času?“

Přilepila jsem pohled na krajkovej okraj baldachýnu, kterej visel nad mou postelí. Pak jsem ze sebe vypravila, na jazyku totální sucho: „Ne, nepamatuju se.“

„No jo, tys asi nevnímala moc z toho, co říkala po tý mediátorský věštbě, protože jsi byla v šoku. Jé, hele. Tamhle je ta… kočka.“

Gina se tentokrát vyhnula hanlivýmu oslovení Hřebíka, kterej přeskočil parapet, došel ke svý misce a zamňoukal na znamení, že má jako hlad. To, co se stalo, když ho posledně nazvala obludou – lak, co plachtil vzduchem, a jedno úplně malý lokální zemětřesení – jí nejspíš vězelo živě v paměti. Stejně živě jako to, co prohlásila ta jasnovidka před tolika lety.

Jediná láska na celej život.

Uvědomila jsem si, když jsem sypala Hřebíkoví do misky granule, že mi dlaně plavou ve studeným potu.

„Neumřela bys hanbou,“ začala zase rejt Gina, „kdyby se ukázalo, že to má bejt Michael Meducci? Jako ta opravdová láska?“

„Umřela,“ souhlasila jsem automaticky.

Jenže on to nebyl. Jestli měla madam Zara pravdu – a já o tom nepochybovala, protože ji měla i s tou mediátorskou věcí, a tu zatím na celým světě neodhalil nikdo kromě otce

Dominika –, tak jsem věděla naprosto perfektně, koho tím myslela.

A Michael Meducci to teda rozhodně nebyl.

7

Ne že by se Michael nesnažil.

Hned druhej den ráno na mě čekal na parkovišti, když jsme se s Ginou, Somnou, Mimoněm a Prófou vysoukali z ramblera a zamířili na ranní nástup. Michael se zeptal, jestli mi může vzít učebnice. Připomněla jsem si, že se andělé z RLS můžou zhmotnit každou chvíli, aby se ho pokusili zabít, a tak jsem radši souhlasila. Je lepší, když ho budu mít pořád pod dohledem, pomyslela jsem si, než aby se toulal někde, kde na něj nevidím.

Ale nebyla to žádná sranda, řeknu vám. Mimoň za náma působivě předváděl, jako by chtěl hodit šavli.

A pokračovalo to i o polední přestávce, kterou jsem obvykle trávila s Cee Cee a Adamem – jenže teď, když tady byla Gina, se k nám přidali i její nohsledi Somna a Mimoň a houf dalších kluků, který jsem ani neznala jménem, a všichni se předháněli, aby si jich Gina všimla. A do toho všeho se Michael zeptal, jestli si k nám může přisednout. A já zase neměla jinou možnost než s tím souhlasit.

Když jsme po vyučování postávali kolem ramblera a domlouvali se, že bysme měli využít další čtyři nebo pět hodin denního světla k tomu, že si uděláme úkoly na pláži, stál Michael zřejmě někde poblíž. Jak jinak by se moh vyloupnout na carmelský pláži a táhnout za sebou skládací lehátko?

„Jéžiši," zamumlala znechuceně Gina a nadzvedla se na svý osušce. „Ne aby ses teď koukala, ale zrovna sem jde tvoje opravdová láska."

Podívala jsem se. Potlačila jsem zasténání. A posunula se, abych mu udělala místo.

„Jseš snad fakt cvok?“ zeptala se podrážděně Cee Cee. Od ní to fakt sedělo, a nejen když si člověk veme, že v takovým pařáku sedí ve stínu pod slunečníkem, což zas nebylo nic tak divnýho vzhledem k tomu, kolikrát už byla ve špitále s ekzémem od sluníčka.

Ale kromě toho měla taky na hlavě rybářskej klobouk staženej hluboko do čela, dlouhý kalhoty a tričko s dlouhým rukávem. Gina, která se na rozdíl od ní vyvalovala na osušce jako núbijská princezna, zvedla obočí a poznamenala: „To je fakt. Na co si to proboha hraješ?“

„Myslím to vážně,“ přitvrdila Cee Cee, když už se Michael přiblížil nadosah. „Čím dřív se toho trotla zbavíš, tím líp.“

„Já nemůžu,“ namítla jsem popravdě a odsunula svoje učebnice stranou, aby se vedle mě vešel Michael i se svým lehátkem.

„Jak to myslíš, že *nemůžeš?*“ chtěla vědět Cee Cee. „U Adama ti nedělalo problémy dávat celý dva měsíce dost tvrdě najevo, aby se držel dál. Ne snad,“ dodala rychle a upřela pohled do vln, kde surfovali všichni kluci včetně Adama, „že bych to neuměla ocenit.“

„To je dlouhá historie,“ vymlouvala jsem se.

„Doufám jenom, že to neděláš proto, že je ti ho líto kvůli jeho nemocný ségře,“ ozvala se nabručeně Cee Cee. „Když už nemluvím o těch čtyřech mrtvejch z RLS.“

„Zavřete už všichni zobák,“ požádala jsem je. „Už je tady.“

A taky že byl. Rozházel svoje věci všude kolem, polil Gině záda studenou limonádou a strávil nemožně dlouhou dobu tím, že se snažil zjistit, jak se sestavuje lehátko. Snášela jsem to tak dlouho jen proto, že jsem si furt opakovala: ty jseš to jediný, co mu brání, aby se z něj nestala palačinka.

Ale řeknu vám, bylo tak těžký uvěřit – tady, na tyhle sluncem rozpálený pláži –, že něco takovýho jako pomsty – chtiví duchové fakt existuje. Všechno bylo tak… normální.

Ale jen do chvíle, než se vrátil Adam – sice pod záminkou, že potřebuje pauzu, ale ve skutečnosti nám spíš chtěl předvíst těch pět nebo šest chlupů, co mu vyrašily na prsou – a praštil sebou do písku vedle svýho prkna. V tu chvíli Michael zvednul oči od učebnice o diferenciálním počtu – navštěvoval semináře z matiky pro pokročilý – a zeptal se: „Můžu si to půjčit?“

Adam, ten nejnezáludnější ze všech kluků, jen pokrčil rameny a prohodil: „No jasně. Vlny nejsou velký, ale stejně tě může nějaká sestřelit. Radši by sis měl vzít i můj neoprén, voda je přece jen dost studená.“

Pak, což jsme s Ginou a Cee Cee pozorovali s mírným zájmem, si rozepnul surfařskej oblek, vystoupil z něj a podal tu černou gumovou věc Michaelovi, kterej si okamžitě sundal brejle a začal si rozepínat košili.

Ginina ruka s dlouhýma nehtama vylítla do vzduchu a sevřela mi zápěstí. Její nehty se mi zaryly do kůže.

„Panebože!“ vydechla.

Dokonce i Cee Cee, jak jsem si stačila všimnout, sledovala bez hnutí, jak si Michael Meducci leze do Adamova neoprénu a dopíná si zip.

Pak si kleknul na jedno koleno a požádal mě: „Můžeš mi tohle pohlídat?“

A vložil mi do ruky svoje brejle. Poprvé jsem se mu podívala do očí a zjistila jsem, že je má hodně hluboký – hluboký a jasně modrý.

„No jasně,“ uslyšela jsem, jak blekotám.

Usmál se na mě. Pak vyskočil, popadnul Adamovo prkno a se zdvořilou úklonou k nám holkám se rozeběhnul vstříc vlnám.

„Panebože!“ opakovala šokovaně Gina.

Adam, kterej se složil do písku vedle Cee Cee, se opřel o lokty a zeptal se: „Co je?“

Když se Michael připojil k Somnovi, Mimoňovi a dalším klukům, co surfovali, Gina se ke mně pomalu obrátila. „Vidělas to?“ vypadlo z ní slabě.

Beze slova jsem přikývla.

„Ale tohle – tohle –“ Cee Cee bezmocně zavrtěla hlavou, „tohle přece popírá veškerou logiku!“

Adam se posadil. „Nechcete mi konečně říct, o čem to tady melete?“ zeptal se.

Ale dokázaly jsme jen potřásat hlavama. Slova tady byly zoufale zbytečný.

Protože se ukázalo, že Michael Meducci má pod tričkem naprosto dokonale vymakaný tělo.

„Tenhle kluk musí,“ ozvala se zasněně Cee Cee, „dřít nejmíň tři hodiny denně ve fitku.“

„To spíš pět,“ přidala se roztouženě Gina.

„Moh by zvedat na benči *mě*,“ dodala jsem a Cee Cee i Gina nadšeně přitakaly.

„Vy ženský snad mluvíte,“ přerušil nás nechápavě Adam, „o *Michaelovi Meduccim?*“

Ignorovaly jsme ho. Jak by taky ne? Právě jsme spatřily boha. Možná s trochu tvarohovým odstínem kůže, ale jinak ve všech ohledech dokonalýho.

„Potřebuje jen jedno,“ povzdychla si Gina. „Zvednout se sem tam od počítače a dojít si na sluníčko.“

„Ne,“ namítla jsem. Nemohla jsem unýst pomyšlení, že by tohle krásný klučicí tělo mělo bejt ohrožený rakovinou kůže. „Takhle je to super.“

„Jen trošku barvy,“ naléhala Gina. „Chápej, krém s patnáctkovým faktorem, aby nám trošku zhnědnul. To je jediná věc, kterou bych mu doporučila.“

„Ne,“ protestovala jsem znova.

„Suze má pravdu,“ přidala se ke mně Cee Cee. „Je dokonalej tak, jak je.“

„Kristepane,“ odfrknul si znechuceně Adam a svalil se zpátky do písku. „*Michael Meducci*. Nevěřím tomu, že vy baby mluvíte zrovna o *Michaelovi Meduccim*.“

Ale copak šlo o něm nemluvit? Byla to dokonalost sama. Až na to, že neuměl moc surfovat. To jsme zjistily, když jsme sledovaly, jak sletěl z Adamova prkna hned na první nízký vlně, kterou Somna i Mimoň hravě sjeli. Ale může snad po něm člověk chtít tolik?

Ale v každým jiným ohledu byl ten kluk na stopro sladkej.

Až do chvíle, kdy ho spláchla z prkna vlna střední velikosti a on se už nevynořil.

Nejdřív jsme byli v klidu. Surfování není zrovna sport, kterej bych prahla si vyzkoušet. I když pláž miluju, o oceánu už to tvrdit nemůžu. Spíš naopak – voda mě děsí, protože jak člověk může vědět, co plave v tý tmavý hlubině pod ním? Ale sledovala jsem už Somnu a Mimoně tolikrát, že mi bylo jasný, co může jeden čekat: surfaři se čas od času ponoří, někdy na dost dlouhou dobu, aby se po chvíli vynořili někde o kus dál s triumfálním úsměvem a ukázali publiku véčko ukazováčkem a prostředníčkem.

Ale čekání, než se Michael vynoří, už trvalo nějak moc dlouho. Pak jsme uviděli, jak Adamovo prkno popadla jedna zvlášť velká vlna a mrskla s ním na břeh. Ale po Michaelovi ani památky.

V tu chvíli se plavčík – ten blonďák, co se v neděli pokoušel zachránit Mimoně; dali jsme si ze zvyku osušky vedle jeho věžičky – narovnal na židlí a přitisknul si k očím dalekohled.

Ale já nepotřebovala dalekohled, abych viděla, co se děje. Pochopila jsem to ve chvíli, kdy se Michaelova hlava na okamžik vynořila nad hladinu a chvíli se tam držela, ale ani ne po minutě se zase ponořila dolů, a nemoh za to ani zpětnej proud, ani vír.

Viděla jsem to jasně – Michaela stahoval pod hladinu provaz z chaluh, kterej se mu nějak omotal kolem krku…

A pak jsem uviděla i to, že to vůbec nebylo „nějak“. Ty chaluhy držel pár rukou, a ten, komu ty ruce patřily, byl pod hladinou.

Někdo, kdo se nepotřeboval nadechovat. Protože ten někdo byl už po smrti.

Ne že bych vám teď chtěla tvrdit, že to, co jsem udělala vzápětí, mělo něco do činění se zdravým rozumem. Kdybych v tu chvíli dokázala logicky uvažovat, musela bych zůstat tam, kde jsem byla, a doufat, že to dobře dopadne. Ale na svou obranu můžu uvíst jen to, že po těch dlouhejch letech práce s nemrtvejma jsem se naučila poslouchat svý instinkty a jednat podle nich dřív, než začnu myslet.

A to byl ten důvod, že když se plavčík rozběhnul Michaelovi na pomoc s oranžovým plovákem v ruce, vyletěla jsem z osušky a makala za ním.

Heleďte, možná jsem koukala na *Čelisti* až moc často, ale stejně jsem si vždycky dávala pozor, abych se nedostala moc hluboko do oceánu – teda do žádnýho oceánu. Takže když jsem se prodírala k místu, kde Michael zmizel, a cejtila, jak se mi písečný dno začíná ztrácet pod nohama, musela jsem si namluvit, že mi srdce tluče tak zběsile kvůli přívalu adrenalinu, ne ze strachu.

Namlouvala jsem si to dost přesvědčivě, ale stejně jsem si nevěřila. Když jsem musela začít plavat, byla jsem už pořádně vyděšená. Ne že bych plavala tak špatně, v tom problém nebyl. Plavala jsem – a v duchu se modlila, panebože, prosím, jen ať se pode mnou neobjeví něco slizkýho jako třeba úhoř a neotře se to o mě. Prosím, ať mě nežahne žádná medúza. Prosím, ať ke mně nepřiplave žralok a nepřekousne mě v půlce.

Ale jak se ukázalo, měla jsem se spíš strachovat něčeho horšího, než byli úhoři, medúzy a žraloci.

V dálce za sebou jsem slyšela nezřetelný hlasy Giny, Cee Cee a Adama, někde v tý části mozku, která ještě nebyla ochromená strachem. Ječeli na mě, ať okamžitě vylezu. Co si sakra myslím, že dělám? Plavčík se o to postará!

Jenže plavčík se nemoh postarat o ruce, který stahovaly Mikea pod vodu. Neviděl je.

Uviděla jsem plavčíka před sebou – nejspíš neměl ani ponětí o tom, že se za ním plácá ve vodě nějaká švihlá čůza. Vlna ho přenesla blíž k místu, kde Michael zmizel. Zkusila jsem se svízt na vlně jako on, ale skončilo to jenom pusou plnou slaný vody a kašlem. Oči mě pálily a zuby mi začaly drkotat. Bez neoprénu byla voda pořádně ledová.

A pak se pár metrů přede mnou Michael najednou objevil, lapal po dechu a pokoušel se odmotat si z krku chaluhy. Plavčíkovi stačily dvě tempa, aby se dostal k němu, přistrčil mu oranžověj plovák a začal ho pobízet, aby se chytil a zhluboka dejchal, že teď už bude všechno v pořádku.

Jenže všechno v pořádku nebylo. Eště když plavčík mluvil, všimla jsem si, jak se vedle Michaela vynořila hlava, a i když měla mokrý vlasy přilepený ke tváři, poznala jsem Joshe, vůdce tý andělský party, naší duchařský grupy, která se tvrdohlavě snažila dokončit to, co měla v pácu.

Nemohla jsem mluvit, to dá rozum. Rty mi úplně promodraly. Ale praštit jsem ho mohla. Zvedla jsem ruku a švihla s ní vší silou nahromaděnýho vzteku z toho, že nemám pod nohama nic než vodu.

Josh si na mě buď ze sámošky a z obchoďáku nepamatoval, nebo mě takhle zmáčenou nepoznal. Každopádně mi vůbec nevěnoval pozornost.

Aspoň do chvíle, než mu moje pěst dopadla přímo na nosní přepážku.

Kost pod mýma kotníkama uspokojivě zakřupala a Josh vyrazil bolestivej výkřik, kterej jsem zaslechla jenom já.

Nebo jsem si to aspoň myslela. Ale zapomněla jsem na další andílky.

Vzpomněla jsem si na ně rychle, když mě za kotníky popadly dva páry rukou a začaly mě stahovat pod hladinu.

Tady bych asi měla něco poznamenat. Pro většinu lidí jsou duchové naprosto nehmotný. Procházíte jima den co den a vůbec o tom nevíte – leda že někdy ucítíte chlad nebo zachvění, jako Kelly a Debbie tam nahoře v sámošce. Ale pro mediátory jsou duchové z masa a kostí, úplně jako živí lidi. To jen na vysvětlenou, jak jsem mohla Joshovi přerazit nos.

Ale právě proto, že jsou nehmotný, musej duchové prokázat dost velkou zručnost, když chtěj svejm obětem ublížit, třeba tak, že je popadnou za krk. Proto Josh použil na Michaelův krk ty chaluhy. Mohl je natrhat u dna – pokud vynaložil trochu úsilí, jako když zvedal to pivo u Jimmyho. A taky je mohl omotat Michaelovi kolem krku. Skvělá práce.

Ale pro mě jako mediátora tyhle zákony duchařsko-lidskejch kontaktů neplatěj. Na mě můžou použít hrubou sílu, a taky tuhle nečekanou výhodu hned zužitkovat.

A já pochopila, že jsem udělala chybu. Něco jinýho bylo rozdat si to s někým na pevný zemi, kde – jak musím připustit – jsem naprosto duchapřítomná a – snad se můžu taky jednou pochválit, ne? – vcelku obratná.

Ale zkoušet s někým bojovat pod vodou je něco úplně jinýho. Hlavně když ten někdo už nepotřebuje dejchat, zatímco já se nadechovat musím. Duchové dejchaj – některý zvyky jsou holt železná košile –, ale nepotřebujou to. Některý si to uvědomí až dlouho po smrti. Tahle čtyřka nebyla mrtvá dlouho, ale umřeli ve vodě, takže se dalo říct, že je to k duchařskejm schopnostem katapultovalo dost rychle.

Vzhledem k aktuální situaci jsem měla jen dvě možnosti, jak se s tím vypořádat: buď to všechno vzdát, nechat plíce, aby se naplnily vodou a utopit se; anebo totálně zcvokatět, mlátit kolem sebe jako magor a zavařit to těm duchům tak,

aby litovali, že se nerozhodli následovat světýlko na konci tunelu.

Předpokládám, že zase nebylo takový překvápko pro nikoho, kdo mě zná – možná jen pro mě osobně –, že jsem si vybrala tu druhou možnost.

Ruce mě pořád ještě držely kolem kotníků, jak jsem si uvědomila. Byla jsem trochu zmatená, takže jsem si musela nejdřív dát dohromady, kde jsou ty těla a kde hlavy na jejich konci. Ze zkušenosti jsem už věděla, že není nic tak nepříjemnýho, jako když vám najednou v obličeji přistane něčí bota. A tak jsem rychle a vší silou, jaký jsem v tu chvíli ještě byla schopná, vykopla tím směrem, kde jsem doufala, že budou ty jejich ksichty. A fakt jsem byla vděčná, když jsem pod svýma patama ucítila něčí kůstky.

Pak jsem mocně zabrala rukama, který jsem měla volný, vynořila se nad hladinu, nabrala do plic pořádnou porci vzduchu – a taky se přesvědčila, že Michael je v pořádku a tak, což taky byl, protože plavčík už ho táhnul ke břehu. Pak jsem se znova potopila a začala se rozhlížet po útočnících.

Uviděla jsem je vzápětí. Pořád byli ještě navlečený v těch maturitních hadrech a kolem holek se vznášely sukně dlouhejch šatů jako okvětní lístky leknínů. Chňapla jsem po látce, přitáhla si ji blíž a zjistila jsem, že zírám do obličeje Felicie Bruceový. Dřív než stačila zareagovat, jsem jí zatlačila palec do oční jamky. Zaječela, ale vzhledem k tomu, že jsme byli obě pod vodou, nebylo nic slyšet. Jenom jsem viděla, jak jí od pusy stoupají bublinky.

Vtom po mně někdo hmátnul zezadu. Prudce jsem trhla hlavou vzad a ucejtila, jak se můj zátylek dostal do ostrýho kontaktu s něčím čelem. Ruce, který po mně hrábly, se okamžitě rozevřely. Když jsem se otočila, uviděla jsem Marka Pulsforda, jak bleskurychle mění směr a plave ode mě pryč. Co je to za fotbalistu, když nevydrží jednu hlavičku?

Potřebovala jsem se nutně nadechnout, takže jsem následovala poslední bublinky z Feliciina zaječení a vynořila se nad hladinu stejně jako všichni čtyři duchové.

A tak jsme vystrčili hlavy nad vodu a dívali se po sobě: já, Josh, Felicia, Mark a Carrie s úplně bledým obličejem.

„Prokrista," vyrazila Carrie. Její zuby, na rozdíl od mejch, vůbec nedrkotaly. „To je ta holka! Ta od Jimmyho! Já vám říkala, že nás vidí."

Joshův zlomenej nos už dostával barvu rajčete – dokonce i když jste mrtví, může vás taková zlomenina sakra bolet.

„Hele," oslovil mě, když jsem vedle něj šlapala vodu, „tohle není tvoje věc, jasný? Dej od toho pracky pryč!"

Pokusila jsem se vyslovit bez drkotání: „No ne, fakt? Tak mě teďka poslouchejte. Já jsem mediátor, a vy čtyři máte na výběr. Buď se můžete posunout do dalšího života se zubama, nebo bez zubů. Tak co si vyberete?"

Jenže moje vlastní zuby o sebe narážely tak hlasitě, že místo důraznýho projevu ze mě vyšlo jen: „O e, ak? Aee ooueje –"

Asi si to dovedete představit.

Ale jelikož mediátorská technika otce Dominika zvaná přesvědčování tady evidentně selhávala, přesedlala jsem na jinou. Místo projevů jsem popadla provaz z chaluh, kterej předtím obtočili kolem krku Michaelovi, a mrskla ho směrem k oběma holkám, který šlapaly vodu blízko sebe. Vypadaly pořádně překvapeně, když zjistily, že se chytly do lasa jako páreček mrožů.

Fakt nedovedu vysvětlit, co jsem v tu chvíli zamejšlela. Nejspíš jsem je chtěla, i když jsem si to pro sebe v duchu sesumírovala jen hodně mlhavě, odtáhnout blíž ke břehu, abych se tam s nima mohla vypořádat s pevným dnem pod nohama.

Holky škubaly krkama a snažily se osvobodit, ale kluci se ke mně nebezpečně přiblížili. Bylo mi to jedno. Zuřila jsem. Nejenže mi pokazili krásný odpoledne na pláži, ale eště se

pokusili utopit kluka, co mě pozval na rande. Ne že bych do tý schůzky byla zase až tak divá, ale každopádně jsem nechtěla, aby ho utopili před mejma očima – zvlášť ne teď, když jsem zrovna zjistila, jaký suprový tělo schovává pod těma svejma školníma vestičkama.

A tak jsem udělala jen to, že jsem si přidržela holky jednou rukou a tou druhou hrábla po Joshovi a chytila ho – no schválně, jestli to uhodnete – za krátkej porost na zátylku.

I když to okamžitě zafungovalo – začal sebou cukat bolestí –, podcenila jsem bohužel dvě věci. Tou jednou byl Mark, kterej se pořád ještě pohyboval mimo můj dosah. A tou druhou byl oceán, kterej na mě nepřestával valit vlny. Každej chladnokrevně uvažující člověk by to nejspíš vzal v potaz, ale do toho já měla v tu chvíli daleko. Cloumal se mnou vztek.

A to byla taky příčina toho, proč jsem o vteřinu pozdějc šla ke dnu.

Řeknu vám, určitě se dá umřít mnohem příjemnějc než tak, že se vám plíce naplněj slanou vodou. To pálí, je vám to jasný? Je to koneckonců *sůl*.

Rozkašlala jsem se, nejdřív kvůli vlně, která mě stáhla dolů. A pak jsem začala kašlat ještě víc kvůli Markovi, kterej mě popad za kotník a pokoušel se mě odtáhnout ještě hloub.

Jedna věc se oceánu musí nechat: tam dole je úplný ticho. Fakt, dokonalý. Už žádný povykování racků, hukot vln nebo povykování surfařů. Ne, kdepak – pod vodou jste jen vy a voda a duchové, co se vás chtěj zbavit.

Protože já jsem samozřejmě pořád svírala konec toho provazu z chaluh, co na něm visely obě holky. A nemínila jsem pustit ani Joshovy vlasy.

Vlastně se mi to tam dole začínalo docela líbit, pokud to chcete slyšet. Fakticky to tam nebylo tak špatný. Až na tu zimu, sůl a vědomí, že se odněkud může každou chvíli vynořit obrovskej žralok a ukousnout mi nohu – jinak to bylo celkem příjemný.

Myslím, že jsem na pár vteřin ztratila vědomí nebo co. Něco takovýho se nejspíš muselo stát, protože jinak si nedovedu vysvětlit, jak bych si v takový blízkosti těch pitomejch duchů a pod tunama a tunama studený slaný vody mohla připadat příjemně.

Pak jsem ucejtila, jak mě něco táhne, a nebyl to žádnej duch, protože mě to táhlo *vzhůru* k hladině. Tam jsem si všimla, jak se v oceánu utápěj poslední sluneční paprsky. Když jsem se zaklonila, uviděla jsem záblesk jasně oranžový a pak nějaký blonďatý vlasy. Cože, prolítlo mi zmateně hlavou, to je ten hezkej plavčík? Co ten tady dělá?

A pak jsem se o něj začala docela bát, protože, že jo, kolem byla ta partička vražedně naladěnejch duchů, a taky by mu klidně mohli ublížit.

Ale když jsem se rozhlídla kolem sebe, k svýmu značnýmu úžasu jsem zjistila, že všichni čtyři zmizeli. Furt jsem ještě držela v ruce zamotaný chaluhy a prsty mý druhý ruky byly sevřený, jako by v nich byly něčí vlasy. Ale kolem mě nebylo nic. Jen mořská voda.

Srábci, pomyslela jsem si přezíravě. Zbabělci! Troufnou si na mediátora, a pak zjistí, že to není tak snadná prácička, co? Každopádně je to trošku poučilo, že není radno si se mnou zahrávat.

A pak jsem udělala něco, čím jsem zřejmě zkazila pověst všem mediátorům na věky věkův, amen.

Omdlela jsem.

8

Teď teda fakt nevím, jestli máte nějaký zkušenosti se ztrácením vědomí, ale nechte mě, ať to aspoň v kostce shrnu:

Nedělejte to. Fakt. Jestli se nějak můžete vyhnout situacím, ve kterejch byste sebou mohli seknout, tak se jim radši vyhněte. Věřte mi. Není to vůbec prča. O tom žádná.

Leda snad, že byste měli aspoň nepatrnou šanci probudit se a zjistit, že se k vašim rtům tisknou rty toho nejhezčího plavčíka v celý Kalifornii. V tom případě do toho klidně jděte.

A přesně to se stalo mně, když jsem to odpoledne zase otevřela oči. V jedný vteřině jsem měla plíce přeplněný slanou vodou, a v další už se líbala s Bradem Pittem. Nebo aspoň s někým, kdo se mu nebezpečně podobá.

Že by tohle, říkala jsem si, když se mi srdce rozbušilo, jako by chtělo vylítnout z hrudi, byla ta opravdová láska?

Ale pak se ty rty od mejch odlepily a já si uvědomila, že to není vůbec žádná láska, ale plavčík od pobřežní hlídky, s blonďatejma vlasama přilepenejma k opálený tváři. Kolem modrejch očí mu vyskočily vrásky – následek nadměrnýho opalování, měl by brát betakaroten –, když se naléhavě zeptal: „Slečno? Slečno, slyšíte mě?“

„Suze,“ uslyšela jsem známej hlas. Gina? Ale co by Gina dělala v Kalifornii? „Jmenuje se Suze.“

„Suze,“ opakoval plavčík a popleskal mě po tvářích, na můj vkus trochu moc drsně. „Mrkněte, jestli mi rozumíte.“

Tohleto, pomyslela jsem si znechuceně, teda opravdová láska rozhodně nebude. Vypadá, že mě považuje za pitomečka. A proč mě sakra furt tak plácá?

„Jéžiši,“ ozvala se Cee Cee, a její hlas vyskočil o oktávu vejš než obvykle. „Je ochrnutá?“

Abych jim ukázala, že ochrnutá teda fakt nejsem, pokusila jsem se posadit.

Jak se ukázalo, bylo to dost pochybný rozhodnutí.

No co, prostě jsem se pozvracela. Mimoňův výrok, že ze mě stříkal gejzír jak z Krakatoy, byl pěkně přehnanej. Ale je fakt, že když jsem se zkusila posadit, rázem ze mě vylítla všechna ta slaná voda, kterou jsem předtím spolykala. Ale naštěstí jsem netrefila plavčíka ani sebe, protože se mi povedlo vyprsknout to všechno vedle do písku.

A když jsem to udělala, pořádně se mi ulevilo.

„Suze!“ Gina – už jsem si vzpomněla, je přece u nás na návštěvě! – klečela vedle mě. „Není ti nic? Měla jsem takovej strach! Leželas tady, jako kdybys –“

Zato Somna soucitem zrovna nepřekypoval.

„Cos to sakra zase prováděla?“ vyhrknul vztekle. „Myslíš si snad, že jseš Pamela Andersonová a hraješ v *Pobřežní hlídce*, nebo co?!“

Prohlídla jsem si ustaraný obličeje kolem sebe. Vážně, vůbec by mě nenapadlo, kolik lidí si o mě bude dělat starosti. Byli tam Gina a Cee Cee a Adam a Mimoň a Somna a jejich kámoši se surfama plus nějaký lidi z pláže, turisti, který cvakali foťákama, aby měli malebný snímečky čerstvě utopený holky, a Michael a –

Michael. Vrátila jsem se očima k němu. Michael, kterej byl v takovým nebezpečí, ale nejspíš si to ani neuvědomoval. Michael, kterej se nade mnou nakláněl, a asi neměl ani ponětí, že má kolem krku rudou rejhu po provazu z chaluh, kterej se mu zařís do kůže. Vypadalo to, že se mu to co nevidět podebere.

„Jsem v pořádku,“ prohlásila jsem a začala se hrabat na nohy.

„Ne,“ zarazil mě plavčík a přitlačil mě k zemi. „Sanitka už je na cestě. Zůstaňte sedět, dokud vás záchranáři nenaloží na nosítka.“

„Ehm,“ zamumlala jsem, „to fakt ne, díky.“

Pak jsem si stoupla a vydala se směrem ke svý osušce, kterou jsem měla o kousek dál.

„Slečno,“ houknul plavčík a doběhnul mě, „byla jste v bezvědomí! Málem jste se utopila. Musí se na vás podívat v nemocnici. Je to nutné, opravdu.“

„Fakt, Suze,“ přidala se k němu Cee Cee a popoběhla vedle mě z druhý strany, „měla bys je nechat, aby tě prohlídli. Rick říká, že jste se s Mikem možná oba stali oběťma obří medúzy.“

Podívala jsem se na ni. „Rick? Jakej Rick?“

„Přece ten plavčík,“ vyprskla Cee Cee trochu podrážděně. Zřejmě se za tu dobu, co jsem byla v bezvědomí, všichni hezky seznámili. „Proto nechal vyvěsit tu žlutou vlajku.“

Otočila jsem se a uviděla, jak se nad bílou věžičkou stanoviště pobřežní hlídky třepotá žlutej praporek. Většinou tam vlál zelenej, jenom když byly hlášený silný spodní proudy nebo víry, vyvěšovala ostraha žlutou, která znamenala, že si plavci mají dát ve vodě majzla.

„Hele, podívej se na Michaelův krk,“ upozornila mě Cee Cee. Povinně jsem se podívala tím směrem.

„Rick říkal, že když mě vylovil, měl jsem něco kolem krku,“ vysvětloval Michael. Připadalo mi, že se vyhejbá mýmu pohledu. „Nejdřív myslel, že je to obrovská oliheň. Ale ta to bejt nemohla. Takhle daleko na severu se prej takovýhle obludy vůbec nevyskytujou. A tak ho napadla ta medúza.“

Radši jsem mlčela. Ale věděla jsem, že Rick opravdu tý povídačce o medúze věří. Lidskej rozum provádí neuvěřitelný kotrmelce, když se chce v něčem utvrdit – jenom aby nemusel uvěřit tomu, že je tady eště něco víc, něco nevysvětlitelnýho, něco ne úplně normálního.

Něco paranormálního.

Takže provaz kolem Michaelova krku bylo chapadlo obří olihně, a když selhalo tohle, tak jedovatý chapadlo gigantický medúzy. Nemohlo to prostě bejt to, co to ve skutečnosti bylo: smotaný chaluhy, použitý jako smrtící zbraň párem neviditelnejch rukou.

„A koukni na svý kotníky," vyzvala mě Cee Cee.

Poslechla jsem. Kolem kotníků jsem měla rudý skvrny, který vypadaly jako odřeniny. Jenomže to nebyly žádný odřeniny. Byly to místa, kde mě Felicia a Carrie sevřely za nohy, aby mě odtáhly na dno oceánu a utopily.

Ty nány blbý si měly před smrtí udělat manikúru.

„Mělas kliku," prohlásil Adam. „Taky mě jednou napadla medúza, a bolelo to jako –"

Zarazil se v poslední chvíli, když si všimnul, že ho Gina poslouchá. Jenže Gina, která má čtyři bráchy, zná nejspíš každý sprostý slovo, jaký kdy v Americe padlo. Ovšem Adam byl moc velkej gentleman, než aby před ní nadával.

„…pořádně," dopověděl chabě. „Ale vy dva nevypadáte, že byste byli nějak zraněný. No, teda až na to, že jste se skoro utopili, že jo."

Posadila jsem se na osušku a snažila se ze sebe oklepat písek, kterým jsem byla obalená. Co to se mnou ten plavčík dělal, sakra? Vláčel mě snad za vlasy po pláži?

„Jo," souhlasila jsem nepřítomně. „Nic mi není. Jsem v pořádku."

Somna, kterej šel za mnou spolu s celým houfem, mě podrážděně přerušil: „To těžko. Nic není v pořádku. Udělej, co ti řek ten plavčík. Nechtěj, abych zavolal mámě a tátovi."

Užasle jsem se na něj podívala. Ne proto, že mě tak míchalo, jak se o mě najednou stará, ale proto, že mluvil o mý mamce jako o *mámě.* Nikdy předtím to neudělal. Jejich vlastní maminka umřela už strašně dávno.

Jo, pomyslela jsem si. Ale ta moje *je* nejlepší máma na světě.

„Tak běž a zavolej jim," utrousila jsem bez zájmu. „Je mi to fuk."

Viděla jsem, jak si Somna a plavčík vyměnili naštvaný pohledy. Posbírala jsem z písku svoje věci a začala se do nich soukat, navlíkala jsem si je rovnou na mokrý bikiny. Nechtěla jsem jim dělat pakárnu, fakt že ne. Ale v tuhle chvíli jsem si prostě nemohla dovolit tříhodinovej výlet do špitálu a čekání na výsledky. Během těch tří hodin by si andílci určitě vymysleli další útok na Michaela…, a já jim ho prostě s dobrým svědomím nemohla nechat napospas.

„Jenomže já," vyhodil trumf Somna a zkřížil si ruce na prsou tak, že guma jeho mokrýho neoprénu nepříjemně zavrzala, „tě prostě neodvezu domů, dokud tě neprohlídnou ti chlápci ze sanitky."

Obrátila jsem se k Michaelovi, kterej se zatvářil pořádně překvapeně, když jsem se ho zdvořile zeptala: „Michaele, prosím tě, mohl bys mě hodit domů?"

Teď už se mi pohledem nevyhejbal. Jeho oči byly za brejlema neskutečně veliký – naštěstí našel brejle tam, kde jsem je nechala, čili na mým ručníku – a vykoktal: „J-jo, jasně!"

Po jeho slovech plavčík znechuceně potřás hlavou a obrátil se na ústup. Všichni ostatní na mě koukali, jako bych byla totálně vadná. Jediná Gina ke mně přišla, když jsem sbírala učebnice a chystala se vydat za Michaelem na parkoviště.

„Musíme si spolu pořádně promluvit," zasyčela na mě.

Podívala jsem se na ni dokonale nevinným pohledem. Poslední slábnoucí sluneční paprsky dopadaly na její auru z měděnejch copánků, co jí svítily kolem hlavy jako svatozář.

„Co tím jako myslíš?" zeptala jsem se nechápavě.

„Ty víš, co tím myslím," odsekla zlostně.

A pak se vrátila tam, kde stál Somna se starostlivým pohledem zabodnutým do mejch zad.

Pravda byla, že jsem to *věděla.* Myslela Michaela. Co to dělám, že plejtvám časem a pozorností na Michaela, když to není moje opravdová láska?

Jenže to jsem jí právě vysvětlovat nemohla. Nemohla jsem jí vylíčit, jak Mikea pronásledujou čtyři duchové s vražednejma úmyslama a že je svatou povinností mediátora tomu klukovi pomoct.

Jenže když si vezmu, co se pak stalo, možná jsem jí to přece jen říct *měla.*

„Takže," prohlásila jsem, když jsem se usadila vedle Mikea v autě – byla to zase dodávka jeho mámy, protože jeho auto, jak mi vysvětlil, je furt eště v servisu –, „musíme si promluvit."

Když si teď Michael nasadil brejle a nasoukal se do košile, stal se z něj zase ten bezpohlavní živočich, jakým pro mě byl předtím. Bylo to podobný, jako když se Superman promění zpátky v Clarka Kenta. Apollón byl pryč, a místo něj vedle mě trčel zase ten brejlatej moula.

Ale stejně jsem si nemohla nevšimnout, jak se mu pod propínacím svetrem rýsujou ty jeho svaly.

„Pro-promluvit?" vykoktal. Svíral volant pevně oběma rukama, když jsme vyjeli do toho, čemu v Carmelu říkají dopravní špička – což byl před náma jeden autobus s turistama a jeden volkswagen se surfařema. „O-o čem?"

„O tom, co se ti přihodilo o víkendu."

Michael škubnul hlavou a přejel po mně pohledem, ale pak ho zase rychle obrátil zpátky před sebe. „A c-co jako m-myslíš?" vypravil ze sebe.

„Tak už to vybal, Michaele," pobídla jsem ho. Napadlo mě, že tady nemá cenu chodit kolem horký kaše a zkoušet nějaký jemný finesy. Je to, jako když odtrháváte z kůže náplast. Pokud to děláte pomalu, jen tím prodlužujete bolest, takže je lepší, když za ni škubnete a máte to za sebou. „Já o tý nehodě vím."

Turistickej autobus se konečně rozjel. Michael polechtal nohou plyn.

„No," ozval se po chvíli s plachým úsměvem, „nejspíš mi to tak úplně za vinu nedáváš, když jsi mě poprosila o odvoz."

„Co ti nedávám za vinu?" zeptala jsem se.

„Zahynuli při tom čtyři lidi." Michael sáhnul do držáku mezi našima sedadlama a vytáhnul poloprázdnou plechovku coly. „A já jsem pořád naživu." Zhluboka se napil a vrátil plechovku do stojanu. „Tak, a můžeš mě soudit."

Jeho tón se mi moc nelíbil. Ne proto, že by byl nějak sebelítostivej. To teda vůbec nebyl. Zněl nepřátelsky. A taky jsem si všimla, že najednou přestal koktat.

„No jo," ozvala jsem se opatrně. Jak už jsem říkala, otec Dom je pro přesvědčování a duchovní vedení, ale já dávám přednost ruční instruktáži, pokud se týhle mediátorský záležitosti tejče. Takže tím jsem se pustila do hlubokejch a nebezpečnejch vod – jestli mi dovolíte tuhle slovní hříčku.

„Četla jsem v novinách, že ti dělali test na alkohol a že byl negativní," pokračovala jsem obezřetně.

„Fakt?" vybuchnul Michael a loupnul po mně očima. „A co to dokazuje?"

Zírala jsem na něj, „No, přinejmenším to, že neřídíš opilej."

Vypadalo to, jako by se trochu uvolnil. „Aha," hlesnul a pak váhavě dodal: „Chceš…"

Podívala jsem se na něj. Jeli jsme po pobřeží a slunce, který právě zapadalo, přibarvovalo všechno kolem nás buď sytě oranžovou, nebo prvníma stínama. Michaelovy brejle se leskly tak, že jsem nedokázala rozeznat výraz jeho tváře.

„Chceš vidět, kde se to stalo?" vyhrknul rychle, jako by chtěl ze sebe tu větu dostat dřív, než si to zase rozmyslí.

„Uhm, jasně," souhlasila jsem. „Teda jestli mi to chceš ukázat."

„Chci.“ Otočil se ke mně, ale už brejle se mu pořád tak leskly, že jsem v nich neviděla vůbec nic. „Možná je to bláznivý, ale… fakt si myslím, že bys tomu mohla rozumět.“

Ha! pomyslela jsem si vítězoslavně. Co vy na to, otče Dome? Pořád to vaše školení, jak mám nejdřív uvažovat, a pak jednat, hm? No, mrkněte na mě teď!

„Proč jsi to udělala?“ zeptal se najednou Michael, a přerušil tak mou pětiminutovku ješitnosti.

Vrhla jsem jeho směrem užaslej pohled. „Co že jsem udělala?“ Neměla jsem ani ponětí, o čem ten kluk mele.

„Proč jsi tam skočila?“ řekl stejným, tichým hlasem. „Za mnou?“

„Ehm.“ Odkašlala jsem si. „No, víš, Mikeu…“

„Na tom nezáleží.“

Když jsem se na něj znova podívala, viděla jsem, že se usmívá.

„Nelam si s tím hlavu,“ prohodil. „Nemusíš mi to říkat. Já to vím.“ Jeho hlas o oktávu poklesnul, takže jsem polekaně jsem zamžikala. „Vím to.“

A pak se natáhnul přes držák s plechovkou coly, uhnízděnej mezi předníma sedadlama, a svou pravou rukou stisknul moji levou.

Kristova noho! Cejtila jsem, jak mi žaludek vyjel zase do krku, skoro jako před hodinou na pláži.

Protože mi to najednou všechno došlo. To nebylo tak, že by se do mě Michael Meducci zabouchnul. Ježišmarjá, bylo to mnohem horší.

Michael Meducci si myslí, že já se zabouchla do něj!

Michael Meducci si myslí, že jsem do něj tuhá!

Bylo jen jedno slovo, co se na to dalo říct, ale nemohla jsem ho vyslovit nahlas. Ale uvnitř hlavy mi dunělo na plný pecky.

OOOOUUÚÚ!!!

Aby bylo jasný, možná že Michael vypadá dobře v plavkách a tak, ale není to přesně…

Jo. Není to Jesse.

A takhle, pomyslela jsem si a povzdychla si, to už teď v mým životě půjde pořád dál a dál… nebo snad ne?

9

Opatrně jsem se pokusila vyprostit svou ruku z Michaelovy.

„Aha," ozval se najednou a položil dlaň zpátky na volant. „Už tam budem. Tam, kde došlo k tý nehodě."

Se skrytou úlevou jsem vykoukla z okýnka. Jeli jsme po jedničce, docela rychle. Písek carmelský pláže ustoupil majestátním útesům pobřeží Big Sur. Kiláky dole pod náma se míhaly vrcholky sekvojí i maják Point Sur. Big Sur je rájem pro výletníky a vůbec pro všechny, kdo maj rádi velkolepý vyhlídky a úchvatnou nedotčenou přírodu. Co se mě tejče, vyhlídky jsem brala, ale ta příroda mě nechávala chladnou, hlavně po jistým kontaktu s jedovatým břečťanem, ke kterýmu došlo asi tak čtrnáct dní poté, co jsem přijela do Kalifornie.

Když už nemluvím o klíšťatech a podobný havěti.

Big Sur, anebo spíš silnice, která nad ním vedla, byla samá zatáčka. Michael krouhnul jednu suverénně, zatímco z protisměru se zčistajasna vyřítilo winnebago. Na silnici nebylo fakticky dost místa pro dvě auta, winnebago burácelo při druhý straně útesu a mně se při pomyšlení, že jediný, co nás dělí od pádu do moře, jsou kovový svodidla, udělalo trochu šoufl. Ale Michael přibrzdil – nejeli jsme už tak rychle – a uhnul ke straně, takže jsme se tomu autu v protisměru vyhnuli sotva na vzdálenost dlaně.

„Jéžiši," vydechla jsem a otočila se dozadu. „Trochu nebezpečnej úsek, co?"

Michael pokrčil rameny. „Tady v těch zatáčkách musíš houkat," vysvětlil mi, „když objíždíš skály. Tak dáš tomu v protisměru vědět, že tě má čekat. Ale tenhle chlápek to

nemoh tušit, protože to byl turista.“ Odkašlal si. „A tady se to stalo. Ta nehoda v sobotu večer.“

Vmáčkla jsem se hloubějc do sedadla.

„Tak tohle,“ polkla jsem, „se tady přihodilo?“

„Ano,“ přitakal Michael. V jeho hlase nebyla znát žádná změna, žádný emoce. „Přesně tak.“

A pak jsem to uviděla – protože jsem věděla, čeho si mám všímat. Černý čáry na vozovce od Joshova auta, jak se snažil brzdit a strhnout volant. Velká část proraženejch svodidel už byla zase opravená, a novotou svítící kov vyznačoval přesně to místo, kde auto vyletělo ze silnice. Černý šmouhy tam končily.

Zeptala jsem se tichým hlasem: „Můžem tady zastavit?“

„Jasně,“ odpověděl Michael.

Za rohem byla vyhlídková plošina, ani ne sto metrů od zatáčky, kde jsme se tak těsně minuli s tím druhým autem. Michael na ni zajel a vypnul motor.

„Vyhlídka,“ řekl stručně a ukázal na dřevěnou ceduli před námi, která oznamovala: *Vyhlídka. Neodhazujte odpadky!* „V sobotu večer sem jezdí spousta lidí.“ Odkašlal si a zamyšleně se na mě podíval. „Zaparkujou tady a…“

Řeknu vám, až do týhle chvíle jsem neměla vůbec tucha, jak rychle dokážu vystoupit z auta. Ale po tomhle jsem si rozepnula pásy a vyletěla ze sedadla spolujezdce dřív, než byste stačili říct *ektoplazma.*

Slunce už úplně zapadlo pod obzor a dost citelně se ochladilo. Když jsem došla až na konec útesu, zimomřivě jsem se schoulila, a vítr mi vháněl do očí rozcuchaný vlasy – vítr mnohem studenější a divočejší než ten před hodinkou dole na pláži. Rytmickej příboj oceánu pod náma byl teď hlasitější, mnohem hlasitější než burácení aut na silnici.

A nebyli tady, jak jsem si všimla, žádný rackové. Ani žádný jiný ptactvo.

Což mi, to dá rozum, mělo bejt od začátku podezřelý. Jenže jsem to jako obvykle přehlídla.

Místo toho jsem se soustředila na to, jak strmej je ten svah. Skála padala dolů stovky metrů, rovnou do vln, který s děsivým hukotem narážely do obrovskejch balvanů, co se zřejmě uvolnily z útesu při všelijakejch zemětřeseních. Nebyl to rozhodně útes, ze kterýho by se někdo demonstrativně vrhal po hlavě do moře – nic takovýho, co většinou vyváděj zpěváci ve videoklipech k takovejm těm romantickejm ploužákům.

Ale kupodivu právě pod tím místem, kde Joshovo auto vylítlo ze silnice, byla nějaká plážička. Aby bylo jasný, ne taková ta klasická na opalování. Ale na piknik to bylo skvělý místo, pokud chcete riskovat krk při slejzání dolů.

Michael si asi všimnul mýho výrazu, protože prones: „Jo, tam dopadli. Ne přímo do vody. No, aspoň ne hned, ale pak přišla velká vlna a –“

Otřásla jsem se a podívala se tím směrem.

„Dá se tady nějak dostat dolů?“ zapřemejšlela jsem nahlas.

„Jo,“ odpověděl a ukázal k místu, kde byl otvor mezi svodidlama. „Tamhle je cestička. Ale chodí po ní jenom trempíci. Někdy to zkoušej i turisti. Ta pláž dole je úžasná. Nikde jinde neuvidíš tak velký vlny. Ale pro surfaře je to dost nebezpečný. Spousta spodních proudů.“

V narůžovělým světle soumraku jsem se na něj zvědavě zadívala. „Tys tam někdy byl?“ zeptala jsem se opatrně. Ale musel si všimnout překvapení v mým hlase.

„Suze,“ trochu se usmál, „já tady bydlím celej život. Tady není moc pláží, na který bych nevkročil.“

Přisvědčila jsem a odhrnula si pramen vlasů, kterej mi vítr připlácnul k puse. „No, a co se teda přesně stalo,“ odvážila jsem se konečně, „tu sobotu v noci?“

Zašilhal zpátky na silnici. Už se dost zešeřilo, takže projíždějící auta měly zapnutý reflektory. Když začal mluvit, jedny mu oslnily obličej. Zase bylo těžký poznat, jak se vlastně tváří, protože skla brejlí se mu leskly.

„Vracel jsem se domů," začal jsem, „ze semináře v Esalenu –"

„Esalen?"

„Jo, Esalenův institut. Tos nikdy neslyšela?" Zavrtěl hlavou. „Bože, já myslel, že to zná každej!" Můj výraz byl asi pěkně připitomělej, protože přece jen dodal: „Prostě byl jsem tam na semináři. *Osidlování jiných světů a jeho dopad na mimozemšťany na Zemi*."

Zkusila jsem zadržet výbuch smíchu. Koneckonců, já jsem zase holka, co mluví s duchama. Jak bych zrovna já mohla někoho přesvědčovat, že na jinejch planetách nemůže bejt život?

„Zkrátka jsem jel domů – bylo už hodně pozdě – a oni se vyřítili do zatáčky, hrozně rychle, nehoukali, nic."

Kejvla jsem. „A co ty?"

„No, strhnul jsem volant, abych se jim vyhnul, a skončil jsem s autem na týhle skále. Teď už je tma, ale za světla je tam vidět, jak jsem tam předním nárazníkem uštípnul kus kamene. A oni… no, oni taky strhli volant, ale byla mlha, a silnice byla trochu kluzká, a oni jeli fakt hrozně rychle, a tak…"

A dopověděl, bezbarvě, s dalším pokrčením ramen: „…a tak sletěli dolů."

Znova jsem se otřásla. Nemohla jsem si pomoct. Jenom si vzpomeňte, já se s nima přece setkala. Ne že by zrovna byli v nejlepším rozmaru – když to řeknu natvrdo, pokoušeli se mě zabít –, ale stejně jsem si nemohla pomoct, aby mi jich nebylo líto. Byla to pořádná vejška… odsud až dolů.

„A cos udělal potom?" zeptala jsem se.

„Já?" Kupodivu vypadal, že ho ta otázka překvapila. „No, víš, praštil jsem se do hlavy a omdlel. Nepřišel jsem k sobě, dokud někdo neotevřel dveře a nezačal mě tahat ven. A pak jsem se zeptal, co se stalo s tím druhým autem? A oni na to: S jakým druhým autem? A tak jsem nejdřív myslel, že ujeli, a pěkně mě to dožralo. Víš, že ani nezastavili a nezavolali mi

ambulanci a tak. Ale potom jsem uviděl tu díru ve svodidlech…“

Teď už mi byla pořádná kosa. Slunce už úplně zapadlo, i když oblohu na západě žíhaly záblesky fialový a červený. Rozklepala jsem se a navrhla: „Pojď zpátky do auta.“

A tak jsme šli.

Pak jsme seděli vedle sebe a dívali se na obzor, kterej se pořád víc a víc zbarvoval do temně modrý. Vnitřek dodávky jen sem tam osvítily reflektory aut, který projížděly kolem. Uvnitř auta bylo mnohem větší ticho, burácení větru a hukot vln z oceánu sem dolíhalo jen tlumeně. A mě zalila vlna neskutečný únavy. Viděla jsem červený čísílka digitálních hodin na palubní desce, a ty mi napovídaly, že se blíží čas večeře. Můj nevlastní otec Andy má hodně přísný pravidla, co se tejče rodinnejch večeří. Musíte dorazit včas. Bez pardonu.

„Hele,“ nadechla jsem se ztěžka a rozčísla to ticho. „To, co se stalo, je strašný. Ale tvoje vina to nebyla.“

Podíval se na mě. V zeleným světle přístrojový desky jsem viděla jeho žalostnej pokus o úsměv. „Nebyla?“ opakoval tázavě.

„Ne,“ potvrdila jsem pevně. „Byla to prostě a jednoduše nehoda. Problém je v tom, no… že všichni to takhle nechápou.“

Úsměv zmizel. „Kdo to takhle nechápe?“ chtěl vědět. „Policajti? Mají moje prohlášení. Vypadali, že mi věří. Vzali mi krev na testy, a výsledky byly naprosto negativní, na alkohol i na drogy. Nemůžou přece –“

„Ne,“ zarazila jsem ho, „já nemyslím policajty.“ Ale jak, říkala jsem si v duchu, jak můžu říct, koho tím *myslím?* Tenhle kluk sice patří k těm cvokům, co věří na ufony a tyhlety věci, takže jeden by řek, že nebude mít problém věřit taky na duchy. Jenomže to se dá dopředu těžko odhadnout.

„Chci říct," soukala jsem ze sebe opatrně, „že jsem si všimla, že od tý nehody jseš pořád… tak nějak… v ohrožení."

„Jo," souhlasil Michael. A najednou mě zase chytil za ruku. „Bez tebe už bych byl po smrti. Dvakrát jsi mi zachránila život."

„Ha ha," zasmála jsem se nervózně a odtáhla ruku pryč. Předstírala jsem, že se mi jako dostal do pusy pramen vlasů a že potřebuj u zrovna tuhle ruku na to, abych si ho vyprostila. „No, a nepřišlo ti divný, co se to jako děje? Chci říct, to, že se ti tolik… *věcí* stalo právě teď?"

Znova se na mě zaculil. Jeho zuby se v záři palubní desky zeleně zablýskly. „Asi je to osud," prohlásil.

„To ne," namítla jsem. *Proč zrovna já?!* „Já nemyslím… tenhle druh věcí. Myslím jako špatný věci. Jako to v tom obchoďáku. A teď zase na pláži."

„Aha," zabručel. „No… ne."

„Jasně," navázala jsem. „Ale když nad tím uvažuješ, přece pro to musí bejt nějaký logický vysvětlení – třeba rozhněvaný duchové?"

Úsměv mu trochu pohasnul. „Co tím myslíš?"

Zhluboka jsem si povzdychla. „Podívej, tam v tom moři, to nebyla žádná obří medúza, a ty to víš. Něco tě stahovalo pod vodu, Michaele. Nebo někdo."

Přisvědčil. „Já vím. Bylo to jako… Já jsem zvyklý na spodní proudy, ale tohle bylo –"

„Tohle nebyl žádnej spodní proud. A nebyla to medúza. A já si prostě… prostě si myslím, že bys měl bejt opatrnej."

„O čem to mluvíš?" nechápal Michael. Zvědavě mě pozoroval. „Zní to skoro, jako kdyby sis myslela, že jsem obětí nějakejch… démonickejch sil." Zasmál se. V tichu, který panovalo v autě, zněl jeho smích nepřirozeně hlasitě. „Myslíš, že mě pronásleduje ta partička, co se zabila při tý nehodě? Je to tak?"

Podívala jsem se z okýnka. Neviděla jsem sice v tu chvíli nic jinýho než purpurovej stín skal kolem nás, ale stejně jsem se dívala ven. „Jo," hlesla jsem konečně. „Přesně tak."

„Suze," zašeptal Michael a znova se natáhnul po mý ruce. Tentokrát mi ji stisknul. „Chceš mi snad nabulíkovat, že zrovna ty věříš na duchy?"

Podívala jsem se na něj. Podívala jsem se mu přímo do očí a odpověděla jsem upřímně: „Jo, Mikeu. Věřím."

Zase se rozesmál. „Ale jdi," zavrtěl hlavou. „Ty si vážně myslíš, že zrovna Josh Saunders a jeho kámoši můžou vylejzat z hrobů a škodit druhejm?"

Něco ve způsobu, jak vyslovil Joshovo jméno, mě… já nevím. Nelíbilo se mi to, najednou se mi to přestávalo líbit.

„Chci říct –" Michael pustil mou ruku a otočil klíčkem v zapalování. „Hele, fakta jsou fakta. Byl to jen nafoukanej trouba. Nejpozoruhodnější věc, jakou v životě udělal, bylo to, že slítnul s auťákem z útesu s dalším nafoukaným troubou a jejich blboučkejma holkama. Takže to nakonec zase není taková tragédie, že je po nich, víš? Stejně tady jenom zabírali místo."

Upadla mi čelist. Fakt upadla. To byla jediná reakce, na jakou jsem se v tu chvíli zmohla.

„A že by byli schopný spojit se s nějakýma silama temnot," pokračoval Michael a dal si záležet, aby u *sil temnot* byly jasný uvozovky, „aby se pomstili za svou ubohou, pitomou smrt?! Takže dík za varování, ale myslím, že takový ty historky typu *Tajemství loňskýho léta* jsou pořádně ujetý, nebo ne?"

Zírala jsem na něj. Fakticky zírala. Nechtělo se mi tomu vůbec věřit. Tohleto že je pan Citlivka? Vypadá to, že koktá a rudne jenom v případě, když je v nebezpečí jeho vlastní kejhák. O kejháky jinejch se moc nestará.

Leda snad těch, co s nima má jít v pátek večer na rande, což ilustroval jeho výrok, když jsme najeli zase na silnici.

„Hele," pobídnul mě, „zapni si pás, jo?"

10

Vplula jsem na svou židli ve chvíli, kdy všichni ostatní sahali po vidličkách.

Ha! Včas! Aspoň technicky vzato, protože nikdo zatím večeřet nezačal.

„Kde jsi byla, Suze?“ chtěla vědět mamka a zvedla košíček s pečivem, aby ho podala Gině. To byl docela dobrej manévr. Když sedíte u stolu s mejma bráchama, musíte bejt ve střehu, jinak bude košík prázdnej dřív, než se k vám vůbec dostane.

„No, já,“ soukala jsem ze sebe, zatímco se Max – obrovská slintající nestvůra, kterou Ackermanovi kluci pokládaj za psa – dobatolil až ke mně a vrazil mi hlavu do klína, což byla jeho obvyklá poloha při jídle. K tomu ty jeho něžný hnědý oči, který na mě vždycky vypoulí. „Byla jsem se trochu projet.“

„A s kým?“ zeptala se mamka tím nebezpečně milým tónem, kterej vždycky naznačoval, že když jí nebudu odpovídat obezřetně, dostanu se do pořádnýho maléru.

Ale než jsem stačila otevřít pusu, předešel mě Mimoň. „S Michaelem Meduccim,“ oznámil a zahýkal, jako by se mu chtělo zvracet.

Andy zdvihnul obočí. „To je ten chlapec, co byl u nás včera večer?“

„To je on,“ potvrdila jsem a sekla po Mimoňovi výhružným pohledem, kterej ignoroval. Všimla jsem si, že Gina a Somna sedí vedle sebe a jsou nezvykle potichu. Zajímalo by mě, co bych zahlídla pod stolem, kdybych jako třeba upustila ubrousek a shejbla se pro něj. Nejspíš, jak

jsem si rychle uvědomila, něco, co vůbec vidět netoužím. Přidržela jsem si radši ubrousek v klíně.

„Meducci," zamumlala mamka zamyšleně. „To jméno jsem už někde slyšela, ale kde?"

„Nepochybně," ozval se Prófa, „máš na mysli rodinu Medici, italský patricijský rod, z něhož pocházeli tři papežové a dvě francouzské královny. Cosimo Starý byl prvním vládcem Florencie. Lorenzo Nádherný zase patřil k předním mecenášům umění a mezi jeho chráněnci byli i Michelangelo a Botticelli."

Mamka se na něj překvapeně podívala. „Tak tyhle jsem určitě nemyslela."

Věděla jsem, co přijde dál. Mamka má paměť jako slon. Potřebuje to při svý práci, to dá rozum. Ale bylo jen otázkou času, kdy přijde na to, co jí Michaelovo jméno připomíná.

„Je to ten kluk, co se o víkendu připlet do tý nehody," vyhrkla jsem rychle, abych měla z krku nevyhnutelný. „Do tý, jak při ní zahynuli ty čtyři studenti z RLS."

Mimoň upustil vidličku. Hlasitě cinkla, když dopadla na talíř.

„*Michael Meducci?*" Zavrtěl hlavou. „To ne. Chceš nám fakt namluvit, že to byl *Michael Meducci?* To mě poser."

Andy se ostře ozval: „Brade, pozor na jazyk, ano?"

Mimoň zabručel: „Pardon," ale viděla jsem, jak mu zasvítily oči. „Michael Meducci," opakoval eště jednou. „Takže Michael Meducci zabil Marka Pulsforda?"

„Nikoho nezabil!" vyštěkla jsem. Že já husa nedržela zobák. Zejtra toho bude plná škola. „Byla to nehoda."

„No jo, promiň," houknul Mimoň. „Ale Mark Pulsford byl jedním z nejlepších zadáků ve státě. Fakticky. Dostal stipendium na Kalifornskou univerzitu a tak. Ten kluk byl děsně dobrej."

„Jo? Tak proč se pak bavil s tebou?" ušklíbnul se Somna v jednom z vzácnejch momentů duchaplnosti a zakřenil se na svýho brášku.

„Sklapni,“ zarazil ho Mimoň. „Jednou jsme spolu pařili.“

„No jasně,“ zafrkal pochybovačně Somna.

„Je to pravda,“ trval na svým Mimoň. „Minulej měsíc, dole ve Valley. Mark byl bomba.“ Chňapnul po bagetě, ukousnul si pořádný sousto a pak s plnou pusou zahuhlal: „Dokud se neobjevil Michael Meducci a nezamordoval ho.“

Všimla jsem si, že mě Gina sleduje s povytaženým obočím – jenom jedním. Ale nevšímala jsem si jí.

„Nebyla to jeho vina,“ zdůraznila jsem znova. „Přinejmenším ho z ničeho neobvinili.“

Mamka opřela svou vidličku o talíř. „Vyšetřování nehody ještě není ukončené,“ upozornila mě.

„V poslední době tady došlo k tolika nehodám,“ řekl Andy a nandal mamce na talíř pár výhonků chřestu, než podal mísu Gině, „zrovna na tomhle úseku. Člověk by si myslel, že to někoho donutí s tím konečně něco udělat.“

„Zúžená část rychlostní komunikace,“ vstoupil do toho konverzačním tónem Prófa, „která vede kolem zhruba stopadesátikilometrového úseku pobřeží, označovaného jako Big Sur, je tradičně považována za velmi záludný a vysoce nebezpečný úsek. Návrhy na rozšíření této silnice, na níž řidiče často ohrožují pobřežní mlhy a ostrý vítr, narážejí na odpor památkářů. Odlehlá oblast Big Sur ovšem odedávna lákala básníky a umělce, kupříkladu Robinsona Jefferse, kterým nespoutanost a nehostinnost zdejší přírody dodávala inspiraci.“

Podívala jsem se na nejmladšího brášku. Jeho fotografická paměť byla někdy otravná, ale většinou se z ní dalo docela těžit. Zvlášť když se blížilo pololetí.

„Díky,“ pronesla jsem důstojně.

Prófa se usmál a odhalil při tom rovnátka obalený jídlem. „Není zač.“

„A nejhorší na tom je,“ pokračoval Andy, kterej se plynule vrátil k bezpečnostní situaci na dálnici číslo jedna,

„že to vypadá, jako by právě tenhle úsek neodolatelně lákal mladistvé řidiče.“

Mimoň, kterej si právě cpal do pusy hnědou rejži, jako by to bylo jeho první jídlo po tejdnech hladovění, se zahihňal a zahuhlal: „No, to teda jo, tati.“

Andy se pozorně zadíval na svýho prostředního synka. „Víš, Brade,“ oslovil ho mírně, „v Americe, a pokud je mi známo, i ve většině evropských zemí se považuje za společensky naprosto přijatelné odložit občas mezi sousty příbor a jídlo skutečně rozžvýkat.“

„No, dyť to právě dělám,“ souhlasil Mimoň a odložil vidličku, jak mu táta navrhnul. Ale místo žvejkání začal zase mluvit s plnou pusou. „Tam je totiž to místo.“

„Jaké místo?“ zeptal se zvědavě můj nevlastní otec.

Ze Somny, kterej většinou nemluvil, pokud k tomu nebyl přímo donucenej, se stal po Ginině příjezdu málem žvanil. „Myslí Vyhlídku,“ upřesnil.

Mamka se zatvářila nechápavě. „Vyhlídku?“

„Jo,“ přitakal Somna. „Vyhlídková plošina. Tam všichni v sobotu večer jezdí. Teda,“ Somna se sám pro sebe zachechtal, „jezdí tam lidi jako Brad a jeho kámoši.“

Mimoň, kterej rozhodně nebral tohle hanlivý upřesnění jako urážku, zamával chřestovým stonkem jako cigaretou a vysvětlil: „Na Vyhlídce je to suprový.“

„To je tam,“ zeptal se zvídavě Prófa, „kam vozíš Debbii Mancusovou?“ Vzápětí sebou škubnul bolestí, když se jeho holeň stala pod stolem terčem brutálního útoku. „Auú!“

„Já Debbii nikam nevozím!“ zařval Mimoň.

„Brade,“ okřikl ho Andy. „Nekopej bratra. Davide, prosím, nevyslovuj jméno slečny Mancusové u tohoto stolu. Už jsme o tom jednou mluvili. A Suze?“

Podívala jsem se na něj se zdviženým obočím.

„Nelíbí se mi představa, že jezdíš v autě s chlapcem, který se zapletl do tak tragické nehody, ať už to byla, nebo nebyla

jeho vina.“ Andy se podíval na mamku. „Souhlasíš se mnou?“

„Obávám se, že budu muset,“ řekla s povzdechem mamka. „Mrzí mě to. Tihle Meducciovi zažívají opravdu v poslední době hrozné časy –“ Když se na ni Andy nechápavě zadíval, vysvětlila mu: „To děvče, co se skoro utopilo v bazénu před pár týdny, vzpomínáš si? To je jejich dcera.“

„Aha,“ uvědomil si Andy. „Ten večírek u bazénu, jak tam nebyli žádní dospělí jako dozor –“

„A ty litry alkoholu,“ doplnila ho mamka. „Ta chudinka se asi přiopila a spadla do vody. Nikdo si toho nevšiml – anebo pokud všiml, neudělali nic, až bylo málem pozdě. Prý je pořád v kómatu. Pokud to přežije, bude mít nejspíš těžce poškozený mozek. Suzie,“ obrátila se pak ke mně a položila vidličku, „nemyslím, že by pro tebe bylo dobré vídat se dál s tím chlapcem.“

Normálně by mě to mělo potěšit, ne? Nevzpomínáte si? Já přece nenadskakovala nadšením, že mám s tím klukem někam jít.

Jenže to bylo něco jako povinnost. Teda pokud jsem vůbec měla nějakou naději, že ho zachráním před papundeklovou rakví.

„Ale proč?“ namítla jsem a pomalu při tom převalovala v puse sousto lososa. „To nebyla Michaelova vina, že jeho sestra chlastá jak duha a neumí plavat. A kde vůbec byli jeho rodiče, že nechali holku z osmý třídy jít na takovejhle mejdan?“

„O tohle tady nejde!“ okřikla mě mamka a rty se jí stáhly do úzký linky. „Teď hned půjdeš a zavoláš tomu mladíkovi, že ti matka rozhodně zakázala jezdit s ním autem. Jestli bude chtít přijít sem a strávit s tebou večer, třeba se koukat na video nebo tak něco, pak je to v pořádku. Ale do auta si s ním víckrát nesedneš!“

Oči se mi rozšířily. *Tady?* To má za mnou jako přijít *sem?* Mám se s ním bavit pod Jesseho dohledem? Páni, to je teda

přesně to, po čem pasu! Vidina toho, jak by takovej domáckej večer probíhal, mě naplnila takovou hrůzou, že mi sousto lososa sklouzlo z vidličky, kterou jsem právě zvedala k puse, a spadlo mi do klína. Tam se o ně okamžitě postaral dychtivej psí jazyk.

Mamka se ke mně naklonila a konejšivě se dotkla mý ruky. „Suzie, já to myslím vážně," řekla starostlivě. „Já prostě nechci, aby sis sedala do auta s tím mládencem."

Vrhla jsem po ní zvědavej pohled. Je pravda, že v minulosti jsem byla několikrát okolnostma přinucená ji obelhávat – ale to byly okolnosti, který se prostě vymkly kontrole. Ale to ona nevěděla. Teda to, že jsem jí lhala. Většinou se mi povedlo utajit, že jsem neuposlechla její příkazy – až na pár řídkejch případů, kdy mě přivezla domů policie a tyhlety věci, ale to byly tak výjimečný záležitosti, že to ani nestojí za řeč.

Ale tentokrát jsem zatím nic neprovedla, takže mi nebylo jasný, proč mamka považuje za nezbytný dvakrát opakovat svůj ortel ohledně Michaela Meducciho.

„Jasně, mami," řekla jsem dotčeně. „Stačí mi to říct jednou."

„Hodně mi na tom záleží," zdůraznila mamka s vážným výrazem ve tváři.

Pozorovala jsem ji přimhouřenýma očima. Vypadá tak trochu provinile, ale každopádně v tom bude ještě něco. Něco ví. A nechce to dát dál.

To zase nebylo nic tak divnýho. Moje mamka jako televizní reportérka často přijde do kontaktu s informacema, který se nesměj zveřejňovat. Není to jedna z těch novinářek, co jste o nich možná slyšeli – z těch, co udělaj cokoli pro svůj „velkej" příběh. Pokud před ní policajti něco utrousili – a stávalo se jim to často, protože mamka, ačkoli už jí je přes čtyřicet, je fakt kočka, a lidi jí vždycky řeknou všechno, co potřebuje vědět –, nabeton ji poprosili, aby si to nechala pro

sebe. A mamka tohle vždycky dodržovala. Je už prostě taková.

Takže mě fakt zajímalo, co ví o Michaelovi Meduccim a o nehodě, při který zahynuli čtyři andělé.

Rozhodně asi dost na to, aby trvala na svým kategorickým zákazu.

Ale vlastně jsem vůbec neměla pocit, že by to bylo vůči němu nefér. Nemohla jsem si vyhnat z hlavy to, co mi Michael vykládal tam v autě, předtím, než jsme odjeli z Vyhlídky: *stejně tady jenom zabírali místo.*

Najednou jsem už těm čtyřem neměla tolik za zlý, že se ho pokoušej utopit.

„Tak jo, mami," uklidnila jsem ji. „Já to chápu."

Mamka se s očividnou úlevou vrátila k obírání lososa, kterýho Andy perfektně ugriloval a podával s vynikající koprovou omáčkou.

„Ale jak to s ním chceš utnout?" zeptala se Gina, když mi asi tak za půl hodiny pomáhala skládat nádobí do myčky – nabídla se, že to udělá se mnou místo mamky, protože jako naše návštěva žádný takový povinnosti pochopitelně neměla.

„To nevím," řekla jsem váhavě, „chápeš, s tou jeho clarkkentovskou identitou…"

„Božskej Adonis v masce trotla?"

„Něco takovýho. A kromě toho – i když tomuhle je těžký odolat, fakticky – mě připadá, že má takovou tu povahu, co… co ho nutí za mnou…"

„…dolejzat?" napověděla mi Gina. Vypláchla mísu od salátu a podala mi ji, abych ji mohla strčit do přihrádky.

„Možná. Nevím."

„To teda bylo tutově dolejzání, jak se tady zjevil včera večer, a ani předtím nezavolal," prohlásila Gina. „A ani nezavolal! Kdyby to někdy nějakej kluk zkusil na mě –" Švihla rukou ve vzduchu a pak sevřela prsty v pěst. „Byl by takovejhle."

Pokrčila jsem ramenama. Heleďte, na východním pobřeží je to jiný. Nemůžete jen tak k někomu vpadnout, a předtím ani nezavolat. Ale v Kalifornii, jak jsem si všimla, jsou takovýhle „dostaveníčka“ vcelku společensky únosný.

„A nehraj to na mě,“ pokračovala Gina, „že se ti líbí, Simonová. Nelíbí se ti. Já tě přece znám. Nevím přesně, proč se s ním zahazuješ, ale nic erotickýho v tom rozhodně nebude.“

Na chviličku se mi vybavilo, jak jsme byly všechny příjemně překvapený, když si Michael svlíkl košili. „Ale mohlo by bejt,“ řekla jsem s povzdechem.

„Prosimtě.“ Gina mi podala hrst příborů. „Ty a Supermoula? To tak! A teď už to vybal. Proč se s ním taháš?“

Podívala jsem se na příbory, který jsem rovnala do zásobníku. „Já vlastně nevím,“ začala jsem váhavě. Pravdu jsem na ni vytáhnout nemohla, to jednoduše nejde. „Prostě mám takovej pocit, že… že s tou nehodou to není úplně tak, jak všichni tvrdí. Mamka vypadá, jako by o tom věděla něco víc, všimla sis?“

„Všimla,“ souhlasila Gina. Ne přímo zachmuřeně, ale rozhodně ne vesele.

„No, tak… jsem prostě zvědavá, jak to ve skutečnosti bylo. Tu noc. Protože dneska v tom moři, víš… to nebyla žádná medúza.“

Gina zase kejvla. „Tomu jsem stejně nevěřila. Řekla bych, že to má co dělat s tou mediátorskou schopností, co?“

„Tak nějak,“ vypravila jsem ze sebe neochotně.

„Dobře. A dokázalo by to taky vysvětlit tu malou nehodu s odšroubovaným lakem na nehty?“

Na to jsem nemohla říct ani bé. Třídila jsem příbory do plastovejch přihrádek ve dveřích myčky. Vidličky, nože, lžíce.

„No tak jo.“ Gina vypustila vodu ve dřezu a utřela si ruce do utěrky. „A co chceš, abych udělala já?“

Vytřeštila jsem na ni zrak. „Cože? Ty? Nic.“

„Ale běž. Já tě mám prokouknutou, Simonová. Neulila ses vloni devětasedmdesátkrát ze školy jen proto, že bys prahla po koktejlech v Mekáči. Já vím přesně, žes byla někde venku a bojovala tam se zombíkama a dělala ze světa bezpečnější místo pro děti a tyhlety ideály. Tak už konečně vybal, jak ti můžu pomoct? Potřebuješ krejt?“

Kousla jsem se do rtu. „Jo,“ souhlasila jsem zdráhavě.

„Hele, nedělej si se mnou starosti. Jake mi navrhnul, abych s ním jela na noční rozvážku, což je teda fakt nabídka, která se dá jen těžko odmítnout, když si vemeš, co to obnáší – bejt zavřená celou noc ve špinavým auťáku plným feferonkový a ananasový pizzy. Ale jestli chceš, můžu zůstat tady a šolíchat Brada. Pořád mě láká, abych se s ním koukala na video na jeho oblíbenej film.“

Párkrát jsem polkla. „Snad ne na *Hellraisera III.…?*“

„Zásah.“

Vděčnost mě zalila jako jedna z těch vln, co mě dneska odpoledne táhly ke dnu. „Ty bys to pro mě udělala?“

„Pro tebe všechno, Simonová. Tak co mám udělat?“

„Fajn.“ Položila jsem utěrku, ve který jsem si furt mnula ruce. „Kdybys mohla zůstat doma a předstírat, že jsem nahoře v pokoji a že mě chytly křeče, budu ti do smrti blahořečit. Nebudou se tě na to vyptávat, neboj. Řekni jim, že ležím ve vaně, a potom, že jsem si šla radši lehnout. A kdyby mi někdo volal, vemeš to za mě?“

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.“

„Páni, Gino!“ Chytila jsem ji za ramena a trochu s ní zatřásla. „Jseš nejlepší na světě, je ti to jasný? *Nejlepší!* Nezahazuj se s mýma nevlastníma bráchama, zasloužíš si někoho úplně božího!“

„Ty to pořád nechápeš,“ zasmála se Gina a zavrtěla hlavou. „Tví bráchové jsou fakt *řízci*. Teda až na toho malýho zrzka. A hele –“ zavolala za mnou, když jsem

zamířila k telefonu zavolat otci Dominikovi, „očekávám od tebe taky nějakou kompenzaci, jasný?“

Otočila jsem se. „Víš, mám jen dvacet babek kapesnýho tejdně, ale jestli chceš –“

Gina se zašklebila. „Kdo tady mluví o prašulích? Zevrubný vysvětlení by bylo naprosto dostačující. Nikdys mi o tom nevykládala. Vždycky jenom kličkuješ. Tak teď mi to dlužíš.“ Zorničky se jí zúžily. „Jen si představ, budu kvůli tobě čučet na *Hellraisera III*. Dlužíš mi toho fakt hodně. A neboj,“ dodala dřív, než jsem stačila otevřít pusu. „Fakticky to nikomu neřeknu. Nebudu volat do *Věřte nevěřte* ani nic podobnýho.“

Pronesla jsem se vší důstojností, jaký jsem byla schopná: „To by mě taky vůbec nenapadlo.“

A pak už jsem se vrhla k telefonu a začala vytáčet číslo.

11

„A co to teda přesně je,“ zeptala jsem se, když jsem přejížděla světlem baterky sem a tam po noční pláži, „po čem se mám koukat?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl otec Dominik, kterej šel pár kroků přede mnou. „Ale poznáš to, až to najdeme.“

„Skvělý,“ zamumlala jsem.

Nebyla žádná sranda sešplhat po tý kozí stezce za tmy. Kdybych tušila, co otec Dom navrhne za akci, nejspíš bych mu radši nevolala. To už snad bylo lepší zůstat doma a civět na *Hellraisera III.* Nebo se pokusit dodělat úkol z geometrie. A myslím to vážně. Jen si vemte, že jsem dneska odpoledne málem umřela. Pythagorova věta by aspoň nebyla tak nebezpečná, když to člověk porovná.

„Neboj,“ uslyšela jsem za sebou klučicí hlas, ve kterým se tajilo shovívavý pobavení. „Jedovatý břečťan tu neroste.“

Otočila jsem se a vrhla na Jesseho pořádně sarkastickej pohled – i když pochybuju, že to v tý tmě zahlíd. Měsíc, jestli něco takovýho dneska vůbec vyšlo, byl schovanej za tlustou hradbou mraků. Po útesu, ze kterýho jsme šplhali dolů, se plazila mlha a houstla tam, kde cesta strmě klesala. Vířila mi kolem kotníků, jako by se cukala při pomyšlení, že se mě má dotknout. Snažila jsem se nemyslet na všechny ty strašidelný filmy, co jsem viděla a ve kterejch se lidem v tak hustý mlze stávaly příšerný věci. Víte přece, o kterejch bijákách mluvím.

A taky jsem si samozřejmě lámala hlavu s tím, jestli se náhodou proti mně nevynoří šlahouny jedovatýho břečťanu. Jesse vtipkoval, to dá rozum, ale svým tajemným způsobem

jako by mi zase četl myšlenky. Představa, že by se mi znova měla udělat ta mokvající vyrážka, byla taky pěkně děsivá.

A radši mi ani nepřipomínejte hady, o kterejch jsem byla přesvědčená, že číhaj stočený všude kolem tyhle žalostný parodie na cestu, aby se mi zakousli do lejtka hned nad mejma martenskama.

„Neroste," slyšela jsem huhlání otce Dominika. Mlha ho obtočila a spolykala, a já viděla jen nezřetelně žlutý světlo jeho baterky přede mnou. „Ano, je jasné, že policie tu byla. A tohle musí být místo, kam dopadl ten úlomek svodidel. Tady, kde je poničená tráva, je vidět jeho obrys."

Klopýtala jsem opatrně za ním a světlo z baterky používala hlavně na to, abych zahnala případný hadí útočníky. Ale taky na to, abych omylem nesešla z cesty a nezřítila se z útesu vysokýho pár set metrů do hučícího příboje pod náma. Jesse už mě dvakrát opatrně stáhnul zpátky, když jsem se vyklonila až ke kraji stezky, abych tam dole vysledovala nějaký podezřelý stopy.

Pak jsem fakticky málem sletěla, když jsem vrazila do otce Doma, kterej se najednou zastavil v půli srázu a kleknul si, aby se zadíval dolů. Vůbec jsem ho neviděla, a on i Jesse mě museli chytit za různý části oblečení a vtáhnout zpátky na cestu. Pěkná ostuda. No fujtajbl!

„Promiňte," zamumlala jsem, jak jsem se zastyděla za svou nešikovnost. „Ehm, co to děláte, otče?"

Otec Dominik se zase tak nesnesitelně trpělivě usmál, jak má ve zvyku, a prohlásil: „Zkoumám stopy po tom neštěstí. Zmínila ses o tom, že tvoje matka ví něco víc. Mám pocit, že teď už to vím taky."

Vytáhla jsem si zip větrovky až k bradě, aby mě na krku nestudilo. V Kalifornii bylo sice jaro, ale tady na útesu nebylo víc než takovejch pět stupňů. Naštěstí jsem si s sebou vzala rukavice – hlavně kvůli ochraně, to přiznávám, před tím jedovatým bejlím. Ale teď mohly splnit eště další účel a zachránit moje prsty před umrznutím.

„Co tím myslíte?“ Ale na čepici jsem zapomněla a špičky uší už mi fakt odpadávaly. Vlasy mi vítr z moře rozfoukával a vháněl do očí.

„Podívej se na tohle.“ Otec Dominik posvítil baterkou na pruh země, tak metr nebo dva dlouhej, kde bylo zvířený bahno a zválená tráva. „Tohle je místo, kam dopadl ten úlomek svodidel. Ale nevidíš tam ještě něco divného?“

Vyplivla jsem si z pusy pramen vlasů a přestala hypnotizovat podezřelý hadí úkryty. „Ne.“

„Přeražená část svodidel zřejmě dopadla na zem v jednom kuse. Auto by se muselo pohybovat skutečně velkou rychlostí, aby přerazilo tak silnou kovovou zábranu. Ale fakt, že ten přeražený kus dopadl na zem vcelku, budí dojem, že kovové nýty, které ho přidržovaly ke konstrukci, musely být zkorodované.“

„Nebo povolené,“ dodal tiše Jesse.

Otočila jsem se k němu. Vzhledem k tomu, že Jesse byl už po smrti, netrpěl teď ani zdaleka tak jako já. Zima mu nevadila, i když mu vítr pořádně lomcoval s košilí, a rozhrnoval mu ji tak, že jsem měla bezva výhled na jeho hrudník. Ten byl, jak asi nemusím dodávat, stejně vypracovanej jako Michaelův, ale ani zdaleka tak tvarohovej.

„Povolený?“ Už podruhý v jednom dni mi zuby samy od sebe začaly drkotat. „Ale co jjje mohlo povolit? Rrrez?“

„Myslím, že v tom měl prsty spíš člověk než příroda,“ vysvětlil mi klidně Jesse.

Podívala jsem se z kněze na ducha, pak zase opačně. Otec Dominik vypadal stejně šokovaně jako já. Vlastně Jesseho na tuhle naši soukromou výpravu nikdo výslovně nezval. Ale zhmotnil se vedle mě, když jsem uháněla po příjezdový cestě dolů k místu, kde mě měl otec Dominik vyzvednout. Reakce otce D. na moje vylíčení toho, jak Michaela málem utopili, a na ty jeho divný řeči v autě byla okamžitá a nesmlouvavá. Musíme vypátrat anděly z RLS, a to hezky rychle!

A nejjednodušší cesta, jak se s nima můžeme setkat, bylo vrátit se na místo, kde umřeli. Jesse měl ovšem pocit, o kterým mi neopomněl poreferovat – že to není zrovna nejvhodnější noční vycházka pro šedesátiletýho kněze a šestnáctiletou holku. Neměla jsem ponětí, před čím si myslí, že by nás jako mohl ochránit – jako před medvědama? Ale přidal se k nám, a jak to tak vypadalo, měl mnohem přesnější představu o tom, co tady hledáme.

„Co chceš říct tím, že v tom měl prsty člověk?“ zeptala jsem se nechápavě. „O čem to mluvíš?“

„Prostě mi připadá zvláštní,“ začal opatrně Jesse, „že tak velká součást toho hrazení se najednou utrhla a spadla jako jeden kus dolů, když zbytek, jak jsme viděli před chvílí, se pod tím nárazem ani neprohnul.“

Otec Dominik zamrkal. „Ty tedy předpokládáš, že někdo uvolnil nýty svodidel, protože předpokládal, že tady dojde k nehodě. Je to tak, Jesse?“

A Jesse kejvnul. Docvaklo mi, kam míří – jenomže až po chvilce.

„Hele, počkej,“ vyhrkla jsem zmateně. „Ty chceš říct, že to *Michael* uvolnil tenhle kus svodidel a pak shodil Joshe a ty ostatní s autem z útesu?“

„Někdo to rozhodně udělal,“ potvrdil Jesse. „A docela dobře to mohl být tvůj Michael.“

To se mě teda dotklo. Ne to, že si Jesse myslel o Michaelovi něco tak hnusnýho, ale to, že řek *tvůj* Michael.

„Tak hele –“ spustila jsem. Ale otec Dominik nás, což pro něj nebylo moc typický, přerušil.

„Musím souhlasit se Susannah, Jesse,“ prohlásil. „Rozhodně to vypadá, že tato část svodidel nesplnila svůj účel. Zřejmě musela být nějak poškozená. Ale naznačovat, že ji někdo poškodil úmyslně se záměrem…“

„Susannah,“ ozval se Jesse, „neříkala jsi mi, že Michael se vyjadřoval, jako by neměl zrovna v lásce ty, kteří zahynuli při nehodě?“

„Jo,“ potvrdila jsem nerada, „říkal, že tady stejně jenom zabírali místo. Ale fakticky, Jesse, kdyby to bylo tak, jak říkáš, tak by přece Michael musel vědět, že tudy pojedou. A jak by to moh tak přesně vědět? A musel by tam na ně čekat, až vyjedou do zatáčky, a pak šlápnout na plyn…“

„Ovšem,“ souhlasil Jesse a pokrčil rameny. „Ano.“

„To je zhola nemožné.“ Otec Dominik vstal a začal si oprašovat prach z kolen. „Odmítám na takovou věc jen pomyslet. Ten chlapec že by byl chladnokrevným vrahem? Ty nevíš, o čem mluvíš, Jesse. Má nejlepší vysvědčení z ročníku. Je v šachovém kroužku.“

Poklepala jsem otce Dominika po rameni. „Nerada vám beru iluze, otče,“ ozvala jsem se, „ale i šachisti dokážou zabíjet jako každej druhej.“ Vykoukla jsem nad okraj útesu a zamířila baterkou na místo, kam zábradlí dopadlo. „Zásadní otázka zní: proč?“ upozornila jsem je. „Chci říct, *proč* by měl udělat něco takovýho?“

„Pokud si pospíšíme,“ mínil Jesse, „brzo to zjistíme.“

Ukázal dolů. Podívala jsem se tam. Mraky se teď na chvíli protrhaly a měsíční světlo dopadlo na úzkej proužek pláže u paty útesu. Zalilo čtyři postavy s mihotavou aurou, který se choulily kolem žalostně skomírajícího táboráčku.

„Panebože,“ zaúpěla jsem, když se mraky zase scucly a plážička zmizela ve tmě. „Celou cestu až dolů? Určitě mě pokoušou!“

Ale otec Dominik už vystartoval, aby byl u nich co nejdřív. Jesse se za mnou zvědavě zeptal: „Co tě pokouše, Susannah?“

„Přece hadi!“ vyprskla jsem a vyhnula se sakra hadovitě působícímu kořeni – aspoň ve světle baterky mi to tak připadalo.

„Hadi,“ vyslovil pečlivě Jesse a dala bych krk za to, že se mu hlas dusil potlačovaným smíchem, „v noci nevylézají.“

To byla pro mě novinka. „Ne?“

„Téměř nikdy. A zvlášť ne za takovéhle chladné, sychravé noci. Mají rádi slunce.“

No, tak to byla trochu úleva. Ale stejnak tady jsou eště klíšťata. Vylejzaj klíšťata v noci?

Trvalo to celou věčnost a měla jsem pocit, že se ráno určitě probudím s dlahama na nohách. Ale konečně jsme přece jen slezli až dolů, i když posledních asi sto padesát metrů bylo tak strmejch, že jsem je prakticky prosvištěla, a vůbec ne úmyslně.

Dole na pláži byl hukot vln eště mnohem, mnohem hlasitější, dost hlasitej na to, aby přehlušil lomoz způsobenej horolezeckým sestupem. Vzduch byl plnej slaný vůně, a když jsme vstoupili na mokrej písek a za náma zůstávaly hluboký stopy – no jasně, za Jessem ne –, docvaklo mi, proč jsem tady odpoledne nezahlídla žádný racky. Zvířata včetně ptáků duchy zrovna moc nemusej.

A tahle plážička duchama zrovna praskala ve švech.

Zpívali. Fakt, nedělám si z vás prču. Seděli a zpívali si u toho jejich směšnýho táboráčku. A neuhodnete co. Zpívali *Bednu vod whisky*. Hustý. Jako nějaký trempíci.

Řeknu vám, že kdybych měla po smrti trávit svou věčnost *takhle*, nemohla bych se dočkat, až si to přihasí nějakej mediátor a vysvobodí mě z tohohle utrpení. A to myslím smrtelně vážně.

„Tak jo,“ šeptla jsem, stáhla si rukavice a strčila je do kapsy. „Jesse, ty si vem na starost kluky. Já si beru holky. Otče Dome, vy dávejte bacha, aby nechtěli vzít roha do moře. Už jsem se dneska jednou v oceánu koupala a můžete mí věřit, že voda je pěkně ledová. Já je z ní lovit nebudu.“

Otec Dominik mě chytil za ruku, když jsem chtěla vystartovat k tý zpívající partičce.

„Susannah!“ vykřikl šokovaně. „To přece nemůžeš myslet vážně, že bychom je měli –“

„Otče,“ káravě jsem se na něj zadívala, „dneska odpoledne mě tihle hajzlíci chtěli utopit. Tak teda pardon,

jestli se vám zdá, že je dobrej nápad k nim jen tak přijít a zeptat se, jestli s náma nedají nějaký to pivko a pokec, tak mně to teda dobrej nápad nepřijde. Pojďme jim radši rychle nakopat ty jejich nadpřirozený zadky.“

Otec Dominik mi sevřel předloktí eště silnějc. „Susannah, kolikrát ti to budu muset ještě vysvětlovat? Jsme mediátoři. Naším posláním je starat se o ubohé zbloudilé duše, ne jim přidávat další bolest a utrpení aktem násilí –“

„Tak já vám něco povím,“ přerušila jsem ho. „Jesse a já je sejmeme, a pak můžete přijít vy a postarat se o ně jako duchovní tento. Protože, věřte mi, to je jedinej způsob, jak je donutit, aby nás poslouchali. Nejsou to zrovna moc komunikativní týpkové.“

„Susannah!“ okřikl mě zase otec Dom.

Ale tentokrát už nedodal to, co dodat chtěl, protože nám do toho najednou skočil Jesse. „Zůstaňte oba tady, dokud vám nedám znamení, že můžete přijít.“

A pak vykročil přes pláž směrem k nim. Myslím, že už měl asi plný zuby našeho dohadování. Člověk mu to těžko moh mít za zlý.

Otec Dom se za ním zadíval dost ustaraně. „Ach bože,“ zamumlal. „Nemyslíš, že udělá něco… zbrklého, viď, že ne, Susannah?“

Povzdychla jsem si. Jesse bohužel nikdy neudělal nic zbrklýho.

„Ne,“ prohlásila jsem. „Nejspíš si s nima jen zkusí promluvit. Asi to tak bude nejlepší. Teda, že jo, je to duch jako voni… takže by toho měli mít hodně společnýho.“

„Aha,“ zaradoval se otec Dom a přikejvnul. „Už chápu. To je moudré. Velmi moudré.“

Andělé zrovna kopali do tý bedny, ať panstvo nečeká, když si všimli Jesseho.

Jeden z kluků docela barvitě zaklel, ale než se stačili nematerializovat, Jesse promluvil – tím svým tichým a hlubokým hlasem, takže jsme s otcem D. neslyšeli přes ten

hukot ani slovo. Viděli jsme jenom, jak s nima Jesse mluví a kolem něj se mihotá taková ta záře, kterou kolem sebe maj všichni duchové. Přitom se pomaloučku přibližoval pískem k nim a nepřestával řečnit.

Otec Dominik, kterej ho se zaujetím pozoroval, zabručel: „To byl vynikající nápad, poslat ho napřed. Vynikající."

Pokrčila jsem ramenama. „Asi jo."

Moje zklamání nad tím, že mi vyklouzla z ruky příležitost k pořádný rvačce, bylo asi očividný, protože otec D. najednou odtrhnul oči od skupinky kolem táboráčku a zašklebil se na mě.

„S Jesseho přispěním z tebe snad přece jen uděláme mediátora," zamnul si ruce.

Kdyby jen tušil, s kolika duchama jsem si poradila dávno předtím, než jsem tyhle dva potkala, pomyslela jsem si neuctivě. Ale nahlas jsem neřekla nic.

Otec Dominik tiše sondoval: „A jak se baví tvoje kamarádka Gina, když jsi dnes večer pryč?"

„No," vyhrkla jsem překvapeně, „baví se tím, že mě kreje."

Otec Dominik zdvihl obočí – a hlas – v překvapeným nesouhlasu: „Kryje tě? Copak tví rodiče nevědí, že jsi tady?"

„Ale otče," zarazila jsem ho sarkasticky, „to jsem podle vás měla mamce vykládat, že vyrážím na Big Sur, abych hodila řeč se čtyřma duchama? Kde to žijete?"

Zatvářil se ustaraně. Jako kněz se samozřejmě nemoh stavět pozitivně k podvádění, zvlášť když šlo o podvádění rodičů, který jeho náboženství učilo ctít a poslouchat. Ale já mám pocit, že pokud by Bůh fakt chtěl, abych dodržovala tohle přikázání, tak ze mě teda neměl dělat mediátora. Tyhlety dvě věci se mezi sebou dost nesnášej, to je vám snad jasný, ne?

„Ale očividně jsi neměla problém svěřit se Gině," zabodoval otec Dominik.

„To jsem neudělala. Teda, já se jí nesvěřila. Ona je… prostě… něco tuší. Jednou jsme šly spolu k věštkyni a…“ Hlas se mi pomalu vytratil. Zmínka o madam Zaře mi připomněla to, co říkala Gina, o tý jediný lásce na celej život. Zajímalo by mě, co je na tom pravdy? Teda pokud to vůbec má něco společnýho s pravdou? Otřásla jsem se, ale tentokrát to ani náhodou nebylo zimou.

„Chápu,“ ozval se otec Dominik. „Zajímavé. Takže ty nemáš problém svěřit se o svém výjimečném daru kamarádům, ale se svou matkou o tom hovořit nechceš.“

O tomhle už jsme jednou mluvili – a nebylo to tak dlouho –, takže jsem jenom protočila panenky. „Kamarádce,“ opravila jsem ho. „Ne kamarádům. Gina to ví. Ale nikdo jinej. A ani ta neví *všechno.* Neví například nic o Jessem.“

Otec Dominik stočil pohled směrem k táboráčku. Vypadalo to, že Jesse je hluboce zabranej do konverzace s Joshem a ostatníma. Jejich tváře, v záři ohníčku zbarvený do oranžova, byly obrácený jeho směrem, oči upřený na něj. Bylo fakt divný, že si zapálili ten ohýnek. Nemohli cejtit teplo plamenů, stejně jako se nemohli opít pivem, který se pokoušeli lohnout ze sámošky, nebo se utopit. Zajímalo by mě, jak toho vůbec docílili. Na podpálení ohně bylo přece zapotřebí spousta kinetický síly.

Všichni čtyři zářili stejnou slabou září jako Jesse – ne dost silnou, aby ji člověk mohl i za tak temný noci rozeznat, ale dost zřetelnou na to, aby bylo jasný, že nejsou tak docela… no, *lidský* asi není ten správnej přívlastek, protože lidský teda určitě nebyli. Ale každopádně bejvávali.

To správný slovo by bylo asi *naživu.*

„Otče?“ zeptala jsem se najednou, „věříte na věštkyně? Teda, chci říct, že fakt dovedou věštit? Že jsou jako mediátoři?“

Otec Dominik nevzrušeně odpověděl: „Jsem si jistý, že některé z nich ano.“

„No,“ začala jsem ze sebe sypat rychle, než jsem si to stačila rozmyslet, „ta věštkyně, co jsme k ní s Ginou zašly, poznala, že jsem mediátor. Nic takového jsem jí neřekla, ale nějak to zjistila. A řekla mi takovou bláznivou věc. Aspoň Gina to tvrdí. Já si to moc nepamatuju. Ale podle Giny mi řekla, že v životě zažiju jen jednu opravdickou lásku.“

Otec Dom se na mě zadíval. Byla to jen má divoká představivost, anebo se fakticky zatvářil tak pobaveně? „A tys plánovala, že jich budeš mít víc?“

„To zrovna ne,“ vypadlo ze mě rozpačitě. Vás by to taky rozhodilo, jen si to vemte. Ten chlapík je přece kněz, a k tomu učitel. „Ale zní to dost divně, nebo ne? Ta věštkyně, ňáká madam Zara, zdůrazňovala, že se zamiluju jen jednou, a že mi ta láska vydrží celej život.“ Polkla jsem. „Nebo celou věčnost. Už nevím přesně.“

„Ach,“ vydechnul otec Dominik. Najednou vůbec nevypadal pobaveně. „Má milá…“

„Takhle nějak o tom mluvila. No, tak jsem myslela… že třeba ta ženská nevěděla, o čem mluví, viďte? Že to jen tak hrála?“ navrhla jsem s nadějí.

Ale otec Dominik, k mýmu značnýmu zklamání, prohlásil: „Ne, Susannah. To se mi nezdá. Nemám pocit, že by si vymýšlela.“

A řekl to tak… nevím. Tak nějak, že mě to přinutilo zvědavě se zeptat: „Zamiloval jste se někdy, otče?“

Začal po něčem štrachat v kapsách svýho kabátu. „Uhm,“ zahuhlal.

Věděla jsem, co tak zoufale hledá: cigarety. Ale taky jsem věděla, že tam žádný nemá. Skoncoval s tím už před pár lety, a u sebe v kanceláři měl jen jednu krabičku pro případ nouze. Ale teď rozhodně ležela v zásuvce jeho stolu v ředitelně akademie.

Ale taky jsem z toho, jak se po nich začal shánět, poznala, že je nervózní. Vždycky dostával chuť na cigaretu, když věci nešly přesně tak, jak si naplánoval.

Takže zamilovanej byl. To bylo jasný už z toho, jak se snažil vyhnout mýmu pohledu.

Ne že by mě to nějak zvlášť překvapilo. Otec Dominik byl starej a kněz a tak, ale byl to fakt *řízek* mezi seniorama – něco jako Sean Connery.

„Bylo to už dávno," vypravil ze sebe konečně. „Jedna dívka, před mnoha lety…"

Aha. Představila jsem si, nevímproč, Audrey Hepburnovou. Znáte ten film, co v něm hraje jeptindu? Třeba se otec Dom a jeho milá potkali ve škole pro kněze a jeptindy! Možná to byla zakázaná láska jako *Ptáci v trní* a tak!

„A poznal jste ji předtím, ehm, než jste složil slib, nebo jak se tomu říká?" zeptala jsem se a snažila se, aby to znělo rozumně. „Nebo až potom?"

„Předtím, samozřejmě!" Jeho hlas zněl šokovaně. „Pro rány boží, Susannah!"

„Jen mě to tak zajímalo." Sledovala jsem Jesseho u táboráčku, aby si otec D. nemusel připadat tak trapně, jako že na něj zírám nebo tak něco. „Jestli se vám o tom nechce mluvit, tak to je v pohodě, fakt." Jenomže jsem se nemohla zarazit. „A byla to –"

„Byl jsem v tvém věku," řekl rychle otec Dominik, jako by pospíchal, aby to už měl z krku. „A chodil jsem tenkrát na střední školu jako ty. Ona byla o něco mladší."

Dělalo mi trochu potíže představit si otce Dominika na střední. Dokonce jsem neměla ponětí, jakou barvu měly jeho vlasy, než mu zbělely do tohohle sněhobílýho odstínu.

„Bylo to…" pokračoval otec D. a do jeho blankytnejch očí se mu vloudil nepřítomnej výraz. „Prostě… nemělo to žádnou budoucnost."

„Chápu," prohlásila jsem. Protože jsem to najednou fakt chápala. Nevím, jak mi to tak najednou mohlo dojít, ale něco ve způsobu, jak vyslovil *nemělo to žádnou budoucnost*, mi prozradilo až dost. „Ona byla duch, že jo?"

Otec Dominik se nadechnul tak ostře, až jsem se trochu lekla, jestli třeba nedostal srdeční záchvat nebo něco na ten způsob.

Ale dřív, než jsem stačila vyskočit a zavolat sanitku, Jesse se odpoutal od ohníčku a vydal se k nám.

„Podívej," upozornil mě s očividnou úlevou otec Dominik. „Jesse se vrací."

Už dávno jsem přestala mít takový ty záchvaty znechucení, když se Jesse zčistajasna zjevil v okamžiku, kdy jsem to nejmíň čekala – nebo si to nejmíň přála. Teď už jsem byla skoro vždycky ráda, že ho vidím.

Ale v tuhle chvíli ne. Teď zrovna jsem si hrozně přála, aby byl někde na opačným konci světa. Protože jsem měla silný tušení, že už se mi nikdy nepovede nakousnout s otcem Dominikem tuhle záležitost podruhý.

„V pořádku," informoval nás Jesse, když se dostal tak blízko, abysme ho slyšeli. „Myslím, že teď vás už vyslechnou, otče, a nebudou se snažit utéct. Připadají mi dost vystrašení."

„Nechovali se zrovna moc vystrašeně, když se mě dneska odpoledne snažili utopit," zabrblala jsem.

Jesse se na mě podíval a v jeho tmavejch očích mu problesklo pobavení – i když teda co je zábavnýho na tom, že mě někdo skoro utopil, to mi fakt nedochází.

„Myslím," začal shovívavě vysvětlovat, „že když si vyslechneš to, o čem vyprávějí, pochopíš, proč se zachovali právě takhle."

„To teda chci vidět," odfrkla jsem si.

12

Asi na mně bylo vidět, že jsem naštvaná – a kdo by taky nebyl, kdyby mu Jesse přerušil tak intimní konverzaci s otcem Domem? Ale fakt jsem neviděla důvod k tomu, aby se naklonil k mýmu uchu, když jsem vykročila k naší milý partičce, a zašeptal mi do ucha: „Chovej se slušně."

Znechuceně jsem po něm loupla očima. „To já přece vždycky," odsekla jsem.

A že neuhodnete, co udělal pak? Rozesmál se! A že by nějak mile, o tom teda žádná. To si pište.

Když jsem došla k těm čtyřem, neviděla jsem v jejich výrazech nic, co by mě přesvědčilo o tom, že jsou to jiný duchové než ty, co se mě snažili oddělat už jednou – ne, dvakrát – během dvou dnů.

„Tak moment," ozval se Josh, když mě poznal. Vyskočil na nohy a podezíravě si mě přeměřil. „To je přece ta mrcha, co –"

Jesse si rychle pospíšil do kruhu plamenů. „Podívejte," ozval se diplomaticky, „vysvětlil jsem vám, kdo jsou ti dva lidé –"

„Tys tvrdil, že nám chtějí pomoct," vyjekla Felicia z toho místa, kde seděla. Dlouhá sukně večerních šatů se kolem ní rozprostírala jako okvětní plátky. „Ale tahle holka mě dneska odpoledne kopla do obličeje!"

„Pardon," řekla jsem kousavě, „ale nesnažili jste se mě takhle náhodou utopit?"

Otec Dominik se spěšně postavil mezi mě a duchy a chlácholil nás: „Děti, děti, přece se tady nebudete hádat. Přišli jsme vám pomoct, pokud to dokážeme."

Josh Saunders se vyjeveně zeptal: „Vy nás vidíte?“

„Vidím,“ potvrdil slavnostně otec Dominik. „Susannah a já jsme, jak vám Jesse vysvětlil, mediátoři. Vidíme vás, a chceme vám pomoci. Máme dokonce povinnost vám pomáhat. Ale pochopte, že máme také povinnost postarat se o to, abyste nikomu neublížili. Proto se vás Susannah dnes odpoledne snažila zastavit, a také, jestli jsem to správně pochopil, už včera.“

Tohle přimělo Marka Pulsforda k tomu, že vyplivnul fakt hodně sprostý slovo. Felicia Bruceová do něj šťouchla loktem a sykla: „Sklapni. Je to kněz.“

„To teda není,“ vyjel na ni útočně Mark.

„Ale je,“ trvala na svým Felicia. „Nevidíš ten bílej kolárek, co má kolem krku?“

„*Jsem* kněz,“ ozval se rychle otec Dominik, aby utnul jejich hádku hned v zárodku. „Říkám vám čistou pravdu. Můžete mi říkat otče Dominiku, a tohle je Susannah Simonová. A teď k věci. Pochopili jsme, že pociťujete jistou zášť vůči panu Meduccimu –“

„Zášť?“ Josh jako přimrazenej zíral na otce Doma. „*Zášť?!* To ten pitomec může za to, že jsme po smrti!“

Akorát že jeho výraz byl o dost silnější než slovo *pitomec.*

Otec Dominik zvedl svý šedý obočí, ale Jesse se do toho trpělivě vložil: „Myslím, Joshi, že byste měli říct otci Dominikovi a Susannah to, co jste vyprávěli mně, aby pochopili, oč tu jde.“

Josh, kterýmu motýlek visel ochable kolem krku a pár knoflíků u frakový košile měl rozepnutejch, zvednul ruku a roztaženýma prstama si nervózně prohrábnul blonďatý vlasy. Musel to bejt zaživa moc hezkej kluk. Měl všechno, co si moh přát – hezkej zevnějšek, inteligenci i peníze (protože jeho rodiče museli bejt dost zazobaný, když si mohli dovolit posílat syna na Střední školu Roberta Louise Stevensona, která patřila k těm nejdražším). S tímhle vším to musela bejt

dost velká dřina pochopit, jak může mít zrovna on takovej výjimečnej pech ve svým krátkým, spokojeným životě.

Takhle brzo si umřít.

„Heleďte," začal. Hučení vln i praskání jejich ohníčku rázem přerušil jeho hlubokej hlas. Kdyby Josh Saunders zůstal naživu, mohl bejt, kým si zamanul, pomyslela jsem si nečekaně. Profesionálním sportovcem, možná i prezidentem. Vyzařoval takovou tu zdravou sebedůvěru.

„V sobotu večer jsme jeli na ples," pokračoval. „*Na ples*, chápete? A pak nás napadlo, že bysme si mohli vyjet a zaparkovat –"

Carrie mu skočila do řeči. „Vždycky jsme v sobotu pozdě večer parkovali na Vyhlídce."

„Na vyhlídkovým místě," vysvětlila Felicia.

„Je tam krásně," přidala se Carrie.

„Fakt krásně," potvrdila Felicia a loupla očima po otci Dominikovi.

Civěla jsem na ně. Z koho si to tady utahujou? Každej přece ví, co se dělá v zaparkovanejch autech na Vyhlídce.

A že tam nikdo nikam nevyhlíží.

„Jo," převzal štafetu Mark. „A navíc tam nejezdí žádný policajti, co by nás nutili zvednout kotvy. Chápete?"

Ach tak. Taková pravdomluvnost je fakticky osvěžující.

„No tak jo," shrnul to Josh. Ruce měl strčený do kapes kalhot. Teď je vyndal a natočil dlaně proti nám. „Takže jsme si vyjeli. Všechno v pohodě, jasný? Stejně jako každou jinou sobotní noc. Ale nebylo to stejný. Protože tuhle poslední noc, když jsme jeli do zatáčky – víte, jak je tam ta spirálovitá zatáčka – do nás něco vrazilo –"

„Jo," vyhrkla Carrie. „Žádný světla, žádná houkačka, nic. Jenom šlupka!"

„Nalítli jsme na svodidla," pokračoval Josh. „Nic velkýho. Nejeli jsme nijak zvlášť rychle. Pomyslel jsem si, sakra, nárazník bude v háji, a chtěl jsem to stočit zpátky. Ale on do nás vrazil znova –"

„Ale to přece –“ ozval se šokovaně otec Dominik.

Josh ale pokračoval, jako by ho nevnímal.

„A když do nás vrazil podruhý,“ vysvětloval, „tak už jsme vyletěli ze silnice.“

„Jako by tam ani žádný svodidla nebyly,“ dodala Felicia.

„Přelítli jsme rovnou sem,“ Josh vrazil ruce zpátky do kapes, „a probrali se až tady dole. Mrtví.“

Když domluvil, nastalo ticho. Všichni jsme mlčeli. Aby bylo jasný, pořád tady hučel příboj a praskal ohýnek. Vítr přifoukal z moře spršku slaný vody, která mi přistála na vlasech a okamžitě zmrzla v malinký ledový krystalky. Posunula jsem se blíž k ohni, abych se trochu zahřála…

A pak jsem to najednou pochopila, v jediným záblesku. Jako to, proč si andělé z RLS dali takovou práci s rozděláním táboráčku. Protože to byla věc, co by udělali zaživa. Zapálili by si oheň, aby se zahřáli. Co na tom, že teď už jeho teplo necejtěj? O to přece vůbec nejde. Bylo to přesně to, co by na tomhle místě udělali jako živí.

A bejt zase živí bylo to jediný, co si všichni přáli.

„Strašné,“ politoval je soucitně otec Dominik. „Strašné. Ale vážně, děti moje, snad si nemyslíte, že to bylo něco jiného než nehoda –“

„Jaká nehoda?“ Josh zůstal na otce Dominika nechápavě civět. „Tohle nebyla žádná nehoda, otče. Ten kluk – ten Michael – to udělal *úmyslně*.“

„Ale to je směšné,“ zaprotestoval otec Dominik. „Naprosto směšné. Proč by pro všechno na světě dělal takovou věc?“

„To je jednoduchý,“ utrousil Josh a pokrčil ramenama. „Žárlí.“

„Žárlí?“ Otec Dominik se zatvářil poděšeně. „Možná si to neuvědomuješ, mladý muži, ale já znám Michaela Meducciho od první třídy, a vím, že je to velmi nadaný student. A oblíbený mezi spolužáky. Jak by u všech svatých mohl… Ne, ne. Je mi líto, ale určitě se pleteš, chlapče.“

Nebyla jsem si vůbec jistá, v jakým vesmíru to otec Dominik žije – v nějakým, kde je Michael Meducci oblíbenej mezi spolužákama –, ale rozhodně se neprohnal s tím naším. Pokud jsem věděla, Michaela Meducciho neměl na misijní akademii rád nikdo – a ani ho nikdo neznal, teda mimo šachovej kroužek. Ale já jsem tady jenom pár měsíců. Třeba se mejlím.

„Možná je nadanej," připustil Josh, „ale je to trouba."

Otec Dominik se na něj nechápavě zadíval. „Trouba?" opakoval.

„Slyšel jste dobře." Josh potřásl hlavou. „Podívejte, otče, to jsou holý fakta. Ten váš Michael Meducci je nula. *Nula.* Ale *my* –" ukázal na sebe a pak na svý kámoše, „*my*, na druhý straně, jsme někdo. Na naší škole jsme nejoblíbenější. Na RLS se nestane nic bez našeho souhlasu. Večírek nestojí za nic, když se tam neobjevíme *my*. Ples je nuda, když na něj nedorazí andělé z RLS – Josh, Carrie, Mark a Felicia. Už je vám to jasný?"

Otec Dominik se zatvářil zaskočeně. „Ehm," odkašlal si. „Ne tak úplně."

Josh protočil panenky. „Je ten chlápek normální?" zeptal se Jesseho a mě.

Jesse odpověděl bez úsměvu: „Naprosto."

„Tak jo." Josh pokračoval. „Takže já to vidím takhle. Ten Meducci je možná geniální intoš, ale co jako? To nic neznamená. Já měl nejlepší průměr celý čtyři roky. Držím školní rekord ve skoku o tyči. Jsem útočník v basketbalovým týmu. Celý tři roky v kuse jsem byl předsedou studentský rady. Jen tak ze srandy jsem tohle jaro zkusil dát dohromady produkci školního představení *Romea a Julie*, a taky se mi to povedlo. A víte co? Přijali mě na Harvard. Na první pokus."

Josh se na chvilku odmlčel. Otec Dominik už otvíral pusu, aby k tomu něco podotknul, ale Josh se do toho zase opřel.

„A kolik sobotních večerů trávil Michael Meducci tak, že seděl u sebe v pokoji a pařil videohry? No? Nebo se vás zeptám jinak: kolik takovejch večerů, co myslíte, jsem já strávil s joystickem? Ani jeden. A chcete vědět proč? Protože se mi eště nestalo, abych v sobotu večer neměl co dělat. Vždycky byl nějakej večírek, kam jsem šel, nebo jsem měl rande s nějakou holkou. A nejen tak s kdejakejma holkama, to si pište, ale s těma nejhezčíma a nejoblíbenějšíma holkama z celý školy. Tady Carrie“ – ukázal na Carrii Whitmanovou, která seděla v písku ve svejch bleděmodrejch večerních šatech – „dělá na částečnej úvazek modelku v San Francisku. Natočila pár reklam. Zvolili ji Miss RLS.“

„Dva roky po sobě,“ upřesnila Carrie svým skřehotavým hláskem.

Josh přikejvnul. „Dva roky po sobě. Už vám to dochází, otče? Myslíte, že Michael Meducci měl někdy rande s modelkou? Já si teda myslím, že sotva. Má snad Michael Meducci kámoše jako já? Tady Mark je kapitán fotbalovýho týmu a dostal plný sportovní stýpko na Kalifornskou univerzitu!“

Mark, kterej očividně nepatřil v týhle partě mezi geniální mozky, jen zabručel: „A nezapomeň na Méďu.“

„Proč na mě?“ vypískla Felicia.

Josh přitakal. „Jasně, a co Markova holka? Felicia je kapitánka roztleskávaček, vedoucí tanečního kroužku, jo, a za svoje školní výsledky dostala Národní prospěchový stipendium. No, a když si tohle všechno přerovnáte v hlavě, co vás musí napadnout? Proč by si ubožáček typu Michaela Meducciho měl přát, aby lidi jako my byli po smrti? Jednoduchý jak facka: protože nám závidí!“

Ticho, který zavládlo po jeho slovech, bylo stejně pronikavý jako slaná vůně moře ve vzduchu. Nikdo ani necek. Andělé si sebevědomě vychutnávali svou výlučnost, a otec Dominik byl celej zkoprnělej z jejich argumentace.

Jesseho pocity už mi tak jasný nebyly, ale vypadal spíš trochu znuděně. Řekla bych, že pro kluka, kterej se narodil před víc jako sto padesáti lety, výrazy jako *Národní prospěchový stipendium* nic moc neznamenaj.

Odtrhla jsem svůj jazyk z patra, kde byl přilepenej celou tu dobu. Po tom zběsilým sestupu na pláž jsem měla hroznou žízeň, a moc jsem vnitřně nejásala ani při představě, jak se budeme s otcem Dominikem vracet k jeho autu. Ale navzdory všem těmhle obtížím jsem se musela ozvat.

„Anebo," zachraptěla jsem, „by to mohlo nějak souviset s jeho ségrou."

13

Všichni – od otce Dominika až po Carrii Whitmanovou – na mě ve světle ohníčku užasle vytřeštili zrak.

„Prosím?“ ozval se Josh. Ale jeho tón zněl spíš netrpělivě než zdvořile.

„S Michaelovou ségrou,“ upřesnila jsem. „S tou, co teďka leží v kómatu.“

Neptejte se, proč mě to tak najednou napadlo. Možná proto, jak Josh začal vypočítávat všechny ty večírky, kam choděj – a že bez nich se prakticky žádná slezina neobejde. To mě přimělo vzpomenout si na ten jeden konkrétní večírek, o kterým jsme mluvili doma u večeře – ten, co při něm Michaelova sestra spadla do bazénu a málem se utopila. Co se dělo dál? Přijela s ambulancí taky policie?

Rozcuchaný obočí otce Dominika vylítlo nahoru. „Myslíš Lilu Meducciovou? Ale no jistě. Jak jsem na ni jen mohl zapomenout? Je to tragédie, skutečná tragédie, co ji potkalo.“

Jesse se konečně probral, jako by ho to zase začalo zajímat. „A co se jí stalo?“ zeptal se a zvednul bradu z kolen, o který si ji opíral, když tak seděl na balvanu s nohama opřenejma o další kámen.

„Nehoda,“ vysvětlil otec Dominik a potřásl hlavou. „Hrozná nehoda. Zakopla, spadla do bazénu a skoro se utopila. Její rodiče už ztrácejí naději, že se ještě někdy probere z bezvědomí.“

Zabručela jsem: „No, to je jedna verze týhle historky.“ Ta, kterou její rodiče mohli odvyprávět před ředitelem školy, kde dcerunka studuje.

„Ale vynechal jste tu část," pokračovala jsem, „že byla na večírku ve Valley, když se to stalo. A že byla jako slíva, když šla ke dnu." Zúžila jsem oči a zadívala se na čtyři duchy, co seděli u ohýnku naproti nám. „Tak jako všichni ostatní na tom večírku, protože si nikdo nevšimnul, co se jí stalo, až když už byla pod vodou tak dlouho, že jí to nejspíš poškodilo mozek." Podívala jsem se na Jesseho. „Jo, a zapomněla jsem říct, že jí bylo teprve čtrnáct."

Jesse, kterej pořád seděl na balvanu a objímal si rukama kolena, se teď zadíval na anděly. „Nepředpokládám, že by někdo z vás o tomhle něco věděl?" zeptal se opatrně.

Mark se zatvářil znechuceně. „Proč by se měl někdo z nás starat o to, že se ségra nějakýho mouly utopí v bazénu?" chtěl vědět.

„Možná proto, že jeden z vás – a možná vy všichni – jste byli na tom večírku?" navrhla jsem sladce.

Otec Dominik vypadal užasle. „Je to pravda?" Kouknul se na andílky. „Opravdu o tom něco víte?"

„Jasně že ne," vyštěknul Josh – ale zdálo se mi, že až moc rychle. Ani Feliciino „jak bysme mohli" neznělo moc přesvědčivě.

Ale byla to Carrie, kdo to prásknul.

„A i kdybysme věděli," ozvala se s upřímným údivem, „co na tom záleží? Jestli se nějaká pitomá káča, co si hrála na dospělou, opila na nějakým našem večírku tak, že je teď v kómatu, jak bysme za to my mohli nést nějakou zodpovědnost?"

Zírala jsem na ni. Pak jsem si uvědomila, že to byla Felicia, kdo získal prospěchový stýpko. Carrie Whitmanová byla jenom Miss školy. Zato dva roky po sobě.

„Co takhle, jen tak teoreticky," navrhla jsem zase sladce, „začít s tím, že na vašem večírku byl alkohol dostupnej i dětem z osmý třídy?"

„A jak jsme asi měli vědět, že chodí do osmý třídy?" vyhrkla Felicia, ale vůbec ne sladce. „Chci tím říct, že měla

na sobě naplácáno tolik makeupu, že by jí klidně mohlo bejt čtyřicet.“

„Jo,“ přidala se Carrie. „A tenhle večírek byl jenom pro zvaný. A holku z *osmý třídy* na něj rozhodně nikdo nezval.“

„Když už chcete někoho obviňovat,“ rozohnila se Felicia, „tak co třeba toho idiota, kterej ji na takovej mejdan vůbec přivez?“

„Jasně!“ vykřikla zlostně Carrie.

„Nemyslím, že by to byla jen Susannah, kdo vás obviňuje ze zodpovědnosti za to, co se stalo Michaelově sestře.“ Jesseho hlas zazněl do holčičího vřískotu jako vzdálený dunění hromu. „Myslím, že vás z ní viní i Michael – a že kvůli tomu vás zabil.“

Otec Dominik vydal zvuk, jako by ho Jesseho slova praštily do žaludku jako pěst.

„Ale ne,“ zasípěl. „Ne, nemůžete si přece myslet –“

„Rozhodně to dává větší smysl,“ prohlásil Jesse, „než argumenty tady toho“ – ukázal na chvíli na Joshe –, „že to Michael udělal kvůli tomu, že žárlí, protože… jak to bylo? Aha. Kvůli nějakým schůzkám v sobotu večer.“

Josh se rozpačitě ošil. Zatahal se za klopy svýho večerního saka. „Nevěděl jsem, že to trdlo, co vytáhli z Carriina bazénu, byla Meducciho ségra.“

„Tohle,“ vyrazil otec Dominik, „to už je příliš. Jsem… jsem z toho všeho *zdrcen*.“

Podívala jsem se na něj, překvapená tím, co jsem zaslechla v jeho hlase. Protože to byla – jestli jsem se nepletla – bolest. Otce Dominika to, co musel vyslechnout, fakticky bolelo.

„Ta dívenka je v kómatu,“ vyslovil pečlivě a upřel svý jasný oči na Joshe, „a ty se o ní takhle vyjadřuješ?“

Josh měl aspoň tolik slušnosti, že se zatvářil zahanbeně. „No,“ vysoukal ze sebe, „to byl jen takovej řečnickej obrat.“

„A vy dvě,“ otec Dominik se obrátil na Carrii a Felicii, „vy jste porušily zákon, nalévaly jste alkohol mladistvé

osobě, a teď se ještě odvažujete tvrdit, že si za to ta chuděrka může sama?“

Carrie a Felicia si vyměnily pohledy.

„Ale,“ začala Felicia, „tam pili všichni, a nikomu jinýmu se nic nestalo.“

„Jo,“ přidala se Carrie. „Pili úplně všichni.“

„Na tom nesejde.“ Hlas otce Dominika se teď třásl emocemi. „Kdyby všichni skákali z mostu nad Golden Gate, bude to snad znamenat, že je to normální?“

Jéžiši, pomyslela jsem si. Chudák otec D. potřebuje nutně dostat školení o psychologii dnešního studentstva, pokud si myslí, že se tak otřepaná finta eště někoho dotkne.

Ale pak se mi rozšířily panenky, když se planoucí zrak otce Dominika obrátil ke mně. Ke *mně?!* Co jsem sakra provedla *já?*

Ale vzápětí jsem to měla zjistit.

„A ty,“ obvinil mě otec Dominik, „ty pořád trváš na tom, že tihle mladí lidé nezahynuli při nehodě, ale že byli úkladné zavražděni?“

Spadla mi čelist. „Otče D.,“ zkusila jsem to, když se mi ji zase povedlo vrátit do pantů, „teda, promiňte, ale přece je to logický –“

„Ne, není.“ Otec Dominik zdvihl ruku. „Ne, mně se to nezdá logické. Takže ten hoch měl motiv? Dobrá. Ale to z něj ještě nedělá vraha.“

Hledala jsem očima pomoc u Jesseho, ale vypadalo to, že ten je výbuchem otce Dominika zmatenej stejně jako já.

„Ale ty svodidla,“ připomněla jsem mu, „ty ztracený nejty…“

„Jistě, jistě,“ vyplivnul otec Dominik a znělo to na něj pořádně nedůtklivě. „Jenomže zapomínáš na to nejdůležitější, Susannah. Předpokládejme, že na ně Michael skutečně čekal. Předpokládejme, že měl v úmyslu, jakmile vyjedou za roh, do nich narazit. Ale jak mohl vědět, že to bude to správné auto? To mi pověz. Zpoza toho rohu se mohl

vyřítit kdokoli. Jak mohl Michael vědět, že teď vyjede to pravé auto? *Jak?*“

Tady mě dostal. Přešlapovala jsem bezradně na místě, studenej vítr z moře mi vháněl vlasy do obličeje, a dívala se na Jesseho s prosbou o pomoc. Podíval se na mě, a pokrčil rameny. Musel z toho bejt stejně mimo jako já. Otec Dom měl recht. Tohle tady nehraje.

Aspoň dokud se neozval Josh: „*Macarena*.“

Všichni jsme se na něj podívali.

„Jak prosím?“ zeptal se otec Dominik. Dokonce ani když byl rozčilenej, nezapomínal na zdvořilost.

„No jasně!“ Felicia vyskočila a zakopla o dlouhou sukni svý večerní róby. „No jasně!“

Jesse a já jsme si vyměnili další nechápavý pohledy. „Cože?“ vybafla jsem na Joshe.

„*Macarena*,“ opakoval Josh. Smál se. A když se smál, vůbec se nepodobal tomu klukovi, co se mě pokoušel dneska odpoledne utopit. Vypadal přesně na to, čím bejval zaživa – chytrej osmnáctiletej kluk, sportovec, tretry zaklesnutý ve startovním bloku života.

Akorát že ten závod už někdo odstartoval bez něj.

„Měl jsem auto svýho bráchy,“ vysvětloval a pořád se šklebil. „Je teď pryč, na koleji. Říkal, že s ním můžu jezdit, když nebude doma. Je větší než moje kára. Jediná pitomá věc na něm je to, že když chcete zahoukat, zatroubí to melodii z *Macareny*.“

„Je to příšerný,“ informovala nás Carrie.

„A tu noc, kdy jsme umřeli,“ začal to rozvíjet Josh, „jsem zmáčknul klakson, když jsme zahejbali za roh – za ten, kde na nás číhal Michael Meducci.“

„Člověk by přece měl troubit, když jede do tý účkový zatáčky,“ připomněla vzrušeně Felicia.

„A houkačka hrála *Macarenu*,“ Joshův úsměv se vytratil, jako by mu ho z tváře odfouknul vítr. „A pak do nás narazil.“

„Nikdo na celým poloostrově," prohlásila přesvědčeně Felicia a její tvář najednou nevypadala vůbec vzrušeně, „nemá klakson, co troubí *Macarenu.* Nikdo. *Macarena* byla hit asi tak tejden dva, co se dostala do hitparády, ale pak totálně propadla. Dneska už to hrajou leda na svatbách a podobnejch akcích."

„A proto to moh vědět." Joshův hlas už nebyl plnej rozhořčení. Teď už zněl jenom smutně. Zadíval se na moře – na moře, který bylo tak tmavý, že se jen stěží dalo rozeznat od zamračený oblohy. „A tak poznal, že jsme to my."

Najednou se mi horečnatě vybavilo to, co říkal Michael, když jsme spolu seděli v dodávce jeho mámy. *Oni se vyřítili do zatáčky, hrozně rychle.* Takhle mi to řek. *Nehoukali, nic.*

Ale Josh teď říká, že houkali. A nejenom houkali, ale že troubili jedním určitým způsobem, kterým se dal Joshův klakson odlišit od všech ostatních.

„Ach Bože," ozval se otec Dominik a znělo to, jako kdyby mu nebylo dobře. „Bože můj."

Naprosto jsem s ním souhlasila. Až na to…

„Ale to pořád nic nedokazuje," řekla jsem.

„Děláš si prču?" Josh se na mě podíval, jako bych ten cvok tady byla *já* – jako by to nebyl on, kdo dřepí na pláži ve fraku.

„Ne. Susannah má pravdu." Jesse se zvednul z kamene a postavil se vedle Joshe. „Je to velice inteligentní mladík, ten Michael. Neexistuje způsob, jak bychom mu mohli dokázat – tedy aspoň před porotou –, že to byla úkladná vražda."

Joshova brada trochu poklesla. „Jak to sakra myslíš? Přece nás zabil! Teď jsem ti to přece líčil! Troubili jsme, když jsme jeli do zatáčky, a on se proti nám vyřítil a schválně nás srazil z útesu."

„Ovšem," souhlasil klidně Jesse. „Ale pochybuji, že by tohle svědectví obstálo před soudem, příteli."

Josh vypadal, jako by neměl daleko k breku. „A proč ne?"

„Protože je to svědectví," pronesl s klidem Jesse, „mrtvého muže."

Josh zoufale bodnul prstem v mým směru. „*Ona* přece není mrtvá. *Ona* může vypovídat."

„To nemůže," namítl Jesse. „Jak by to asi soudu podala, co myslíte? Že ví přesně, co se tu noc seběhlo, protože jí o tom vypravovali duchové obětí? Domníváš se, že by jí to porota uvěřila?"

Josh na něj zíral dál. Pak najednou sklopil oči ke špičkám bot a zamumlal: „No jo, tak dobře. Takže to musíme vzít do vlastních rukou, je to tak?"

„Ne, to teda nemusíte," zarazila jsem ho. „Ze dvou špatnejch věcí se nikdy nestane dobrá – a ze tří už natuty ne."

Carrie se podívala na mě a zase zpátky na Joshe. „O čem to mele?" zeptala se nechápavě.

„Nemůžete pomstít svou smrt tak, že zabijete Michaela Meducciho," vysvětlila jsem jí. „Soráč. Ale to se nesmí stát."

Teď se poprvé vyhrabal na nohy i Mark. Podíval se na mě, pak na Jesseho, a pak na otce Dominika. „To je volovina, lidi," prones nakonec a vydal se po pláži pryč.

„Takže ten hajzl z toho vyvázne bez trestu?" vyrazil Josh a výhružně se na mě zadíval. „Zabije čtyři lidi, a nic se mu nestane?"

„To přece nikdo netvrdí." Jesse vypadal ve světle ohýnku mnohem zachmuřenějc, než jak jsem ho znala normálně. „Ale to, co stane s tím chlapcem, už není vaše věc."

„No ne, vážně?" vyjel na něj ironicky Josh. „A čípak je to teda věc, co?"

Jesse ukázal na mě a na otce Dominika. „Jejich," prohlásil tiše.

„*Jejich?*" Feliciin hlas zavibroval nevolí. „Proč *jejich?*"

„Protože jsou to mediátoři," prohlásil Jesse. V záři plamenů vypadaly jeho oči jako dva uhly. „Je to totiž jejich práce."

14

Jedinej problém byl v tom, že mediátoři si nevěděli tak úplně rady, jak se s tou situací vypořádat.

„Heleďte," zkusila jsem navrhnout otci Dominikovi, kterej zrovna položil do krabice, kterou jsem držela, bílou svíčku a doloval z ní červenou, „co kdybych zavolala policii, že mám jako anonymní tip. Řeknu jim, že jsem jela po Big Sur tehdy v noci a viděla celou tu havárku, a že to vůbec nebyla nehoda."

Otec Dominik zasadil rudou svíčku na místo, kde byla předtím bílá.

„A myslíš si snad, že se policisté honí za každým anonymním udáním, které dostanou?" zeptal se. Ani se neobtěžoval šeptat, protože tady kromě nás nebyla ani noha. Jedinej důvod, proč jsem tišila hlas, byl ten, že mi kostel se vším tím zlatem a sklem a pompou naháněl husí kůži.

„No, třeba by aspoň začali bejt podezíravější." Šla jsem za otcem Dominikem, kterej slezl ze žebříku, vzal ho pod paží a přesunul se k další části křížový cesty. „Teda, možná by se začali trochu pozornějc rozhlížet, vzali by Michaela k dalšímu výslechu, nebo něco takovýho. Vsadím se, že by se sesypal, kdyby mu položili ty správný otázky."

Otec Dominik si vykasal černou suknici svý sutany, když začal šplhat po žebříku.

„A jaké otázky," zeptal se a zase vyměnil bílou svíčku za červenou z krabice, kterou jsem mu přidržovala, „by podle tebe byly ty správné?"

„To nevím." Ruce mě už pořádně bolely. Ta krabice byla fakt těžká. Svíčky normálně vyměňovaly jeptindy, ale otec

Dominik neměl od včerejšího nočního výletu do přírody stání. A tak nabídnul monsignorovi svoje služby – ale *naše* služby by bylo přesnější, protože mě vyreklamoval z hodiny náboženství, abych mu pomohla. Ne že by mi to zrovna vadilo. Jako skalní agnostik jsem si toho stejně z hodin náboženství nikdy moc neodnesla, i když sestra Ernestina doufala, že mě stihnou obrátit na víru, než dojdu k matuře.

„Myslím, že si policie docela dobře poradí i bez našeho přispění," mínil otec Dominik a trochu se svíčkou zacloumal, když se mu zdálo, že se ve svícnu moc kvedlá. „Pokud opravdu i tvoje matka tuší, co jsme zjistili my, nepotrvá to dlouho a Michael dostane předvolání k důkladnějšímu výslechu."

„Ale co když mamka jenom přeháněla?" Všimla jsem si, že do kostela vešli nějaký turisti, co obdivujou skleněný vitráže v oknech, a trochu jsem ubrala na hlase. „Teda, že jo, je to přece jen máma. Matky tohle dělávaj. Co když policie ve skutečnosti vůbec nikoho nepodezírá?"

„Susannah." Otec Dominik, kterýmu se konečně povedlo utěsnit svíčku tam, kde měla bejt, slezl ze žebříku a podíval se na mě s výrazem, kterej byl směsicí podrážděnosti a sympatie. Všimla jsem si zarudlejch kruhů, co měl pod očima. Po tom včerejším kozím šplhání dolů na plážičku a zase zpátky k autu jsme byli oba hotoví – když už nemluvím o tom citovým náporu, kterýmu jsme byli všichni vystavený tam dole.

Ale stejně byl otec Dominik mnohem čipernější, než byste čekali od chlápka po šedesátce. Já sotva chodila, lejtka mě bolely jako čert, a nemohla jsem přemoct zívání, protože naše *tête-à-tête* s andělama se protáhlo hodně přes půlnoc. Ale otec Dominik vypadal navzdory kruhům pod očima docela svěží a překypoval potlačovanou energií.

„Susannah," zopakoval, ale teď už míň podrážděně a víc soucitně, „slib mi, že nepodnikneš nic takového. Že nezavoláš na policii s žádným anonymním udáním."

Nadlehčila jsem si krabici se svíčkama v náručí. Dneska ráno ve čtyři mi to přišlo jako docela dobrej nápad, když jsem předtím skoro celou noc čučela do stropu a zběsile vymejšlela, co by se proboha dalo podniknout s andělama a Michaelem Meduccim.

„Ale –“

„A že za žádných okolností“ – otec Dominik si všimnul, že mi dělá problémy bednu udržet, takže si ji ode mě vzal a položil ji na jednu šprusli, „nebudeš s Michaelem Meduccim nic probírat.“

To byl samozřejmě plán B. Uvažovala jsem, že kdyby anonymní udání selhalo, mohla bych si to s Michaelem vyříkat z očí do očí – nebo použít trochu fyzickýho násilí, to podle situace.

„Musíš to nechat na mně,“ nařídil mi otec Dominik, natolik hlasitě, že turista, kterej se zrovna chystal vyfotit oltář, spěšně sklopil foťák a odkvačil pryč. „Chystám se promluvit si s tím mladým mužem sám, a ujišťuji tě, že pokud se opravdu provinil tím ohavným zločinem –“ Nadechla jsem se, ale otec Dominik vztyčil varovně ukazováček.

„Poslechni mě,“ nařídil mi o něco tišejc, ale jen proto, že si všimnul jeptindy, která přišla do kostela s dalšíma černejma povlakama, kterejma se měly přikrejt oltářní sochy Panenky Marie. Jestli jsem to pochopila správně, zůstanou takhle zakrytý až do Velikonoc. Tohleto náboženství je pěkně potrhlá pakárna, jestli chcete slyšet můj názor.

„Jestli se Michael provinil tak, jak tvrdí ti čtyři mladí lidé, donutím ho, aby se přiznal.“ Otec Dominik se zatvářil tak, jako by to snad myslel vážně. Zatvářil se tak hrozivě, že jsem dostala chuť přiznat se sama, i když jsem nic neprovedla. Heleďte, jednou jsem šlohla mamce z peněženky pět doláčů, abych si mohla koupit u Skittles takovou velkou kabelu. Třeba bych se mohla přiznat k tomuhle.

„Tak.“ Otec Dominik odhrnul rukáv černýho roucha a podíval se na svoje timexky. Kněží bohužel nemají takovej plat, aby si mohli dovolit hodinky, který jsou *in.* „Pan Meducci by měl za mnou přijít už za chvilku, takže bys měla jít, Susannah. Myslím, že bude lepší, když nás ten hoch spolu neuvidí.“

„Proč ne? Přece nemůže mít tucha, že jsme strávili včerejší noc drbáním s jeho oběťma.“

Otec Dominik mi položil ruku na záda a popostrčil mě. „Tak už běž, Susannah,“ pobídnul mě takovým tím otcovským tónem.

A já šla, ale ne moc daleko. Jak se otec D. obrátil, vklouzla jsem do kostelní lavice a přikrčila se v ní. A tam jsem čekala. Vlastně jsem ani nevěděla přesně na co. Ba ne, to bych kecala. Je vám to jasný, že jo: čekala jsem na Michaela. Chtěla jsem vidět, jestli ho otec Dom vážně donutí k přiznání.

Nemusela jsem čekat dlouho. Asi po pěti minutách jsem zaslechla Michaelův hlas, kousek od místa, kde jsem se krčila: „Otče Dominiku? Sestra Ernestina říkala, že se mnou chcete mluvit.“

„Aha, Michael.“ Hlas otce D. nezněl vůbec tak, jak jsem věděla, že se cejtí – naplněnej děsem z představy, že by se jeden z jeho studentů ukázal bejt chladnokrevnej zabiják. Ale mluvil uvolněně, skoro žoviálně.

Uslyšela jsem, jak v krabici zarachtaly svíčky.

„Dobrá,“ řekl pak otec Dom. „Můžeš mi to prosím podržet?“

Napadlo mě, že asi podává Michaelovi krabici, kterou jsem před chvilkou držela já.

„Ehm,“ odkašlal si zmateně Michael. „Jistě, otče.“

Slyšela jsem, jak žebřík se zaskřípěním sklapnul. Otec Dom ho asi složil a odpochodoval s ním k dalšímu bodu křížový cesty. Pořád jsem ho slyšela, ale teď už z mnohem větší dálky.

„Dělám si o tebe starosti, Michaele," prohlásil otec Dominik. „Slyšel jsem, že tvoje sestra se pořád ještě neprobrala."

„Ne, otče," odpověděl Michael. Mluvil tak tiše, že jsem mu skoro nerozuměla.

„To je mi moc líto. Lila je velice milá dívenka. Máš ji jistě moc rád."

„Ano, otče," řekl zase Michael.

„Víš, Michaele," začal otec Dominik opatrně, „když se našim blízkým, těm, které milujeme, stane něco hrozného, často se… nu, často se potom obracíme zády k Bohu."

Jéžiši, pomyslela jsem si okamžitě v lavici. Tohle nebude fungovat. Každopádně ne na Michaela.

„A někdy jsme tak rozhořčeni tím, že se něco strašného stalo těm, kteří si to vůbec nezasloužili, že se nejen obracíme k Bohu zády… ale také nás začnou napadat věci… ehm, věci, jaké by nás nikdy nenapadly, kdyby nedošlo k té tragédii. Jako například pomsta."

To už je lepší, ocenila jsem to v duchu. Jen do něj, otče D.!

„Slečno Simonová!"

Trhla jsem sebou a otočila se. Na konci lavice stála sestra, která přišla do kostela zakrejt sochy, a zírala na mě.

„Ech," zaculila jsem se. Zvedla jsem se z kolen a dopadla na sedátko. Viděla jsem, že otec Dominik a Michael k nám stojí zády, a byli dost daleko na to, aby nás slyšeli.

„Dobrý den," pozdravila jsem tu jeptindu. „Jenom jsem se… ehm… dívala, kam mi zapadla náušnice."

Ale novicka zrovna nevypadala, že by mi věřila.

„Nemáte mít snad právě teď náboženství se sestrou Ernestinou?" zeptala se přísně.

„Ano, sestro," odpověděla jsem pokorně. „Mám."

„A neměla byste být tedy raději ve třídě?"

Pomalu jsem se vyhrabala do stoje. Ale asi by nevadilo, ani kdybych se rozkašlala. Otec Dominik a Michael už došli tak daleko, že mohli jen těžko něco zaslechnout.

Sunula jsem se se vší důstojností, který jsem byla schopná, ke konci lavice. Když jsem došla až k jeptindě, na chvíli jsem se zastavila.

„Promiňte, sestro," omluvila jsem se. A pak, v zoufalým pokusu přerušit nějak trapný ticho, který nás zalilo, když na mě jeptinda civěla s nevyřčeným znechucením, jsem dodala: „Líbí se mi vaše, ehm…"

Jenže jsem zapomněla, jak říkají těm hadrům, co všechny nosí, takže moje poklona vyšuměla mírně do ztracena. I když jsem to snad nakonec trochu zachránila, když jsem mávla rukou směrem k ní a zamumlala: „Víte – tohleto. Dělá to dobrou figuru."

No, ale asi to nebyla ta nejvhodnější věc, jakou člověk může říct ženský, která se učí na jeptindu, protože novicka zrudla a řekla: „Nechtějte, abych vás musela zase nahlásit, slečno Simonová."

Což od ní bylo trochu drsný, ne? Vždyť já se jen snažila bejt milá. Ale co. Vypadla jsem z kostela a zamířila zpátky do školy, tou nejdelší oklikou. Nádvoří bylo zalitý poledním sluncem a já si potřebovala trochu spravit svý pocuchaný nervy poslechem bublající fontány.

Jenže moje nervy se rychle zase rozjitřily, když jsem u sochy otce Serry uviděla další novicku, která přednášela skupince turistů o dobrodiní misionářů. Abych se vyhnula tomu, že mě podruhý někdo nachytá bez propustky v době vyučování (proč jsem si na to nevzpomněla a nepumpla otce D. o jednu, ale když on mě tak zblbnul tím přenášením svíček), zapadla jsem na holčičí záchodky, kde jsem vrazila přímo do oblaku hustýho kouře.

Což mohlo znamenat jen jedinou věc.

„Gino!“ vyhrkla jsem a sehnula se, abych zjistila, ve který kabince je – pode dveřma do nich bylo trochu vidět. „Jseš máklá, nebo co?“

Ginin hlas ke mně přivlál z konce chodby, z kabinky u okna, který strategicky otevřela.

„A to jako proč?“ zeptala se a otevřela dveře. Zapálenou cigaretu držela pořád v ruce.

„Myslela jsem, žes toho nechala.“

„Taky že jo.“ Gina se vyhoupla vedle mě na parapet, kam jsem se vyčerpaně sesula. Misie, která byla postavená někdy před rokem 1600 nebo tak nějak, měla zdi z opravdickejch vepřovic, a všechny okna byly zasazený do zdi, která za nima eště o půl metru přečuhovala. Tyhle výklenky sloužily jako příjemný odpočívadla – i když se na ně člověk musel drápat trochu do vejšky –, byl tam chládek a dobře se tam vegetilo.

„Kouřím jenom v mezních situacích,“ vysvětlovala Gina. „Jako třeba během náboženství. Ty víš, že mám zásadní výhrady proti organizovaný víře. Co ty?“

Zvedla jsem obočí. „No, třeba buddhismus mi vždycky připadal super. To převtělování a tyhlety věci.“

„To je hinduismus, brouku,“ opravila mě Gina. „Ale já spíš myslela, co ty a kouření?“

„Aha. Jo tak. No, já tomu nikdy doopravdy nepropadla. Proč?“ Zašklebila jsem se na ni. „Že by ti Somna vykládal svou oblíbenou historku, jak mě viděl s cígem?“

Pořádně se na mě zamračila. „Ne, nevykládal. A ocenila bych, kdybys mu tak neříkala.“

Protáhla jsem obličej. „No tak Jake. Pořádně ho to vytočilo. Radši by sis měla dát majzla, aby tě takhle neviděl, nebo se tě zbaví jako horký brambory.“

„To pochybuju,“ prohlásila Gina a záhadně se usmála.

Nejspíš měla pravdu. Zajímalo by mě, jaký to je bejt jako Gina, když každej kluk, kterej se vám líbí, po vás šílí. Jediný kluci, který kdy šíleli po mně, byli moulové jako Michael

Meducci. A o něm se vlastně ani nedá říct, že by po mně šílel. Michael šílel po představě, že já šílím po něm. Což bylo něco, na co jsem nedokázala pomyslet, aniž mi při tom neběhal mráz po zádech.

Zklamaně jsem si povzdychla a podívala se z okna. Od pozemku misie se asi kilák a půl svažoval kopec porostlej cypřišema až dolů k moři, blankytně modrýmu a zářícímu v rozpáleným slunci.

„Nechápu, jak to můžeš vydržet," nadhodila Gina a vyfoukla ven obláček šedýho kouře. Podle jejího tónu jsem pochopila, že už zase mele o tý hodině náboženství. „Zrovna tobě to přece musí připadat děsně falešný, když k tomu připočtu tu mediátorskou záležitost."

Pokrčila jsem ramenama. Včera jsem se dostala domů hodně pozdě, takže na to vysvětlení, co jsem jí „dlužila", už nebyl čas. Když jsem se proplížila domem až nahoru, Gina už byla dávno tuhá. Což jsem jen uvítala, protože jsem toho sama měla plný kecky.

I když ne tolik, abych dokázala usnout.

„Já nevím," přiznala jsem popravdě. „Nemám představu, kam dojdou duchové po tom, když je vypakuju. Prostě… někam dojdou. Možná do nebe. Možná do dalšího života. Pochybuju, že se to dozvím dřív, než sama natáhnu bačkory."

Gina namířila další dávku kouře z okna. „Ty o tom mluvíš jako o nějakým vejletě," řekla. „Jako že umřem a přestěhujem se na jinou adresu."

„Jo," souhlasila jsem. „Osobně si myslím, že přesně tak to je, akorát nedokážu říct, co je to za adresu. To fakt netuším."

„No jo." Už bylo skoro po cigaretě. Gina si stoupla na výklenek, kde jsme seděly, naklonila se přes dveře kabinky a zkušeným grifem mrskla špačkem do záchodový mísy. Uslyšela jsem žbluňknutí a pak zasyčení. „A jak to teda probíhalo včera v noci?"

A tak jsem jí to řekla. O andělech z RLS a jak si myslej, že je zabil Michael. Řekla jsem jí o Michaelově ségře a o tý nehodě na silnici nad Big Sur. Vypravovala jsem jí o tom, jak se mu Josh a jeho kámoši snažili pomstít, jak jsme se jim to s otcem Dominikem snažili rozmluvit, jak jsme do nich hučeli skoro půl noci, dokud nepřistoupili na to, že nás nechaj, abysme Michaela pohnali před starou dobrou světskou spravedlnost – před tu, co využívá zákonný normy a nástroje, a ne paranormální metody popravy.

Byla jen jedna věc, o který jsem jí neřekla, a to byl Jesse. Z nějakýho důvodu jsem o něm nedokázala mluvit. Možná kvůli tomu, co říkala ta věštkyně. Možná jsem se prostě bála, že ta madam Zara měla pravdu, že jsem fakt takovej smolař, co se zamiluje jen jednou za celej život, a to do osoby, která

a) mou lásku neopětuje,

b) a není to někdo, koho bych mohla představit svý mamce, protože ten někdo už to má za sebou.

Anebo to bylo jen proto, že… prostě, Jesse byl tajemství, který jsem se snažila udržet v tajnosti dál, jako když se nějaká stupidní holka zamiluje do Carsona Dalyho nebo tak něco. Možná jednou budu stát pod oknem svýho pokoje s velkou cedulí, na který bude nápis *Jesse, půjdeš se mnou na maturitní ples?* Jako ty holky, co takhle jančej před studiem MTV. Ale pevně jsem doufala, že jestli to se mnou dojde takhle daleko, někdo mě radši odbouchne z milosti nebo něco podobnýho.

Když jsem jí to všechno odvykládala, Gina si povzdychla. „Takhle to ve světě chodí. Vždycky se ukáže, že ty nejhezčí chlápci jsou vlastně šílený vrazi.“

A to myslela Michaela!

„Jo,“ přitakala jsem. „Akorát že on není moc hezkej. Teda pokud se nesvlíkne.“

„Ty víš, jak to myslím.“ Gina potřásla hlavou. „Ale co chcete dělat, jestli se nepřizná otci Dominikovi?“

„Nevím.“ To byla právě věc, která mi v noci nedala spát. „Myslím, že pak budeme muset najít nějaký důkazy.“

„Jo? A kde je chcete sehnat? V důkazovým výprodeji?“ Gina zívla, podívala se na hodinky a seskočila z parapetu. „Za dvě minuty je oběd,“ hlásila. „Co myslíš, že bude dneska za ňamku? Zase párek s kukuřicí?“

„Ten je pokaždý,“ informovala jsem ji. Misijní akademie se fakt nemůže pyšnit tím, že by její jídelna byla v kulinářskejch kruzích vyhlášená. Vlastně jsme ani žádnou jídelnu neměli. Obědvali jsme venku, na lavicích. Bylo to hodně ujetý, dokonce i pro dvě holky z Brooklynu, který už se nedivěj skoro ničemu… jak ostatně dokazovalo i to, že Gina absolutně nezašla nad ničím z toho, co jsem jí zrovna vypravovala.

„Ráda bych věděla,“ pronesla přemítavě, když jsme vyšly z dívčích záchodků do křížový chodby, která se měla za chvilku přeplnit lidma, „pročs mi o tom neřekla dřív. Víš, o tý mediátorský záležitosti. Teda ne, že bych nic netušila…“

Jenže ty nic *netušíš*, pomyslela jsem si hořce. Nevíš to nejhorší.

„Bála jsem se, že bys to vyslepičila svý mamce,“ bylo to jediný, co jsem se odhodlala vyslovit nahlas. „A že ona by to pak řekla mojí mámě a máma by mě nechala zavřít do cvokhauzu. V mým vlastním zájmu, to dá rozum.“

„To dá rozum,“ opakoval Gina. Podívala se na mě. „Ty jseš ale pako, víš to? Nikdy v životě bych to mámě nevykecala. Neříkám mámě vůbec nic, když na to příde. A rozhodně jí nehodlám nic vykládat – a ani nikomu jinýmu – o tomhle mediátorování.“

Celá nesvá jsem pokrčila ramenama. „Já vím,“ vysoukala jsem ze sebe. „Prostě… asi jsem… no, víš, byla jsem z toho tak vynervovaná. Mám pocit, jako by to tady ze mě tak nějak spadlo.“

„Slyšela jsem, že tohle s lidma Kalifornie dělá,“ souhlasila.

A pak školní hodiny odbily poledne. Dveře ze všech tříd se rozlítly a proti nám se začala valit masa lidí.

Michaelovi trvalo asi jen třicet vteřin, než mě z ní vylovil.

„Ahoj," pozdravil. Vůbec nevypadal jako zločinec, kterej se právě přiznal k čtyřnásobný vraždě. „Hledal jsem tě. Co děláš dneska po škole?"

„Nic," řekla jsem rychle dřív, než stačila Gina otevřít pusu.

„Víš, už jsem si přivez z půjčovny to auto, tak jsem myslel, kdyby sis chtěla někam vyjet," navrhnul sebejistě. „Třeba zase na pláž, nebo jinam…"

Na pláž? Ten kluk má snad výpadky paměti nebo co? Jeden by řek, že po tom, co se mu přihodilo na pláži včera, to bude nejspíš místo, kterýmu by se měl vyhejbat.

I když, ale to nemoh vědět, zrovna na pláži byl už teď naprosto v bezpečí. To kvůli Jessemu. Slíbil, že dohlídne na anděly, zatímco se s otcem Dominikem pokusíme vypáčit doznání z jejich údajnýho vraha.

Zrovna jsem si lámala hlavu s tím, co mu na to odpovědět, když jsem zachytila pohled otce Dominika, kterej šel chodbou proti nám. Těsně předtím, než vkročil do sborovny po boku pana Waldena, kterej něco vykládal a vzrušeně při tom mával rukama, zavrtěl hlavou. Michael stál k němu zády, takže ho neviděl. Ale mně byl vzkaz otce Doma naprosto jasnej.

Michael se nepřiznal.

Což znamenalo jednu jedinou věc: bylo načase, aby se toho ujal profík.

Čili já.

„Jasně," řekla jsem a sklouzla pohledem zpátky k Michaelovi. „Možná bys mi moh pomoct s geometrií. Nemůžu se dostat přes tu lekci s Pythagorovou větou. Jestli to nezmáknu, tak z příští písemky totálně vybouchnu."

„Pythagorova věta přece není tak těžká," prohlásil Michael. Vypadal, jako by ho moje problémy pobavily.

„Součet čtverců nad oběma odvěsnami pravoúhlého trojúhelníka se rovná čtverci nad přeponou.“

Vyhrkla jsem jenom bezmocně: „Uf?“

„Hele,“ Michael se usmál, „geometrii mám v malíku. Nechceš, abych tě doučoval?“

Podívala jsem se na něj způsobem, o kterým jsem doufala, že bude vypadat jako absolutní obdiv: „Ty bys vážně chtěl?“

„Jasně,“ přitakal.

„Tak začneme hned dneska?“ navrhla jsem. „Po škole?“ Aspirovala jsem na Oscara. Fakt by s ním na mě letos neměli zapomenout. Bezmocná ženuška vzhlížející k panu Úžasnýmu. „Třeba u tebe doma?“

Michael se přece jen na chvilku zatvářil trochu zaskočeně. „No… jasně.“ Ale když se vzpamatoval z překvapení, dodal významně: „Naši stejně nebudou doma. Táta pracuje do noci a máma teď tráví většinu času v nemocnici. Víš, se ségrou. Doufám, že ti to nevadí.“

Zatřepotala jsem na něj řasama, přesně podle scénáře. „Ale ne,“ pípla jsem submisivně. „To bude fajn.“

Zatvářil se potěšeně – ale zároveň trochu nejistě.

„Víš,“ vysoukal ze sebe rozpačitě, když se přes nás přehnala další horda hladovců, „pokud jde o oběd, tak vedle tebe bohužel dneska nemůžu sedět. Mám něco na práci. Ale sejdeme se tady po škole, jo?“

„Jo,“ souhlasila jsem nadšeně, hotová Kelly Prescottová v nejlepší formě. Zřejmě to na kluky fakt zabírá, protože odpelášil sice zmatenej, ale taky pěkně natěšenej.

V tu chvíli mě Gina popadla za ruku, vtáhla mě do dveří a zasyčela: „Co to ksakru děláš, hm? Ty chceš jít s tím klukem k němu *domů,* jo? A *sama?*“

Pokusila jsem ji ze sebe setřást.

„Jen klídek, Gi,“ řekla jsem. Somnovo oslovení, který pro ni vymyslel, bylo fakt rozkošný, tuhle zásluhu jsem svýmu

nevlastnímu bráškovi jen nerada přiznávala. „Přesně tohle míním udělat.“

„Rande s pravděpodobným vrahounem?“ Gina se zatvářila skepticky. „To se mi moc nezdá, Suze. Ví o tom otec Dominik?“

„Gi,“ zarazila jsem ji. „Jsem už velká holka. Postarám se o sebe sama.“

Její oči se zúžily. „Takže neví, je to tak? Co si myslíš, že jseš? Specialista na volný noze? A neříkej mi Gi.“

„Koukni,“ začala jsem tónem, kterej jsem pokládala za konejšívej. „Je možný, že se o tom Michael přede mnou slůvkem nezmíní. Ale je to moula, nebo ne? Počítačovej magor. A co dělají počítačoví magoři, když něco plánujou?“

Gina vypadala naštvaně. „To nevím,“ odsekla. „A je mi to fuk. Říkám ti…“

„Sepíšou si něco jako itinerář,“ prohlásila jsem přesvědčeně. „Na svým počítači. Vedou si deník, nebo se s tím někomu pochlubí na chatu, možná si stáhnou plánek budovy, co chtěj vyhodit do povětří, nebo něco na ten způsob. Takže i kdybych ho nepřiměla, aby si přede mnou pustil pusu na špacír, pořád se ještě můžu dostat k jeho počítači, a vsadím se, že –“

„Gi!“ Somna k nám dorázoval zezadu. „Tak tady jseš! Jdeš na oběd?“

Gininy rty byly sevřený znechucením nad mým plánem, ale Somna si toho pochopitelně vůbec nevšim. A ani Mimoň, kterej se objevil jen o chvilku pozdějc.

„Čau,“ zasípal udejchaně. „Co tady všichni děláte? Pojďte se najíst!“

Pak si všimnul i mojí maličkosti a zašklebil se. „Suze, kdepak máš svůj stín?“

Odfrkla jsem si. „Michael s námi bohužel dneska nemůže poobědvat, protože se musí věnovat neodkladným povinnostem.“

„Jasně,“ zazubil se Mimoň a pak předved necudnej posunek, jako že Michaelovy neodkladný povinnosti spočívají v tom, že nemůže nacpat zpátky do kalhot jistou část těla. Asi to byla spíš narážka na Michaelovy trochu nekoordinovaný pohyby než na to, že by byl obdařenej víc než normální šestnáctiletej exemplář mužskýho pohlaví.

Pokusila jsem se tu pantomimu ignorovat stejně jako Gina – ale u ní to bylo spíš tím, že si toho fakticky nevšimla.

„Doufám, že víš, co děláš,“ pronesla tvrdě a bylo jasný, že nemluví ani k jednomu z mejch nevlastních bráchů, což je oba pořádně rozhodilo. Jak může dát nějaká holka přednost rozhovoru se mnou, když si může povídat *s nima?*

„Gi,“ ohradila jsem se dotčeně, „za co mě máš? Za amatérku?“

„Ne,“ zavrčela. „Za pitomce.“

Rozesmála jsem se. Nebo jsem si aspoň myslela, že se Gina pokusila o vtip. Teprve pozdějc mi došlo, že na tom fakt vůbec nic k smíchu nebylo.

Když se ukázalo, že Gina měla na stopro recht.

15

S vrahama se to má tak. Pokud nějakýho znáte, určitě mi dáte za pravdu:

Nedokážou odolat nutkání, aby se s tím, co udělali, někomu nepochlubili.

Vážně. Jsou neuvěřitelně nafoukaný. A to je nakonec přivede do záhuby.

Ale zkuste se na to podívat z jejich úhlu. Aby bylo jasný, tady jsou jako oni, lidi, co spáchali strašlivej zločin. Víte, něco naprosto geniálního, na co by se většina lidí neodvážila ani pomyslet. Co by do nich nikdo neřek.

A nemůžou se s tím nikomu svěřit. Jediný živý duši.

Tohle je skoro vždycky skolí. To, že to nemůžou nikomu vykládat, že nemůžou nikoho zasvětit do svýho úžasnýho tajemství. Na to vždycky nakonec spolehlivě dojedou.

Heleďte, nechápejte mě špatně. Já netvrdím, že se chtěj dát chytit. To ne; jenom potřebujou, aby někdo ocenil jejich genialitu. Jasně, byl to hnusnej – někdy dokonce nevýslovně hnusnej – zločin. Ale koukejte. *Koukejte!* Udělali to, a nenechali se při tom nachytat. Oblafli policajty. Oblafli všechny kolem. Musej to někomu povědět. Prostě musej. K čemu by to jinak všechno bylo?

To jsou pochopitelně jen mý osobní postřehy. Setkala jsem se při svý mediátorský práci už s pěknou řádkou vrahounů, a tohle je věc, která je spojuje. Jenom toho, co si dokáže dát pusu na zámek, nikdy nechytej. Ale ty ostatní? Šup do chládku.

Takže se mi zdálo, že Michael – kterej byl přesvědčenej, že jsem do něj zamilovaná – se možná právě rozhodnul, že se s tím, co udělal, pochlubí zrovna mý maličkosti. Vlastně s

tím už tak trochu začal, když mi vykládal, jak tady Josh a ti ostatní „jenom zabírali místo“. Připadalo mi dost pravděpodobný, že bych ho s trochou šikovnosti mohla přimět, aby to celý rozved do podrobností… možná až k tomu, aby se mi přiznal, kterýžto přiznání bych pak mohla zatepla vyslepičit poldům.

Cože jako? Že bych se měla stydět? Za to, že chci prásknout kluka, kterej koneckonců neudělal nic jinýho, než že potrestal čtyři lidi, který nechali skoro utopit jeho sestřičku?

Jasně. No tak jo, poslouchejte: nestydím se. Pro mě existujou jen dva druhy lidí: ty dobrý – a ty špatný. Když si vemete tenhle konkrétní případ, fakt byste těžko našli někoho bez viny, počínaje Lilou Meducciovou, která se vetřela na ten večírek a zhulákala se tam do němoty, až po anděly, který nalejvali každýmu, kdo kolem nich prošel, a všechno kromě Jejich Veličenstev jim bylo volný. Dalo by se určitě diskutovat o tom, čí zločin byl hnusnější – a Michaelova čtyřnásobná vražda by asi tuhle hitparádu vedla –, ale co se tejkalo mě, upřímně… nikdo nebyl čistej.

Takže abych se vyjádřila k vaší otázce: ne, fakticky nemám blbej pocit z toho, co se chystám udělat. Jak to vidím já, čím dřív Michael schytá to, co si zaslouží, tím dřív se já budu moct vrátit k věcem, který jsou v životě důležitý: povalování se na pláži s mou nejlepší kámoškou a vyhřívání se v odpoledních paprscích.

Proto jsem po vyučování zahučela zase do umejvárny a před zrcadlem nad umyvadlem si nalíčila řasy – usoudila jsem, že bude snazší vypáčit z potenciálního vraha přiznání, když budu vypadat co nejlíp. Ale v tu chvíli mi poprvý došlo, že dnešní odpoledne by se nemuselo odvíjet tak úplně podle mejch představ.

Dveře se otevřely a dovnitř nakráčela Kelly Prescottová v patách se svým stínem, Debbií Mancusovou. Vypadalo to, že

si sem nepřišly ulevit, protože se postavily každá z jedný strany dveří a zadívaly se na mě pěkně nepřátelsky.

Zahlídla jsem jejich odrazy v zrcadle a pronesla zády k nim: „Pokud jde o ten výlet do kraje vína, tak na to zapomeňte. Mluvila jsem o tom s panem Waldenem a ten povídal, že to je ta nejsměšnější věc, o jaký kdy slyšel. Na výlet jet můžeme, ale ani náhodou do Napa Valley. Ve vinným sklípku musíte ukázat občanku, jasný?“

Kelly ohrnula horní ret. „To není kvůli *tomu*,“ řekla znechuceně.

„Jo,“ přidala se Debbie. „To je kvůli tvejm přátelům.“

„Přátelům?“ Vytáhla jsem si z taštičky kartáč a začala si pročesávat vlasy, jako by mě to ani za mák nezajímalo. Ale vlastně mě to fakt moc nezajímalo. Fakticky. S tím, co na mě vybalily Kelly a Debbie, jsem si vždycky dokázala poradit levou zadní. Akorát že teďka jsem to možná neměla brát na tak lehkou váhu, když si vemu všechno to, co se stalo potom. „To jako myslíte Michaela Meducciho?“

Kelly protočila panenky. „To tak. I když do smrti nepochopím, jak se můžeš ukazovat před lidma s něčím *takovým.* Ale my mluvíme o tý tvý Gině.“

„Jo,“ zasyčela Debbie, která měla z očí vzteklý škvíry.

Gina? No jo, jasně, Gina. Gina, co odlákala Kelly i Debbii jejich obdivovatele. Najednou se mi rozsvítilo.

„Kdy se vrací do New Yorku?“ zaútočila Kelly.

„Jo,“ potvrdila Debbie. „A kde spí? Ve tvým pokoji, jo?“

Kelly do ní šťouchla loktem, a Debbie se na ni utrhla: „Hele, Kel, nedělej, že tě to nezajímá.“

Kelly střelila po svý kámošce otráveným pohledem a pokračovala ve výslechu: „Co takhle hupky dupky z postýlky do postýlky? Nic takovýho?“

Hupky dupky?!

„Pokud vím, tak ne,“ ozvala jsem se. Sice mě příšerně zdržovaly, ale nemohla jsem si pomoct: chápala jsem je. Jak by asi bylo mě, kdyby si to sem přihasila fakt suprová

roštěnka, duch nějaký *femme fatale,* a odloudila mi Jesseho? Taky bych zuřila. Teď skoro dělám, jako by byl Jesse nějak můj nebo tak něco. „Žádný hupkání ani dupkání. Možná chodidla pod stolem, ale postele teda ne, aspoň co jsem si všimla."

Debbie a Kelly si vyměnily pohledy. Připadalo mi, že se jim ulevilo.

„A kdy vysmahne?" opakovala Kelly.

„V neděli," utrousila jsem a zaslechla, jak oběma uniknul krátkej povzdech. Debbie hlesla: „Fajn."

Když teď Kelly zjistila, že už ji Gina nebude ohrožovat dlouho, dovolila si vyjádřit se na její adresu s jistou velkorysostí: „Ne že bysme ji neměly rádi."

„Jasně," souhlasila jsem shovívavě, aspoň jak jsem doufala.

„To jen kvůli tomu, že je tady nová," pokračovala Kelly. Teď už ji dokonce trochu bránila. „To je ten důvod, proč za ní tak pálej. Je jiná."

„No jo," zabručela jsem a schovala kartáč do taštičky.

„Chci říct jen to, že je z New Yorku," Kelly tohle téma fakt rozohnilo. „Ale co je na tom? Já v New Yorku byla. Není zas tak velkej. A je tam děsná špína a všude jsou holubi a žebráci."

„No jo," přidala se horlivě Debbie. „A víš, co jsem slyšela? V New Yorku prej vůbec nedostaneš rybí sendvič."

To už mi jí bylo skoro líto.

„Tak fajn." Hodila jsem si batoh na rameno. „Bylo mi potěšením. Ale už musím letět, dámy."

Vykráčela jsem ven a nechala je tam namáčet si malíčky v lesku na rty a naklánět se k zrcadlu, aby si ho nanesly na správný místo.

Michael mě čekal přesně tam, kde slíbil, že bude. Vypadalo to, že jsem řasenkou neplejtvala zbytečně, protože se celej tak nějak rozklepal a zakoktal: „Ahoj, ehm, můžu, teda chceš, abych ti vzal batoh?"

„To by bylo skvělý," zavrkala jsem a nechala ho, aby to udělal. S dvěma báglama na rameni, mým a svým, vypadal Michael dost divně, ale na druhou stranu tak vypadal vždycky – aspoň když měl na sobě šaty –, takže to zas nebylo takový překvápko. Vykročili jsme spolu do příjemně chladný chodby – když už měli všichni po vyučování, byla skoro prázdná – a vyšli z ní na rozpálený parkoviště. Moře se mihotalo přímo pod náma, obloha byla bez mráčku.

„Auto mám tamhle," ukázal Michael na smaragdově zelenej sedan. „Teda je z půjčovny. Není tak špatný, ale má už pár šrámů."

Usmála jsem se na něj a on se zapotácel, jak zakopnul o zapomenutej kus betonu. Spadnul by přímo na nos, kdyby se v poslední minutě nepřidržel auta. Bylo zřejmý, že moje rtěnka funguje stejně dobře jako řasenka.

„Počkej chvilku, než najdu klíče," zablekotal a začal štrachat po kapsách saka.

Řekla jsem mu, aby probůh tak nespěchal. Pak jsem si nasadila sluneční brejle a opřela se o sklápěcí střechu jeho vypučenýho auta s tváří nastavenou slunci. Jak bych to měla navlíknout nejlíp? uvažovala jsem. Měla bych třeba navrhnout, že se stavíme ve špitále za jeho nemocnou ségrou? Ne, radši bych se dostala co nejdřív k němu domů a prohrábla mu emaily. Ale budu vědět, jak se mu dostat do pošty? Asi ne. Ale mohla bych brnknout Cee Cee. Ta by na to kápla. Ale můžete mluvit do telefonu a zároveň se štrachat v mailech? Kruci, proč jen mi mamka nedovolí mobil? Jsem prakticky jediná osoba z ročníku, která ho nemá. Ale Mimoň vlastně taky ne.

V tu chvíli mi na tvář dopadnul stín a najednou už jsem na svým obličeji necejtila sluneční paprsky. Otevřela jsem oči a zjistila, že zírám do Somnova ksichtu.

„Hele, co si myslíš," začal tím svým náměsíčným způsobem, jakým mluvil skoro pořád, „že asi tak děláš?"

Cejtila jsem, jak mi rudnou tváře, a sluníčko za to teda vůbec nemohlo.

„Svezu se domů s Mikem," pípal jsem pokorně. Koutkem oka jsem zahlídla Michaela, kterej stál na druhý straně auta u řidiče, jak zůstal stát jako přimrazenej s klíčkama v ruce, dveře otevřený dokořán.

„Tak to teda nesvezeš," zasyčel Somna.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Nemohla jsem uvěřit, že mi to udělal. Bylo to tak trapný. Myslela jsem, že snad na místě umřu.

„Som –" začala jsem, ale na poslední chvíli se zarazila. „*Jakeu*," vyslovila jsem bez dechu. „Nech to *plavat*."

„Ne," Somna zavrtěl hlavou, „*ty* to nech plavat. Vzpomeň si, co říkala máma."

Máma. On říká mojí mamce *máma!* Co se to tady děje?

Sundala jsem si brejle a podívala se za Jakea. Na druhý straně parkoviště stáli Gina, Mimoň a Prófa, opírali se o ramblera a dívali se naším směrem.

Gina. Gina to na mě práskla. Práskla to *Somnovi.* Nemohla jsem tomu uvěřit.

„Som –, teda Jakeu," řekla jsem zoufale, „fakt oceňuju, že se o mě tak staráš. Vážně. Ale já se o sebe dokážu postarat sama –"

„Žádný takový." A k mýmu úžasu mě chytil za předloktí a začal mě vláčet pryč. Měl nečekanou sílu, teda nečekanou na někoho, kdo vypadá pořád tak unaveně. „Pojedeš domů s náma. Promiň, kámo." To poslední už bylo určený Michaelovi. „Má nařízený jezdit domů se mnou!"

Ale nevypadalo to, že by Michael pokládal jeho omluvu a vysvětlení za dostatečně uspokojivý. Sundal si z ramene oba bágly, zastrčil klíčky od auta do kapsy kalhot, a vykročil k Somnovi.

„Mně se nezdá," řekl tak tvrdě, jak jsem ho nikdy předtím mluvit neslyšela, „že by dáma chtěla odjet s tebou, *kámo*."

Dáma? Jaká dáma? Pak jsem si najednou s úžasem uvědomila, že Michael myslí mě! Já jsem ta *dáma!*

„Mně je fuk, co chce, nebo nechce," prohlásil Somna. Jeho hlas vůbec nezněl tvrdě. Bylo to jen konstatování holýho faktu. „S tebou si do auta nesedne, a tím to hasne."

„To si nemyslím," namítnul Michael a popošel k Somnovi ještě krok. V tu chvíli jsem si všimla, že má obě ruce sevřený v pěst.

V *pěsti!* Michael se chce se Somnou prát! Kvůli mně!

To teda bylo vzrůšo. Nikdy se mi nestalo, aby se kvůli mně poprali dva kluci. Moje nadšení trochu kazil jen fakt, že jeden z těch dvou byl můj nevlastní brácha a choval ke mně asi tak romantický city jako náš pes Max.

A Michael taky nebyl zase až takový terno, když se trochu zamyslíte nad tím, že je pravděpodobně čtyřnásobnej vrah nebo něco na ten způsob.

Ach jo, proč se kvůli mně můžou prát jen takovýhle týpkové? Proč si pro mě nedají do nosu třeba Matt Damon s Benem Affleckem? *To* by teprve bylo vzrůšo.

„Hele, mladej," ozval se Somna, když si taky všimnul Mikeovejch pěstí, „nechtěj mě dožrat, jo? Mám prostě odvízt svou ségru domů –" odtrhnul mě od střechy auta, „a to je celý."

Ségru? Nevlastní ségru! *Nevlastní!!* Bože, proč se všechno musí vždycky takhle pomotat?

„Suze," oslovil mě Michael, ale nespouštěl oči ze Somny, „nastup si do auta, jo?"

A v tu chvíli jsem se rozhodla, že už to stačilo. Nejenže mi bylo tak strašně trapně, ale navíc mi taky bylo děsný vedro. Tohle odpolední slunce mělo fakt grády. Najednou jsem už neměla energii na nějaký krocení duchů a tohle všechno.

Navíc jsem nechtěla, aby to někdo schytal kvůli něčemu tak ujetýmu.

„Hele," řekla jsem Michaelovi. „Radši pojedu s ním. Necháme to na jindy, jo?"

Michael konečně odtrhnul oči od Somny a podíval se na mě, ale tak nějak divně. Jako bych ve skutečnosti byla vosk.

„Dobře," vyrazil.

Pak bez jediného slova nasednul do svýho auta a nastartoval.

Kruci, pomyslela jsem si. Trochu dětinský, nezdá se vám?

„Zavolám ti z domova," zakřičela jsem na něj, i když jsem si nebyla jistá, jestli mě přes vytažený okýnko slyšel. Bude sice dost těžký, myslela jsem si, vymámit z někoho přiznání k vraždě po telefonu, ale úplně nemožný to není.

Michaelovy pneumatiky zakvílely na rozpáleným asfaltu a jeho auto vyrazilo z parkoviště.

„Zatracenej cvok," zaklel Somna, když mě za sebou táhnul přes parkoviště k ramblerovi. Až na to, že neřek *zatracenej* – a ani *cvok.* „A s tímhletím chceš jít na rande, jo?"

Důstojně jsem namítla: „Jsme jen kamarádi."

„Jo," utrousil Somna. „Jasná zpráva."

Mimoň už se třas nedočkavostí, aby mě mohl potěšit. „Jseš prakticky mrtvá," prohlásil, když jsme se Somnou došli až k rambleru.

To byl jeden z nejoblíbenějších obratů. Opakoval to pokaždý, když si k tomu našel sebepitomější záminku.

„Po technický stránce není, Brade," upozornil ho zamyšleně Prófa. „Neudělala nic proti pravidlům, protože si do toho auta vlastně nesedla, což bylo to, co má zakázaný. Sednout si do auta s Michaelem Meduccim."

„Všichni sklapněte!" okřiknul je Somna a nasoukal se za volant. „A nasedat!"

Všimla jsem si, že Gina automaticky zamířila k sedadlu vedle řidiče. Očividně nevěřila, že když Somna zavelel *sklapněte,* znamenalo to i ji, protože se ozvala: „A co se stavit cestou někde na zmrzku?"

Bylo mi to jasný – zkoušela si mě udobřit. Jako kdyby to moh spravit čokoládovej pohár. Ale když jsem nad tím zamyslela, tak by možná fakticky moh. Aspoň ždibíček.

„Já jsem pro," přidal se Somna.

Mimoň vpravo ode mě – jako vždycky jsem skončila na zadním sedadle vprostředku, na tom hrbolu – zamumlal mimo mísu: „Nechápu, co na tom chytrolínovi Meduccim vidíš."

Prófa zarecitoval: „To je jednoduchý. Ženy obecně inklinují k tomu, že si potenciální partnery předem utřídí podle toho, jak budou schopni zabezpečit je i jejich případné potomstvo. Vzhledem k tomu, že Michael Meducci je výrazně inteligentnější než většina jeho spolužáků, má pro tuto roli všechny předpoklady – navíc zde hraje roli jeho fyzický vzhled, který odpovídá západním normám mužské krásy, aspoň jak jsem vyrozuměl z toho, co o něm říkaly Suze a Gina. Je tedy nositelem žádoucích genetických informací, které může předat svým dětem, a tudíž je žádoucím partnerem pro každou ženu – nebo aspoň pro tak náročnou ženu, jako je Suze."

Po jeho slovech zavládlo v autě ticho… teda ten druh ticha, kterej vždycky následuje po Prófovejch přednáškách.

Nakonec to byla Gina, kdo se obdivně ozval. „Měli by tě zařadit aspoň o třídu vejš, Davide."

„Nabízeli mi to," ozval se rozjařeně Prófa. „Ale zatímco má inteligence odpovídá vyššímu věku, můj fyzický vývoj je poněkud opožděný. Nemyslím si, že by bylo moudré zařadit se do skupiny mužské populace mnohem vyššího vzrůstu, která by se mohla cítit ohrožená mou inteligenční převahou."

„Jinak řečeno," přeložil Somna pro Ginu, „nechceme, aby mu nakopávali zadek starší kluci."

Pak nastartoval a vyrazili jsme z parkoviště rychlostí, jakou se Somna – navzdory mý soukromý přezdívce – obvykle za volantem pohybuje.

Zkoušela jsem si v šišce srovnat, jak bych jim vysvětlila, že můj zájem o Michaela Meducciho nespočívá v přesvědčení, že by mě dobře uživil, ale v tom, že bych z něj ráda vymámila přiznání k vraždě čtyř lidí, když vtom se ozvala Gina: „Panebože, Jakeu, jak to řídíš?“

Což bylo docela zábavný, zvlášť od Giny, kterou rodiče moudře nenechali ani čuchnout k volantu, takže za ním nikdy v životě neseděla. Ale když jsem zvedla hlavu, pochopila jsem, o co jí jde. Blížili jsme se k hlavní školní bráně, která vedla na příjezdovou cestu, co ústila z kopce přímo do rušný městský křižovatky – a to pořádně rychle, dokonce i na Somnu.

„Jo, Jakeu,“ houknul na něj Mimoň ze zadního sedadla. „Zpomal, ty maniaku!“

Věděla jsem, že to říká kvůli tomu, aby zalichotil Gině, ale měl výjimečně pravdu. Jeli jsme hrozně rychle.

„Nesedíš ve formuli,“ upozornila jsem ho a Mimoň začal vykládat o tom, že ho k tomu nejspíš nakopávaj jeho endorfiny, který se mu vylily do krve po tý hádce se mnou a po skororvačce s Michaelem, takže teď jede, jako by měl na plynu cihlu…

Ale jen do chvíle, než se ozval Jake, hlasem, ve kterým už nebyl ani náznak ospalosti: „Nemůžu zpomalit. Brzdy… brzdy nefungujou!“

To znělo zajímavě. Naklonila jsem se dopředu. Napadlo mě, že nás Jake asi zkouší vyděsit.

A pak jsem uviděla na tachometru rychlost, jakou jsme se blížili ke školní bráně. Tohle fakticky není sranda! Za chvilku budeme na čtyřproudý silnici v dopravní špičce!

„Vypadněte!“ zařval Jake.

Nejdřív jsem nepochopila, co tím myslí. Došlo mi to teprve, když si Gina začala odepínat pás.

Ale už bylo pozdě. Už jsme se řítili po svahu přímo na hlavní. Kdybysme vyskočili teď, budeme mrtví v okamžiku, kdy vyletíme mezi řítící se auta. Když zůstaneme v

ramblerovi, budeme snad aspoň trochu pod ochranou jeho ocelový konstrukce a –

Jake nalehnul na klakson a troubil jako šílenec. Gina si zakryla oči. Prófa mě objal kolem pasu a zabořil mi hlavu do klína. A Mimoň, k mýmu úžasu, začal vřískat vysokým hláskem jako holka, hned vedle mýho ucha…

A tak jsme se řítili z kopce, minuli jednu hodně překvapenou paní v dodávkovým volvu a pak párek užaslejch japonskejch turistů v mercedesu – všichni šlápli na brzdu právě včas, aby se s náma nesrazili.

Ale potom už jsme takovou kliku neměli. Když jsme vlítli na silnici, valil se přímo na nás trailer s přívěsem a nápisem *Kocour Tom* na přední masce. A ten nápis *Kocour Tom* se k nám bleskově přibližoval, blíž a blíž, až najednou nebylo písmena vidět, protože se ocitly nad střechou auta…

V tu chvíli jsem zavřela oči, takže jsem nevěděla, jestli k tomu nárazu došlo jenom v mý hlavě, protože jsem ho tak napjatě očekávala. Ale krk mi škubnul a hlava odlítla dozadu, jako se to někdy stává na atrakcích na pouti, když se najednou začnou pohybovat opačným směrem.

A když jsem oči zase otevřela, zmocnilo se mě podezření, že ten náraz se neodehrál jenom v mý hlavě, protože jsme se točili furt dokola, zase jako na nějaký atrakci. Jenomže jsme nebyli na atrakci, byli jsme pořád v ramblerovi, kterej se kutálel po silnici jako uzávěr od coly.

Dokud se najednou neozvalo křupnutí, hned pak hlasitý zařinčení rozbitýho skla a další náraz. A pak se všechno zastavilo.

Když si prach a kouř trochu sednul, zjistili jsme, že jsme půlkou auta zapasovaný ve výloze Turistický informační kanceláře města Carmel-by-the-Sea, s cedulí *Vítejte v Carmelu!* připlácnutou na čelní sklo.

16

„Zničili mi auto.“

To bylo všechno, co ze sebe Somna vymáčknul. Zato to nepřestával opakovat od chvíle, kdy jsme se vydrápali z ven z toho vraku, co kdysi bejval jeho ramblerem.

„Moje auto. Zničili mi auto!“

Co na tom, že to fakticky nebylo Somnovo auto. Bylo to rodinný auto – nebo teda přinejmenším auto nás dětí.

A co na tom, že ani Somna nebyl schopnej odhalit, kdo jsou to ty tajemný „oni“, co sprovodili ze světa jeho miláčka.

Prostě to mlel pořád dokola. A fakt byl, že do jeho kolovrátku čím dál víc pronikala hrůza z toho všeho.

Protože to v každým případě nebylo auto, co mělo bejt sprovozený ze světa. Kdepak. Byli to lidi v tom autě, který byli cílem toho útoku.

A možná že ani ne všichni lidi, ale spíš jedna konkrétní osoba. Já.

Heleďte, nemyslím si, že bych byla nějaká namyšlená. Fakticky jsem byla přesvědčená, že ramblera někdo poničil kvůli mně. A není to žádnej výmysl – někdo ho upravil tak, aby všechna brzdová kapalina vytekla. Tohle auto bylo starší než moje mamka – i když zase ne tak starý jako otec Dominik – a mělo jenom jeden brzdnej okruh, takže bylo na tenhle způsob útoku docela náchylný.

A nechte mě hádat, kdo z těch, co znám, by mě chtěl vidět umírat v plamenech při havárce… No jasně, vždyť to dá rozum. Co takhle Josh Saunders, Carrie Whitmanová, Mark Pulsford a Felicia Bruceová?

Zasloužím si cenu za důvtip, nebo snad ne?

Ale nemohla jsem se pochopitelně nikomu svěřit s tím, koho podezírám. Ani policii, která dorazila vcukuletu a začala sepisovat protokol o nehodě. Ani chlápkům ze záchranky, který nechtěli věřit tomu, že až na pár šrámů jsme všichni celí. A už vůbec ne těm z odtahovky, který přišli zlikvidovat to, co z chudáka ramblera zbylo. Ani Michaelovi, kterej vystartoval z parkoviště jen chvíli před náma, a když za sebou uslyšel tu explozi, strhnul to nazpátek a byl jedním z prvních, kdo nám pomáhali z auta.

A rozhodně jsem to nemohla prozradit mamce a nevlastnímu tátovi, který se objevili v nemocnici s pusama do přímky a bledejma tvářema a zběsile opakovali: „To je div, že se nikomu z vás nic nestalo!“ a „Odteď už budete jezdit jenom v landroveru!“

Jedinej, kdo se nad tím rozjařil, byl Mimoň. Landrover je mnohem prostornější, než bejval rambler. Myslím, že ho okamžitě napadlo, že v landroveru nebude mít problém sklopit si Debbii Mancusovou do horizontální polohy.

„Vůbec tomu nerozumím,“ prohlásila mamka mnohem pozdějc, když už byly všechny ty rentgeny a oční testy a proklepávání a odběry za námi, a doktoři z nemocnice nás konečně pustili domů. Seděli jsme v restauraci Poloostrov Pizza, pro kterou dělal Somna – což byla jedna z mála restaurací v Carmelu, kde se dal bez problémů splašit stůl pro šest lidí (vlastně s Ginou pro sedm) bez rezervace. Na nezasvěcenýho pozorovatele to muselo působit jako spokojená velká rodinka (možná až na Ginu, která mezi náma trochu vyčnívala, ale zase ne až tak moc, jak byste si možná mysleli), která něco oslavuje – třeba fotbalový vítězství jedný z ratolestí.

A jenom my jsme věděli, že vlastně oslavujeme to, že jsme zůstali naživu.

„Vypadá to jako zázrak,“ pokračovala šokovaně mamka. „Doktoři si to rozhodně myslí. Podle toho, že nikdo z vás nebyl vážně zraněn.“

Prófa jí ukázal svůj loket, kterej si pořezal o sklo, když se drápal z auta ven. „Z tohohle by se mohlo stát hodně nebezpečný zranění," pronesl vysokým, ublíženým dětským hláskem, „v případě, že by se do toho dostala infekce."

„Ale miláčku," vydechla dojatě mamka a natáhla ruku, aby mu pocuchala vlasy. „Já vím. Byl jsi tak statečný, když ti to šili."

My ostatní jsme jen protočili panenky. Prófa žvanil o svým zranění celou dobu, ale mamka byla šťastná, že ji nechá, aby mu ty vlasy cuchala. Jednou to zkusila i se mnou, a já si málem zlomila ruku, jak jsem se pokoušela vymanit z jejího dosahu.

„To nebyl zázrak," mínil šťastně Andy. „To byla neuvěřitelná klika, že nejste všichni mrtví!"

„Žádná klika," hádal se Somna. „To bylo moje nedostižný řidičský umění."

Nebyla jsem zrovna nakřivo z toho, že to musím připustit, ale Somna měl recht. (A kde se naučil slovo *nedostižný?* Listuje si snad za mejma zádama ve slovníku synonym?) Až na ten konec, kdy jsme se narvali do výlohy, řídil ten neovladatelnej tank bez brzd jako na okruhu v Indianopolisu. Vlastně jsem začala tak trochu chápat, proč se Gina odmítá pustit jeho ruky a vzhlíží k němu s takovým tím nábožným výrazem.

Vzhledem k nově získaný úctě k Somnovi jsem se překonala a ani jsem se nemrkla, co spolu on a Gina prováděj cestou domů v landroveru.

Ale Mimoň to zřejmě nevydržel, a ten pohled ho uvrhnul do tý nejčernější nálady, v jaký jsem ho kdy viděla.

To, že okamžitě po návratu vystartoval do svýho pokoje a pustil si na plný pecky Marilyna Mansona, poněkud znechutilo jeho otce, kterej dole v obýváku pokračoval ve výlevech, jak blízko byl k tomu, aby ztratil „svoje chlapce – a tebe, Suze. A taky tebe, Gino," jak dodával se spěšnou

omluvou. Marilyn ho ovšem přiměl k výroku o „jedech otravujících mladé mozky“.

Zůstala jsem v pokoji sama, protože Gina zmizela někde v domě; teda ne, že bych o tý části domu měla nějaký pochybnosti. Věděla jsem, kam se přesunula, ale nechtěla jsem na to myslet. Nevadila mi ani hlučná hudba, která se ke mně nesla přes halu. Aspoň to přehluší tu nepříjemnou debatu, která mě teď zřejmě čeká, pomyslela jsem si.

„Jesse!“ zavolala jsem, když jsem rozsvítila lampičku u postele a začala se po něm rozhlížet. Ale ani po něm, ani po Hřebíkoví nebylo památky. „Jesse, kde jseš? Potřebuju tě!“

Duchové nejsou pejsci. Nepřiběhnou na zapísknutí. Nebo to aspoň to nemívaj ve zvyku. Přinejmenším kvůli mně. I když se mi to vlastně v poslední době začalo občas stávat. Vlastně jsem o tom zatím nemluvila ani s otcem Dominikem. Pokud to teda chcete vědět, přišlo mi trochu divoký nad tím jen uvažovat – nad tím, že stačilo pomyslet na nějakýho ducha, a už by se vynořil vedle mě. Ale je to fakt. Tak třeba můj táta – připadalo mi, že si na něj stačí jen vzpomenout, a puf, už se zhmotňuje.

Asi nemusím dodávat, že bejvá dost trapný, když si na něj někdy vzpomenu ve sprše, zrovna když si meju vlasy, nebo prostě při podobnejch příležitostech.

Zajímalo by mě, jestli je to třeba tím, že moje mediátorský schopnosti s věkem sílej. Ale pokud by to tak bylo, tak to by otec Dom musel bejt daleko lepší mediátor než já.

Ale není. Je jinej. Rozhodně ne silnější. Nedokázal přivolat ducha jedinou myšlenkou.

Nebo o tom aspoň nevím.

Každopádně i když duchové nepřiběhnou na zapísknutí, Jesse se v poslední době taky nenechával prosit. Vzduch se zamihotal a on se objevil vedle mě a zůstal na mě zírat, jako bych zrovna vystoupila z kosmický lodi s Vetřelcem, co se mi souká z pusy. Ale je fakt, že pokud jsem vypadala aspoň

z poloviny tak neupraveně, jak jsem se cejtila, musel ten pohled stát za to.

„*Nombre de Dios,* Susannah,“ vyhrknul a viditelně zblednul, aspoň na chlápka, co už je po smrti, že to tak musím říct. „Co se ti stalo?“

Podívala jsem se na sebe. No jo. Halenku jsem měla roztrhanou a špinavou, a nadkolenky pěkně povolený a vlasy zacuchaný a zplihlý.

„Jako bys to nevěděl,“ řekla jsem nasupeně, zatímco jsem si sedla na postel a začala si stahovat boty. „Myslela jsem, žes říkal, že jim budeš celej den dělat aupairku, dokud nebudeme mít s otcem D. čas promluvit si s Michaelem.“

„Aupairku?“ Jesse svraštil to svý tmavý obočí, aby mi dal najevo, že tohle slovo mu nic neříká. „Hlídal jsem anděly celý den, jestli myslíš tohle.“

„Fakt?“ podivila jsem se ironicky. „Co se mi to snažíš nabulíkovat? Žes je šmíroval na školním parkovišti a pomáhal jim zneškodnit brzdy našeho ramblera?“

Jesse se posadil vedle mě na postel.

„Susannah,“ řekl a jeho tmavý oči se mi šokovaně zabodly do tváře. „Stalo se dneska něco?“

„To si piš.“ Vysvětlila jsem mu, co se stalo, i když můj popis toho, co někdo proved s ramblerem, byl trochu zmatenej vzhledem k tomu, že jsou pro mě všechny ty technický hejblata španělskou vesnicí – a Jesse zase samozřejmě neměl páru, jak auta fungujou. Když byl eště naživu, byly jedinejma dopravníma prostředkama na světě kůň a kočár.

Když jsem domluvila, zavrtěl hlavou.

„Ale, Susannah,“ namítnul potom, „to nemohli udělat Josh a jeho přátelé. Jak jsem ti říkal, byl jsem s nimi celý den. Opustil jsem je až teď, když jsi mě zavolala. Nemohli proto provést to, co popisuješ. Viděl bych je, a zarazil.“

Zírala jsem na něj. „Ale jestli to nebyl Josh a jeho partička, tak kdo teda? Aby bylo jasný, nevím o nikom

jiným, kdo by mě chtěl vidět tuhou. Nebo aspoň momentálně.“

Jesse se na mě nepřestával upřeně dívat. „A opravdu se domníváš, že ses tou obětí měla stát ty, Susannah?“

„Na to vem jed, že jsem to měla bejt já,“ vyhrkla jsem. Znělo to sice ujetě, ale já byla málem uražená představou, že by někdo jinej na týhle planetě stál za zamordování víc než já. Nechci se chlubit, ale za svůj život jsem si už stihla pořídit pěknou řádku nepřátel. Ve svým mediátorským džobu jsem vždycky považovala za známku toho, že věci jdou podle plánu, když bylo kolem mě stabilně pár týpků, co by mě radši viděli čuchat ke kytkám zespoda.

„A kdo jinej teda?“ Srdečně jsem se zasmála. „Snad si nemyslíš, že by to měl bejt třeba *Prófa?*“

Ale Jesse se nezasmál.

„Přemýšlej, Susannah,“ naléhal na mě. „Neseděl v tom voze někdo, koho by si někdo jiný přál vidět těžce raněného, a možná i mrtvého?“

Vyvalila jsem na něj bulvy. „Ty něco víš,“ vyhrkla jsem nekompromisně.

Jesse zavrtěl hlavou. „Ne. Ale –“

„Ale co? Panebože, nesnáším, když na mě vybaluješ tyhlety kryptický varovánky. Prostě radši spusť.“

„Ne.“ Zavrtěl prudce hlavou. „Uvažuj, Susannah.“

Povzdychla jsem si. Když se začal chovat takhle, nedalo se s ním moc diskutovat. Asi jsem mu nemůžu mít za zlý, že by v *Karate Kidovi* chtěl hrát pana Mijagiho. Co měl ten chudák jinak za zábavu?

Vydechla jsem tak prudce, až se mi ofina vznesla do vzduchu.

„Tak jo,“ souhlasila jsem. „Lidi, co byli v tom autě a co si to s někým rozházeli – teda kromě mě. Počkej.“ Rozsvítilo se mi. „Kelly a Debbie nesnášej Ginu. Vedly jsme o tom v umejvárně takovou zasvěcenou diskusi, chvilku předtím, než se tohle stalo. To s tím autem.“

Ale pak jsem se zamračila. „Jenže si tyhle dvě nedovedu představit, jak likvidujou brzdnej okruh u ramblera. Tak zaprvý, dost pochybuju o tom, že by některá z nich vůbec tušila, kde je v motoru brzdová kapalina, nebo že tam vůbec ňáká je. A zadruhý, mohly by si pokazit mejkap, kdyby se kolem toho auta motaly. Víš, zlomit si nehet, umáznout vlasy od oleje nebo tak něco. Debbie by to možná skousla, ale Kelly? Na to zapomeň. A navíc by jim došlo, že by se při tom mohli zabít taky Mimoň a Somna, a to by teda určitě nerady."

„To jistě ne," připustil blahosklonně Jesse.

Byla to nejspíš ta naprostá absence zájmu, se kterou to vyslovil, co mě přivedlo k dalšímu závěru.

„Mimoň?" Střelila jsem po něm nedůvěřivým pohledem. „Kdo by stál o to, aby byl Mimoň po smrti? Nebo Somna, když už jsme u toho? Pochop, tyhle kluci jsou tak… neškodný."

„A neudělal někdo z nich," zeptal se Jesse zase tím nevýrazným tónem, „něco, co by mohlo někoho jiného rozzuřit?"

„Ale jasně!" vyhrkla jsem. „Teda Somna nevím, ale Mimoň? Ten má ve zvyku dělat ty debilní věci, jako že chytá spolužáky pod krkem a rozhazuje jim učebnice a…" Hlas se mi pomaloučku vytrácel.

Pak jsem zavrtěla hlavou. „Ne, to není možný."

Jesse se na mě pořád tiše díval. „Není?"

„Ne, ty to nechápeš." Vyskočila jsem a začala procházet po pokoji. Během naší konverzace nějak skočil do pokoje Hřebík a teď seděl Jessemu u nohy a energicky se o ni šmirgloval svým drsným jazykem.

„Totiž, on byl u toho," vysvětlovala jsem Jessemu. „Michael tam byl, hned když k tomu došlo. Pomáhal nám z auta ven. On…" Vzpomněla jsem si, jak jsem naposledy uviděla Michaelův obličej. Už se pomalu snášel večer a za námi – za mnou a Ginou a Somnou a Mimoněm a Prófou –

se zrovna zavíraly dveře ambulance. Michael byl bledej – ještě bledší než obvykle – a vypadal vyděšeně.

Ne. Došla jsem až k pohovce, na který teď spala Gina, a otočila jsem se, abych Jessemu zase koukla do obličeje. „To nemoh udělat," pronesla jsem otřeseně. „Michael by nic takovýho neprovedl."

Jesse se rozesmál. Ale v jeho smíchu nebylo žádný veselí.

„Neprovedl?" opakoval. „Znám čtyři lidi, kteří by na to měli odlišný názor."

„Ale *proč* by to dělal?" Zavrtěla jsem znova hlavou, dost zuřivě na to, aby se zacuchaný prameny vlasů daly zase do pohybu. „Popravdě řečeno, Mimoň je pitomec, ale copak kvůli tomu někdo někoho *zavraždí?* Když už nemluvím o tom, kolik nevinnejch lidí by to odneslo s ním? Včetně *mě?*" Odtrhla jsem svůj rozhořčenej pohled od Hřebíka, kterej si zrovna žvejkal vlastní tlapku, aby vysál špínu mezi polštářkama. „Michael si prostě nemoh přát, abych se zabila i *já.* Já jsem jeho jediná šance, že s ním ňáká holka půjde na maturiťák!"

Jesse na to ani ťuk. A v tichu, který následovalo, mi to došlo. A to, co mi došlo, mě donutilo naprázdno polknout.

„Jéžiši!" zařvala jsem. Přitiskla jsem si ruku na hrudník a zhroutila se na pohovku.

Jesseho neutrální výraz se okamžitě proměnil v obavy. „Copak je, Susannah?" zeptal se starostlivě. „Je ti něco?"

Kejvla jsem. „Jo…" vydechla jsem a hypnotizovala očima zeď nad sebou. „Chce se mi zvracet. Jesse… on se mě zeptal, jestli nechci jet s ním. Těsně předtím, než se to stalo. *Trval* na tom, že musím jet s ním. Vlastně když Somna řek, že pojedu s ním, nebo to bonzne mámě, myslela jsem, že se ty dva kvůli tomu poperou."

„No jistě," prohlásil Jesse a na něj to znělo pěkně sarkasticky. „Jeho – jak jsi to nazvala? – doprovod na maturitní ples se tím pádem ocitl v ohrožení."

„Ach bože!“ Vyskočila jsem a začala zase vztekle pochodovat po pokoji. „Panebože, proč? Proč *Mimoň?* Teda já vím, že je to blbec, ale proč by ho chtěl Michael *oddělat?*“

Jesse mě tiše přerušil: „Možná ze stejného důvodu, proč zabil Joshe a ty ostatní.“

Zastavila jsem se v hrůze uprostřed kroku. Pak jsem pomalu otočila hlavu a podívala se na něj. Ale najednou jsem ho neviděla. Zase se vypařil. Vzpomněla jsem si na to, co Mimoň tuhle vykládal – připadalo mi to, že už je to celá věčnost, ale bylo to vlastně včera nebo předevčírem. Mluvili jsme o tý nehodě a o andělích z RLS a Mimoň prohodil něco o Marku Pulsfordovi. *Jednou jsme spolu pařili,* povídal. *Minulej měsíc, dole ve Valley.*

Bylo to na tom mejdanu – pomyslela jsem si a krev mi v žilách ztuhla do pevnýho skupenství –, co tam Lila Meducciová spadla do bazénu?

O vteřinu pozdějc, bez toho, abych se poradila s Jessem, jsem rozrazila dveře svýho pokoje, třema skokama přelítla chodbu k Mimoňovu brlohu a zabušila vší silou na dveře.

„Klídek!“ zařval Mimoň. „Už jsem to ztlumil!“

„To není kvůli muzice,“ prohlásila jsem. „Je to kvůli něčemu jinýmu. Můžu dál?“

Slyšela jsem zvuk, jak činky přistály na stojanu. Pak Mimoň zahuhlal: „No jo. Proč ne.“

Sáhla jsem na knoflík dveří a otočila s ním.

Asi bych na tomhle místě měla něco poznamenat. Chodívala jsem do pokoje k Prófovi. Celkem často, protože on je z kluků jedinej, za kým chodím, když potřebuju píchnout s úkolama – i když je o tři třídy níž. U Somny jsem byla párkrát, když bylo zapotřebí, aby s ním někdo pořádně zatřás a upozornil ho, že je čas odvízt nás do školy.

Ale nikdy, fakt nikdy jsem eště nebyla v Mimoňově pokoji. Popravdě řečeno jsem vždycky doufala, že nebudu mít nikdy důvod překračovat jeho práh.

No, ale teď jsem ten důvod měla. Zhluboka jsem se nadechla a vešla.

Byla tam tma. To proto, že Mimoň se rozhod vymalovat si tři stěny pokoje purpurovou a jednu bílou, což byly barvy zápasnickýho týmu misijní akademie. Ale vybral si tak tmavou purpurovou, že byla skoro černá. Temnotu tří stěn rozbíjel jen plakát s Michaelem Jordanem, kterej lidi vybízel, aby do toho praštili: Prostě jdi do toho!

Podlaha Mimoňova pokoje byla pokrytá vysokou vrstvou špinavejch ponožek a spodního prádla. Páchlo to tam potem a dětským pudrem. Nebyl to vyloženě smrad, ale rozhodně to nebyl odér, kterej bych pozdějc chtěla čuchat ze svýho oblečení. Ale vypadalo to, že Mimoňovi je to buřt.

„No?“ zeptal se netrpělivě. Ležel na zádech na vzpěračský lavici. Nad jeho hrudníkem vězely ve stojanu závaží, o kterejch jsem radši ani nechtěla vědět, kolik můžou vážit. Ale byla jsem si jistá, a teď už beze srandy, že by neměl žádný problémy s tím, aby dostal Debbii Mancusovou ven oknem, kdyby u ní v pokoji začalo hořet. A jestli chcete něco vědět, není to náhodou všechno, po čem může holka u svýho kluka toužit?

„Mimo –“ Nadechla jsem se. Co ten dětskej pudr? Ne. Počkejte. Radši to nechci vědět. „Brade, byls na tom večírku, kde Lila Meducciová spadla do bazénu?“

Mimoň se natáhnul po tyči se závažíma, a poskytnul mi tak výhled na svý nadměrně ochlupený podpaží. Pokusila jsem se nezačít při tom pohledu zvracet.

„O čem to mluvíš?“ zahuhlal.

„Lila Meducciová,“ zopakovala jsem.

Spustil si tyč skoro až na prsa a svaly na rukou se mu vyboulily jako melouny. Měla bych asi zdůraznit, že normálně u mě pohled na chlapa s vyvinutejma bicákama způsobuje takovou tu slabost v kolenou. Ale Mimoňovy bicepsy mi působily jen slabost v žaludku, takže jsem

doufala, že kousky feferonkový pizzy, kterou jsem měla k večeři, nebudou za chvíli mezi náma.

„Michaelova mladší sestra," upřesnila jsem. „Málem se utopila na jednom večírku ve Valley minulej měsíc. Chtěla bych vědět, jestli to nebyl ten večírek, kterejs měl na mysli, kdyžs říkal, žes pařil s Markem Pulsfordem."

Tyč se závažíma vystoupala ke stojanům.

„Je to možný," připustil Mimoň. „Nevím. Co je ti po tom?"

„Brade," skoro jsem žadonila. „Je to důležitý. Myslím, že by sis toho všimnul. Přece tam přijela ambulance a tak."

„Je to možný," opakoval mezi zdvihama. „Ale měl jsem ji jak z praku."

„Tak *nevíš,* jestli se ti před očima skoro utopila nějaká holka, nebo co?" Řeknu vám, neměla jsem s Mimoněm trpělivost ani za normálních okolností. Ale v tomhle konkrétním případě se moje tolerance vůči jeho stupiditě ocitla ještě níž než obvykle.

Mimoň nechal zapadnout tyč do stojanu s hlasitým cvaknutím. Pak se posadil a dotčeně se na mě zadíval.

„Hele," začal, „a když ti řeknu, že jsem tam byl, tak co bude? Půjdeš s tím za tátou a za mámou, že jo? Tak proč bych ti to měl vykládat? Myslím to vážně, Suze. Proč zrovna tobě?"

I když mě pěkně rozhodil ten Mimoňův výraz – i on už říká mojí mamce *máma!* –, byla jsem na tuhle otázku připravená.

„Nikomu to nebonznu," prohlásila jsem slavnostně. „Čestný skautský, že ne, Brade. Chci to jen vědět."

Pořád se tvářil podezíravě. „Ale proč? Tak to chceš vykládat tý albínský pipce, tý svý kámošce, aby to vyslepičila do školních novin? *Brad Ackerman stál jako kretén a díval se, jak se mu před očima topí dítě.* O tohle ti jde?"

„Čestný skautský, že ne," opakovala jsem.

Pokrčil svejma vyvinutejma ramenama. „Tak jo," zamumlal. „Víš co? Mně je to fuk. Život stejně stojí za houby. Nemám absolutně žádnou naději, že bych udělal sto šedesát osmičku v místních přeborech, a je naprosto jasný, že tvoje kámoška Gina má radši Jakea." Podíval se na mě. „Nebo ne?"

Nejistě jsem se zavrtěla. „To nevím," vysoukala jsem ze sebe. „Já myslím, že vás má ráda oba."

„Jasně," vyplivnul Mimoň. „Proto je teď tady se mnou, a ne zamčená u Jakea, a dělaj tam… bůhvíco."

„Určitě si jen povídaj," zadoufala jsem.

„Jasně." Mimoň zavrtěl hlavou. Dost mě to rozhodilo. Vlastně jsem ještě nikdy neviděla, že by vypadal tak… lidsky. Ani jsem netušila, že má nějaký životní cíle. Ne že bych snad tušila, co znamená ta jeho sto šedesát osmička. A fakt mu tolik záleží na Gině, že má pocit, že jeho život stojí za houby, když neopětuje jeho city?

To je teda hustý. Pořádně hustý.

„Tak ty chceš vědět o tom mejdle ve Valley?" pokračoval. „Byl jsem tam. Je dušička spokojená? Byl jsem tam. Jak jsem říkal, měl jsem ji jak z praku. Neviděl jsem, jak tam zahučela. Všim jsem si jí, teprve když ji někdo vytáhnul ven." Zase zavrtěl hlavou. „Fakt to byla od ní volovina, chápeš? Jednak tam neměla co dělat. Nikdo ji tam nezval. A když neumíš pít, tak prostě nemáš chlastat. Ale tyhlety holky jsou někdy schopný všeho, jenom aby mohly bejt s náma."

Zamračila jsem se. „S náma?"

Podíval se na mě, jako bych měla dlouhý vedení. „Vždyť víš. S klukama, jako jsem já. Oblíbenejma. Meducciho ségra – nevěděl jsem, že je to jeho ségra, dokud to máma neřekla tenkrát u večeře – k těmhle holkám patřila. K těm, co se pořád potloukaj kolem a snažej se, aby si jich někdo z nás všimnul a pozval je na rande. Aby mohla bejt taky oblíbená, chápeš?"

Chápala jsem. Chápala jsem to až moc dobře.

A tak jsem zanechala Mimoně v jeho brlohu bez jediného slůvka. Co se taky dalo říct? Věděla jsem, co musím udělat. Myslím, že jsem to věděla celou tu dobu. Jenom jsem si to nechtěla připustit.

Ale teď jsem to věděla. Stejně jako Michael Meducci jsem neměla žádnou jinou možnost.

A stejně jako Michael Meducci jsem potřebovala, aby mě někdo zarazil. Jenže takhle jsem o tom nepřemejšlela. Zatím ještě ne.

Stejně jako Michael.

17

Gina poposedávala u mě v pokoji, když jsem se vrátila od Mimoně. Jesse i Hřebík byli samozřejmě oba v trapu. Což mě vlastně potěšilo.

„Čauves," pozdravila mě Gina a vzhlídla od lakování nehtu na palci. „Kde ses courala?"

Prošla jsem kolem ní ke skříni a začala se prohrabávat ve věcech. „U Mimoně v pokoji," vysvětlila jsem jí. „Hele, můžeš mě zase krejt?" Vklouzla jsem do džínů a začala si zavazovat martensky. „Musím na chvíli ven. Řekni jim, že se koupu. Bylo by dobrý, kdybys nechala chvíli hučet vodu. A pak zase řekni, že mám křeče."

„Budou si myslet, že máš myom na děloze nebo něco takovýho," prohlásila Gina a dívala se, jak si natahuju černej svetr s rolákem. „A kam teda jdeš?"

„Ven," řekla jsem stručně. Navlíkla jsem si větrovku, kterou jsem měla včera večer na pláži. Tentokrát jsem si pro jistotu do kapsy nacpala i čepici a rukavice.

„No jistě. Ven." Gina potřásla hlavou a zatvářila se znepokojeně. „Suze, je ti dobře?"

„Jasně že je. Proč ta péče?"

„Máš takovej… no, já nevim… šílenej výraz."

„Je mi dobře," potvrdila jsem netrpělivě. „Prostě jsem na to přišla, to je celý."

„Na cos přišla?" Gina zašroubovala lak na nehty a postavila se. „Suze, o čem to mluvíš?"

„Co se stalo dneska," vyšplhala jsem na sedátko pod oknem. „S našima brzdama. Udělal to Michael."

„Michael *Meducci?*" Gina se na mě zadívala, jako by mi fakt hráblo. „Hele, a víš to jistě?"

„Tak jistě, jako že s tebou teď mluvím.“

„Ale proč? Proč by dělal něco takovýho? Myslela jsem, že tě miluje.“

„Mě možná,“ trhla jsem ramenem a rozrazila okno dokořán. „Ale má nějaký nevyřízený účty s Bradem.“

„S Bradem? Co provedl Brad tak špatnýho Michaelovi Meduccimu?“

„Stál jako trouba,“ vysvětlila jsem jí, „když se utopila jeho mladší ségra. Nebo skoro utopila, to máš fuk. Musím běžet, jo? Dopovím ti to, až se vrátím.“

A pak jsem prolezla oknem a sešplhala na střechu verandy. Venku byla tma a zima a ticho, až na vrzání cvrčků a vzdálenej zvuk, jak vlny narážely o pláž. Nebo to byl hukot aut dole na silnici? To jsem teď nedokázala odhadnout. Asi tak minutu jsem poslouchala, jestli mě někdo dole pod střechou neslyší. Pak jsem sešplhala kousek níž po okapový rouře. Na jejím konci jsem se zarazila. Věděla jsem, že dole je jehličí z borovice, který trochu přibrzdí můj pád.

„Suze!“ Proud světla, který mi svítilo na cestu z okna mýho pokoje, zablokoval stín.

Ohlídla jsem se přes rameno. Gina se vykláněla ven a starostlivě se po mně rozhlížela.

„Neměly bysme –“ Zarazila se. Nějakou vzdálenou částí mozku jsem vnímala, že její hlas zní vyděšeně. „Hele, neměly bysme zavolat policii? Jestli je to o Michaelovi pravda –“

Zírala jsem na ni, jako by mi navrhla, že bych měla skočit z mrakodrapu. „*Policii?*“ opakovala jsem. „Ani omylem. Tohle je mezi Michaelem a mnou.“

„Suze,“ potřásla Gina hlavou, až jí měděný anténky odskočily, „tohle je vážný. Ten kluk je přece vrah. Fakt si myslím, že musíme zavolat profíky –“

„Já *jsem* profík,“ připomněla jsem uraženě. „Jsem mediátor, vzpomínáš?“

Gina nevypadala, jako by ji tohle uklidnilo.

„Ale… co chceš dělat, Suze?“

Konejšivě jsem se na ni usmála.

„No,“ spustila jsem, „to je jednoduchý. Jdu mu vysvětlit, co se stane tomu, kdo zkouší zabít někoho, na kom mi záleží.“

A pak jsem seskočila z okapu do tmy.

Nedokázala jsem se ale odhodlat k tomu, že bych si vzala landrover. Myšlenka na to, jak si vyřizuju účty s několikanásobným vrahem, mě ani v nejmenším nerozhodila, ale řídit bez řidičáku? V žádným případě! Místo toho jsem šlohla jedno z těch kol, co Andy skladuje v garáži. Za chvíli už jsem svištěla z kopce a z očí mi stříkaly slzy. Ne snad proto, že bych brečela nebo tak, ale protože mě do tváře šlehal ostrej vítr, jak jsem uháněla směrem do údolí.

Když jsem sjela z toho krpálu, zavolala jsem Michaelovi z budky u supermarketu Safeway. Vzala to nějaká starší paní – určitě jeho matka. Když jsem se slušně zeptala, jestli můžu mluvit s Michaelem, řekla, že jistě, takovým tím natěšeným způsobem, jakým matky obvykle švitořej, když jejich dítěti poprvé zavolá osoba opačnýho pohlaví. Jako bych to neznala. Moje mamka nasazovala tenhle hlas pokaždý, když mi zavolal nějakej kluk, a ona to vzala. Těžko jste se na ni mohli zlobit. Stávalo se mi to málokdy.

Paní Meducciová nejspíš Michaela upozornila, že je to dívka, protože odpověděl mnohem hlubším hlasem než obvykle: „Prosím?“

„Michaele?“ zeptala jsem se jen pro jistotu, že je to fakt on, a ne jeho táta.

„Suze?“ řekl normálním hlasem. „Bože, Suze, jsem tak rád, že jsi to ty! Dostalas můj vzkaz? Volal jsem k vám asi desetkrát! Jel jsem za sanitkou do nemocnice, ale na pohotovost mě nepustili. Jenom kdyby si tě tam nechali na pozorování, říkali. Ale nenechali, viď?“

„Ne,“ uklidnila jsem ho. „Zdravá jako řípa.“

„Díkybohu. Hele, Suze, neumíš si představit, jak jsem se vyděsil, když jsem za sebou slyšel ránu a uvědomil si, že jste to vy –“

„Jo,“ přerušila jsem ho. „Bylo to strašný. Hele, Michaele, lítám v takovým menším průšvihu. Myslíš, že bys mi dokázal pomoct?“

Michael okamžitě zareagoval: „Víš, že bych pro tebe udělal všechno, Suze.“

O tom žádná. Třeba oddělal mý nevlastní bráchy, a navíc mou nejlepší kámošku.

„Zůstala jsem trčet v Safeway,“ prohlásila jsem. „Ale je to dlouhá historie. Zajímalo by mě, jestli bys třeba nemoh –“

„Budu tam,“ vyhrknul Michael, „za tři minuty.“ A zavěsil.

Byl tam za dvě. Sotva jsem stačila schovat kolo mezi dvě rachotiny na parkovišti za obchodem, už jsem viděla, jak projíždí kolem se svým zeleným sedanem z půjčovny a nakukuje skrz výlohu do supermarketu, jako by čekal, že mě uvidí, jak se vozím na tom stupidním houpacím koníkovi na drobáky nebo něco na ten způsob. Popošla jsem k jeho autu a zaťukala na okýnko spolujezdce.

Michael sebou škubnul a ohlédl se za zvukem. Když uviděl, že jsem to jen já, jeho tvář – ve fluoreskujícím světle z palubky eště bledší než obvykle – se trochu uvolnila. Natáhnul se přes sedadlo a otevřel dveře.

„Naskoč,“ pobídnul mě rozjařeně. „Člověče, to je úleva, vidět tě celou.“

„Jo?“ Vklouzla jsem na sedadlo vedle, vtáhla dovnitř nohy a zabouchla za sebou dveře. „No, to i pro mě. Jako že jsem celá. Ha, ha, ha.“

„Ha, ha,“ přidal se Michael, ale jeho smích nebyl zdaleka tak sarkastickej jako můj. Spíš působil nervózně. Nebo mi to tak aspoň připadalo.

„Tak fajn," ozval se, když jsme tak seděli v autě se zapnutým motorem před supermarketem. „Chceš, abych tě hodil domů?"

„Ne," zavrtěla jsem hlavou a podívala se na něj zpříma.

Možná by vás zajímalo, co se mi v takovou chvíli honilo hlavou. Nebo co se honí hlavou člověku, kterej ví, že chce udělat něco, co skončí smrtí jinýho člověka?

Tak to vám klidně povím. Ne že by to sakra k něčemu bylo. Myslela jsem na to, že Michaelovo auto z půjčovny legračně voní. Zajímalo by mě, jestli ho snad poslední uživatel postříkal kolínskou nebo tak něco.

Ale pak mi došlo, že ta kolínská se line ze samotnýho Michaela. Nejspíš na sebe vylil celou lahvičku Caroliny Herrera for Men, než za mnou vyrazil. To jednomu fakt zalichotí.

„Mám nápad," pronesla jsem, jako by to byl jen okamžitej rozmar. „Co kdybysme si zajeli na Vyhlídku?"

Michaelovy ruce sklouzly z volantu. Ale hned je zase zvednul a vrátil do polohy za deset dvě, jako to dělají dobrý řidiči.

„Co prosím?" zeptal se přihlouple.

„Na Vyhlídku." Napadlo mě, že možná zase nejsem tak moc přitažlivá, a že by to chtělo přidat na grádech. Takže jsem se natáhla a položila mu dlaň na předloktí. Měl na sobě takovou tu semišovou bundu. Semiš byl pod mejma prstama fakt heboučkej a pod ním jsem cejtila Michaelovy bicepsy, stejně tvrdý a kulatý jako ty Mimoňovy.

„Víš," zapředla jsem, „kvůli výhledu. Je krásnej večer."

Michael už neztrácel čas. Zařadil kvalt a vymotal se s autem z parkoviště dřív, než jsem tu ruku stačila odtáhnout.

„Skvělý," prohlásil. Hlas měl možná trochu nejistej, protože si odkašlal a pak trochu důstojnějc prohlásil: „Tak tohle zní super."

O pár vteřin pozdějc jsme už zahejbali na silnici kolem pobřeží. Bylo teprve deset nebo tak nějak, ale nejelo po ní

moc aut. Byl koneckonců všední den. Zajímalo by mě, jestli Michaelovi jeho maminka nařídila, v kolik hodin má bejt doma. Zajímalo by mě, jestli si začne dělat starosti, když tu hodinu nedodrží. Jak dlouho asi bude čekat, uvažovala jsem, než zavolá policii? Nebo než začne obvolávat nemocnice?

„Takže se vlastně nikomu nic nestalo," prohodil Michael, zatímco jsme ujížděli po silnici. „Jako při ty nehodě…?"

„Ne," odpověděla jsem. „Nikomu se nic nestalo."

„To je dobře," usoudil Michael.

„Fakt?" Předstírala jsem, že mě teď ze všeho nejvíc zajímá výhled okýnkem do tmy. Ale ve skutečnosti jsem ve skle sledovala odraz Michaelovy tváře.

„Jak to myslíš?" ozval se rychle.

Pokrčila jsem ramenama. „No, nevím… to jenom…vždyť víš. Brad."

„Aha." Zahihňal se, ale žádnej humor v tom nebyl. „Jasně. Brad."

„Chci říct, že se s ním snažím vycházet," pokračovala jsem, „ale je to fakt těžký. Někdy se chová jako naprostý hovado."

„To si dovedu představit," zareagoval Michael, ale dost mdle.

Otočila jsem se, abych mu viděla přímo do obličeje.

„Víš, co mi řekl dneska večer?" vypálila jsem bez varování. Nečekala jsem na odpověď, ale hasila jsem si to dál. „Povídal, že byl na tom večírku. Na tom, kde tvoje ségra spadla do toho bazénu."

Nemyslím, že by to bylo jen v mý fantazii, ale Michaelův stisk na volantu fakticky zkřečovatěl. „Vážně?"

„Jo. Měl bys slyšet, jak o tom mluvil."

Michaelova tvář, kterou jsem furt viděla jen z profilu, se zachmuřila.

„Co říkal?"

Hrála jsem si s bezpečnostním pásem, kterej jsem měla zapnutej. „Radši ne," namítla jsem. „Neměla bych ti to říkat."

„Ale řekni," naléhal Michael. „Chtěl bych to vědět."

„Je to dost hnusný, víš," zamumlala jsem.

„Pověz mi, co říkal." Michaelův hlas byl ledově klidnej.

„No," začala jsem, „tak jo. Tak teda prohlásil – teda, ne přesně takhle, vždyť ho znáš, jak mluví nesouvisle a že není schopnej dát dohromady kloudnou větu – ale v zásadě řek, že si to tvoje ségra zasloužila, protože tam v první řadě neměla co pohledávat. Říkal, že ji tam nikdo nezval, že to byl večírek jen pro oblíbený. No věřil bys tomu?"

Michael se opatrně vyhnul náklaďáku. „Ano," připustil tiše. „Věřil."

„Myslím tomu, jak o sobě mluvil. Oblíbený lidi. Fakt to řek takhle, oblíbený lidi." Zakroutila jsem hlavou. „Ale jak se definuje oblíbenost? To mi teda vysvětli. To by mě zajímalo, proč tvoje ségra byla neoblíbená? Protože nebyla sportovkyně? Nebo roztleskávačka? Nenosila ty správný hadry? Nebo proč?"

„Tohle všechno," prones Michael zase tím ledově klidným hlasem.

„Jako by na něčem takovým záleželo," odfrkla jsem. „Jako by se to, že je člověk inteligentní a vnímavej a laskavěj k druhejm lidem, vůbec nepočítalo. Ale ono se zatím počítá jedině to, jestli s tebou kámošej ty správný lidi."

„Bohužel," potvrdil Michael, „to takhle často chodí."

„Přesně," dodala jsem. „Já myslím, že je to hovadina. Taky jsem to Bradovi řekla. Povídala jsem mu: ‚Takže vy všichni jste tam jen tak čuměli a nechali tu chudinku holku skoro umřít, protože ji na ten večírek nikdo nepozval?' Samozřejmě zatloukal. Ale ty přece víš, jak to bylo."

„Ano," hlesnul Michael. Projížděli jsme nad Big Sur. Silnice se tady trochu zúžila a kolem nás byla najednou daleko větší tma. „Vím. Kdyby moje ségra byla, řekněme,

Kelly Prescottová, rval by se jeden přes druhýho, aby ji vytáhli. Nestáli by tam a nechechtali se tomu, jak se topí.“

Bylo těžký uhodnout, jak se tváří, protože měsíc byl vypnutej. Jediný světla, který mi teď mohly pomoct, byly kontrolky na palubní desce. Michael v jejich záři nevypadal moc zdravě, a nejen proto, že svítily nazelenale.

„To se vážně stalo?“ zeptala jsem se. „Tohle že udělali? Smáli se tomu, že se topí?“

Kejvnul. „Jeden z těch chlapíků ze záchranky to vykládal policajtům. Všichni si prej mysleli, že to na ně jen hraje.“ Zase mu ze rtů uniknul ten neveselej smích. „Lila – to přece pro ni bylo všechno, po čem toužila, víš? Bejt oblíbená. Bejt jako oni. A oni stáli kolem a chechtali se. Chechtali se tomu, jak umírá.“

„Já slyšela, že všichni byli pořádně nametený,“ prohlásila jsem. Včetně tvý ségry, kámo – ale to už jsem radši nahlas nedodala.

„To není omluva,“ řekl tvrdě Michael. „Nikdo pro ni nic neudělal, ale nikomu se nic nestalo. Rodiče tý holky, kde byl večírek, sama ta holka – všichni z toho vyvázli. Lila se už možná nikdy neprobere, ale nikdo za to nebude potrestanej.“

Dojeli jsme, jak jsem si všimla, až k odbočce na Vyhlídku. Michael zatroubil, než vjel do zatáčky. Proti nám nikdo. Zatočil obratně na parkoviště, ale motor nechal běžet. Zůstal prostě sedět za volantem a zíral do inkoustový černě, ve kterou se pod náma slilo moře s oblohou.

Byla jsem to já, kdo se natáhnul a otočil klíčkem. Motor ztichnul, a o vteřinu pozdějc zhasly i světla na palubce. Ponořili jsme se do absolutní tmy.

„Tak,“ hlesla jsem. Ticho v autě bylo přímo hrobový. Ani za náma nejezdily žádný auta. Kdybych otevřela okno, bylo by slyšet hvízdání větru a příboj. Ale místo toho jsem jen tiše seděla.

Po chvilce začala bejt tma venku trochu proniknutelnější. Jak si na ni moje oči zvykaly, dokázala jsem dokonce

rozeznat, kde se na obzoru setkává temná obloha s ještě temnějším oceánem.

Michael otočil hlavu ke mně. „Byla to Carrie Whitmanová," prozradil mi. „Ta holka, u který byl ten večírek."

Kývla jsem, ale neodtrhla oči od horizontu. „Já vím."

„Carrie Whitmanová," opakoval. „Carrie Whitmanová seděla v tom autě. V tom, co sletělo v sobotu z útesu."

„Myslíš," pronesla jsem do ticha, „v tom autě, cos srazil v sobotu z útesu."

Michaelova hlava se ani nepohnula. Podívala jsem se na něj, ale nedokázala jsem rozeznat jeho výraz.

Zato jsem rozeznala rezignaci v jeho hlase.

„Takže ty to víš." Pronesl to jako konstatování, ne jako otázku. „Myslel jsem si to."

„Myslíš po dnešku?" Hrábla jsem dolů a rozepnula si bezpečnostní pás. „Po tom, cos mě málem oddělal?"

„Je mi to tak líto." Sklopil hlavu, a já mu konečně uviděla do očí. Měl je zalitý slzama. „Suze, nevím, jak se ti –"

„V institutu nebyl žádnej seminář o ufonech, že ne?" Ostře jsem se na něj podívala. „Tu minulou sobotu večer. Jels sem a odšrouboval nejty ze svodidel. A pak sis tady sednul a čekal na ně. Věděls, že si to sem po plese přihasí. Věděls, že přijedou, a číhals tady na ně. A když jsi uslyšel ten jejich stupidní klakson, vyrazils proti nim. Shodils je dolů z útesu. Chladnokrevně jsi je zabil."

Michael udělal něco totálně ujetýho. Natáhnul ruku a dotknul se mejch vlasů tam, kde se mi trochu vlnily, jak vykukovaly zpod kšiltovky, kterou jsem měla na hlavě.

„Já věděl, že mi budeš rozumět," vyhrknul. „Od první chvíle, kdy jsem tě uviděl, jsem věděl, že ty, ty jediná ze všech mi budeš rozumět."

Chtělo se mi zvracet. Namouduši by se z toho jeden poblil. Nic mu nedochází! Copak při tom vůbec nemyslí na svou mámu? Na chudáka svou mámu, která byla tak

vzrušená z toho, že mu volá holka? Mámu, která má už jedno dítě ve špitále, napůl mrtvý? Nenapadlo mu, jak jí bude, až jejího jediného syna usvědčej z vraždy? Copak na tohleto *vůbec* nemyslí?

Ale možná že ho to napadá. Možná je přesvědčenej, že maminka bude ráda, protože se dokázal pomstít za to, co provedli jeho ségře. Nebo se o to aspoň snažil. Bylo tam přece eště pár dalších dutejch hlav jako Brad… vlastně jsou vinní všichni, kdo byli na tom večírku. Kde bylo psáno, že by se zastavil u Brada? Zajímalo by mě, jak si sehnal seznam účastníků a jestli měl fakt v plánu oddělat všechny, co se tam ukázali? Nebo si namátkou vybral pár z nich?

„Jak ses to ale dozvěděla?“ zeptal se hlasem, kterej měl znít něžně – a z toho se mi chtělo hodit šavli eště víc. „O těch svodidlech? A o tom klaksonu? To přece v novinách nepsali.“

„Jak jsem se to dozvěděla?“ Trhla jsem hlavou, abych se dostala z jeho dosahu. „Řekli mi to.“

Vypadal, jako by se ho můj úhybnej manévr dotknul. „*Řekli* ti to? Koho tím myslíš?“

„Carrie,“ upřesnila jsem. „A Josh a Felicia a Mark. Ty, který jsi zabil.“

Jeho ublíženej výraz se proměnil ve zmatenej, pak v užaslej a nakonec v cynickej, to všecko v jediný vteřině.

„Aha,“ prohlásil a zase se nervózně zasmál. „No jo. Duchové. Pokoušela ses mě před nima varovat, viď? Zrovna tady, na tomhle místě.“

Dívala jsem se před sebe. „Směj se, jak je libo,“ řekla jsem nevzrušeně. „Ale fakt je, Michaele, že tě pořád chtěj zabít. A po tom, cos proved dneska s naším ramblerem, jsem začala vážně uvažovat o tom, že jim to dovolím.“

Přestal se smát. „Suze,“ začal. „Tvoje fixace na astrální svět je zvláštní, ale to teď nechám plavat. Chci ti říct, že dneska to byla opravdu nehoda. Nečekal jsem, že budeš v

tom autě. Plánoval jsem, že pojedeš domů se mnou. Byl to Brad, koho jsem chtěl zabít, ne ty. Šlo mi jen o Brada.“

„A co David?“ připomněla jsem mu. „Co můj malej bráška? Je mu teprve dvanáct, Michaele. On seděl v tom autě taky. Tys chtěl, aby se zabil i on? A Jake? V tu noc, kdy se topila tvoje ségra, nejspíš rozvážel pizzu. Měl taky umřít kvůli tomu, co se jí stalo? A co moje kamarádka Gina? Taky si zaslouží umřít, i když v New Yorku ani netušila, že se tady nějakej večírek vůbec koná?“

Michaelův obličej byl na pozadí oblohy, kterou jsem viděla vykukovat okýnkem za jeho hlavou, bledej jako stěna.

„Nechtěl jsem jim ublížit,“ řekl, pořád tím podivně bezvýrazným tónem. „Nechtěl jsem ublížit nikomu kromě těch, co za to můžou.“

„No, tak tos teda neodved moc dobrou práci,“ sekla jsem ho. „Dalo by se říct, žes odved mizernou práci. Zvorals to, fakticky. A víš proč?“

Viděla jsem, jak se mu za brejlema zúžily zorničky.

„Myslím, že to začínám chápat,“ prohlásil.

„Protože jsi chtěl ublížit lidem, na kterejch mi záleží.“ Polkla jsem. Něco tvrdýho mě tlačilo v krku. „A proto s tím, Michaele, skoncujeme. Právě teď. Právě tady.“

Pořád na mě zíral těma zúženejma zorničkama.

„Ale vždyť jo,“ pronesl tím svým neslaným nemastným tónem. „Skoncujeme, to mi věř.“

Viděla jsem, kam míří. Skoro jsem se rozesmála. Kdyby mě v krku netlačil ten odpornej knedlík, fakt bych se rozesmála.

„Michaele,“ oslovila jsem ho se vší vážností, „tohle na mě vůbec nezkoušej. Ty nevíš, s kým máš tu čest.“

„Ne,“ souhlasil tiše Michael. „Asi nevím, viď? Myslel jsem, že jsi jiná. Myslel jsem, že ty jediná, ze všech lidí ve škole, bys mohla chápat věci z mýho hlediska. Ale teď vidím, že jsi jako všichni ostatní!“

„Ty vůbec nemáš představu," řekla jsem upřímně, „jak moc si přeju bejt jako všichni ostatní."

„Mrzí mě to, Suze," připustil Michael a rozepnul si pás. „Opravdu jsem myslel, že ty a já, že budeme… aspoň přátelé. Ale začínám zřetelně chápat, že neschvaluješ to, co jsem udělal. Dokonce si ani nechceš připustit, že ty lidi nikdo – doslova *nikdo* – nebude postrádat. Vážně tady jenom zabírali místo, Suze. Nedělali vůbec nic smysluplnýho. Vždyť se podívej na Brada. Byla by to taková tragédie, kdyby najednou přestal existovat?"

„Byla," potvrdila jsem. „Pro jeho tátu."

Michael pokrčil ramenama. „To asi jo. Ale stejně si myslím, že by svět byl lepším místem bez všech těch Joshů Saundersů a Bradů Ackermanů." Usmál se na mě, ale v jeho úsměvu nebylo nic srdečnýho. „Jenomže ty s tím evidentně nesouhlasíš, jak vidím. Dokonce se mi zdá, jako bys měla v úmyslu mě zarazit. A to si vážně nepřeju."

„Takže co chceš dělat?" Loupla jsem po něm pořádně sarkastickým pohledem. „Zabít mě?"

„To nechci," opravil mě smutně. „Věř mi."

A pak si zapraskal kloubama na rukách. Řeknu vám, že to znělo pěkně hrůzostrašně. Nehledě na to, že praskat si kloubama před druhejma lidma je vždycky hnusárna, ale teď mě to vyděsilo obzvlášť – zvlášť ve spojení s představou, jak velký má ten kluk ruce a že rostou z paží, který jsem si dobře prohlídla na pláži: pozoruhodně svalnatejch, prorostlejch silnejma šlachama. Ne že bych já snad byla nějaká křehká květinka, ale takovýhle svalnatý tlapy by mi mohly opravdicky pocuchat frizúru.

„Ale bohužel," pokračoval Michael, „mi nedáváš na vybranou, nebo snad ano?"

No jistě. Oběť si za to vlastně může sama, nemám pravdu?

Nevím, jestli jsem to řekla nahlas, nebo se mi to jen honilo hlavou. Bylo to nejspíš takhle: „Teď je nejspíš

vhodná chvíle, aby se k nám připojili Josh a jeho přátelé,“ a v tu vteřinu se na trávníku u auta na straně spolujezdce objevili Josh Saunders, Carrie Whitmanová, Mark Pulsford a Felicia Bruceová.

Chvíli tam jen tak stáli a třepotali se, jako by sami nechápali, co se to vlastně děje. Pak se podívali vedle mě, na kluka, co sedí za volantem.

A pak se rozpoutalo hotový peklo.

18

Co vlastně jsem v ta chvíli měla za lubem?

Nevím. Když jsem stála u Mimoně v pokoji, rozhodně jsem přetejkala zuřivostí. Byla to zuřivost, ne pedály kola, co mě dopravilo dolů do města. Zuřivost mě donutila vhodit čtvrťák do automatu a zavolat Michaelovi.

Ale něco z tý zuřivosti se vytratilo, když jsem mluvila s jeho mámou. Jasně, byl to vrah. Jasně, chtěl mě zabít, a taky pár lidí, na kterejch mi záleží.

Ale měl taky matku. Matku, která ho milovala natolik, že byla celá rozrušená z toho, že mu volá nějaká holka – asi poprvé v jeho podělaným životě.

Ale stejně jsem si sedla k němu do auta a vylákala ho na Vyhlídku, i když jsem věděla, co – nebo kdo – tady na něj čeká. A přiměla jsem ho, aby se přiznal. Aby to všechno vyblil na plný pecky.

A pak jsem je zavolala. Z toho se nevykroutím. Zavolala jsem anděly z RLS, a když se objevili, jediný, co jsem udělala, bylo to, že jsem vystoupila z jeho auta.

Tak je to. Nechala jsem je, ať udělají, po čem touží – určitě od tý noci, kdy sami zahynuli.

Heleďte, nejsem na to dvakrát pyšná. A nemůžu ani říct, že bych tam stála a sledovala je s bůhvíjakým potěšením. Když se Michaelovi omotal pás kolem krku a sedadlo s jeho tělem narazilo na volant, nebylo mi zrovna nejlíp.

Ale andělé vypadali, že se baví dobře.

A asi se taky bavili, jejich telekinetický schopnosti se v posledních dnech prudce vylepšily. Už nepotřebovali provazy z chaluh nebo masopustní dekorace. Jejich společná

síla byla taková, že dokázala rozsvítit reflektory auta a rozpohybovat stěrače na předním skle. Přes vytažený okýnka jsem zaslechla, že začalo hrát i rádio. Britney Spearsová si vylejvala srdce ve svým nejnovějším slaďáku, zatímco Michaela Meducciho dusil pás kolem krku. Auto se začalo kejvat a zevnitř podivně světýlkovalo, jako by světla palubky byly halogenový zářivky.

A při tom všem andělé z RLS stáli venku, ruce napřažený směrem k autu, oči upřený na Michaela. Víte, i na duchy vypadali strašidelně, pláli tou nadpozemskou září, holky ve večerních róbách a s náramkama, kluci v kvádrech. Při pohledu na ně jsem se otřásla, a nebylo to jen kvůli studenýmu větru, kterej zase tak protivně foukal od moře.

Sice to přiznávám jen nerada, ale byla to Britney, kdo nakonec prolomil moje ztuhnutí. Teda ne že by nebyla roztomilá a ťuťuňuňu, ale umírat, a poslouchat přitom zrovna *ji?* No nevím. To už mi přišlo jako pořádně hustá kruťárna.

A pak tady byla chudák paní Meducciová. O jedno dítě už skoro přišla – na to vemte jed. Můžu tady takhle stát a koukat se, jak přichází i o to druhý?

O minutu – a možná jen o pár vteřin – dřív by moje odpověď zněla ano. Ale jak mi to teď všechno docvaklo, už jsem najednou nemohla. Nemohla, navzdory tomu, co Michael udělal. Měla jsem už za sebou tolik let mediátorování. Tolik let, tolik mrtvejch. Nemohla jsem stát a dívat se, jak se někdo mění v mrtvolu doslova před mejma očima.

Michaelův obličej byl staženej do křeče a fialověl, brejle mu visely nakřivo, když jsem konečně vykřikla: „*Dost!*“

Auto se najednou přestalo komíhat. Stěrače utnuly pohyb v půlce. Britneyin ječák se zlomil uprostřed slova a Michaelovo sedadlo pomalu sklouzlo zpátky na místo. Bezpečnostní pás kolem jeho krku se uvolnil natolik, že mu dovolil se nadechnout. Zhroutil se do sedadla, s vyděšeným a nechápavým výrazem, hrudník se mu těžce nadzdvihoval.

Josh mě probodl očima někoho, kdo se právě probudil z transu. „Cože?“ zeptal se. Znělo to znechuceně.

„Promiň. Ale tohle nemůžu připustit.“

Josh a ostatní si vyměnili pohledy. Mark se ozval jako první. Krátce se zasmál. „*No jasně*.“

Autorádio se znova probudilo k životu a sedan se zase začal divoce houpat ze strany na stranu.

Zareagovala jsem rychle a rozhodně – tím, že jsem praštila Marka Pulsforda pěstí do žaludku. To trochu odpoutalo pozornost andělů, takže Michael stačil otevřít dvířka a vyskočit z auta dřív, než mu v tom stihl někdo zabránit. Zůstal ležet na štěrku a sténal.

Ale Mark se z mýho zásahu zotavil podivuhodně rychle.

„Ty mrcho!“ zasyčel nenávistně, jako bych se ho hluboce dotkla. „Co to děláš?“

„Jo.“ Josh byl očividně popelavej vzteky. Jeho modrý oči byly jako ledový dýky, když je do mě zabodnul. „Nejdřív nám tvrdíš, že ho nesmíme zabít. Pak řekneš, že můžeme. Teď zase říkáš, že nemůžeme. Tak víš co? My už ti na to tvý mediátorování kašlem. Zabijeme ho, a tím to hasne.“

A auto se začalo divoce naklánět se přímo nad Michaela.

„Ne!“ zaječela jsem. „Heleďte, spletla jsem se, jo? Aby bylo jasný, chtěl mě taky zabít, a přiznávám, že jsem asi zpanikařila. Ale věřte mi, takhle nemůžeme –“

„Mluv za sebe!“ okřiknul mě Josh.

V příští vteřině jsem už plachtila vzduchem. Nohy mi vyhodil do vejšky tak silnej náraz, že jsem byla přesvědčená, že Michaelovo auto muselo rovnou explodovat.

Ale když jsem tvrdě dopadla do humusu na druhý straně parkoviště, uvědomila jsem si, že k žádnýmu výbuchu nedošlo. Takhle se mnou zamávala spojená energie čtyř andělů, zaměřená na mě. Odhodili mě stranou tak lehce, jako když vítr zvedne piknikovej stoleček.

A v tý chvíli jsem nejspíš taky pochopila, že teď lítám v maléru. Probudila jsem k životu nestvůru. Nebo spíš čtyři nestvůry, což je mnohem přesnější.

Pokoušela jsem se zvednout zase na nohy, když se vedle mě zhmotnil Jesse. Tvářil se skoro stejně vztekle jako Josh.

„*Nombre de Dios*," slyšela jsem ho zaklít, když si prohlídnul celou scenerii. Pak se podíval dolů na mě. „Co se to tady děje?" zeptal se rozčileně a natáhnul ke mně ruku, abych mohla vstát. „Jen se na chvíli otočím, a oni zmizí. Tys je zavolala?"

Trhla jsem sebou, ale nebylo to bolestí. Sevřela jsem jeho dlaň a nechala se vytáhnout do stoje.

„Jo," přiznala jsem a oprášila si kalhoty. „Ale nechtěla jsem – nechtěla jsem, aby se stalo *tohle*."

Jesse se podíval na Michaela, kterej se plazil pryč z parkoviště a z dosahu svýho rozkmitanýho auta.

„*Nombre de Dios,* Susannah!" opakoval nevěřícně. „A co jsi čekala, že se stane? Zavedeš toho chlapce ze všech možných míst zrovna *sem?* A teď po nich chceš, aby ho ušetřili?" Potřásl nevěřícně hlavou a vystartoval k andělům.

„Ty to nechápeš," namítla jsem a rozběhla se za ním. „On mě chtěl zabít. A Prófu a Ginu a Mimoně a –"

„A tak jsi udělala *tohle?* Susannah, to sis ještě neuvědomila, že nejsi žádný zabiják?" Jeho temný oči se na mě naléhavě upřely. „Buď tak laskavá a už nic takovýho nikdy nezkoušej. Jediný člověk, který při tom přijde k úhoně, budeš ty sama."

Byla jsem tak zaskočená přísností jeho hlasu, že mi do očí vhrkly slzy. Nekecám. Opravdický slzy. Zlosti, to dá rozum! To jsem si aspoň snažila vsugerovat. Bulím, protože jsem na něj naštvaná. Ne proto, že zranil moje city. To teda ani omylem.

Ale Jesse si mýho vzteku nevšímal. Už totiž dávno mířil k andělům. O vteřinu pozdějc se auto přestalo houpat, stěrače ztuhly a rádio zmlklo. Taky reflektory zhasly. Andělé byli

silný, to se jim muselo nechat. Ale Jesse byl mrtvej mnohem dýl než oni.

„Vraťte se na pláž!“ nařídil jim.

Josh se fakticky málem rozesmál.

„Děláš si z nás srandu?“ zeptal se.

„Ne, nedělám,“ zavrtěl hlavou Jesse.

„Ani nápad,“ odmítnul Mark Pulsford.

„Jasně,“ přidala se k němu Carrie a ukázala na mě. „*Ona* nás zavolala. *Ona* řekla, že můžem.“

Jesse se ani neotočil tím směrem, kterým Carrie ukazovala. Vypadalo to, že je ze mě pěkně znechucenej.

„Ale teď říká, že nemůžete,“ informoval je. „A vy uděláte, co po vás chce.“

„Copak to nechápeš?“ Joshovy oči zase zaplály. Proudila z nich vnitřní energie, který byl plnej. „Zabil nás. On nás *zabil!*“

„A dojde za to trestu,“ prohlásil Jesse nesmlouvavě. „Ale vám ho nepřísluší vykonat.“

„A komu teda?“ vybuchnul Josh.

„Soudu,“ odpověděl klidně Jesse.

„*Hovno!*“ vyrazil Josh. „To je pěkná sračka, co nám tady vykládáš, kámo! Čekali jsme celej den, co se bude dít – ten vyschlej flanďák se od nás přece dověděl, co tenhle proved, a přišli si snad pro tohohle degéna maníci v modrým s klepetama? A víš co? Já nevěřím, že k tomu někdy dojde. Tak neměj péči, my s ním dáme řeč.“

Jesse zavrtěl hlavou. Bylo nebezpečný hádat se s čtyřma mladejma duchama naplněnejma běsnivou energií, kterou mohli použít proti němu. Ale on to stejně udělal.

Popošla jsem k němu a viděla, jak se čtyři andělé třesou potlačovaným vztekem. Stoupla jsem si na špičky a zašeptala mu do ucha: „Beru si holky. Ty si vem kluky.“

„Ne!“ Jesse se ke mně zachmuřeně obrátil. „Uteč, Susannah. Zatímco se budou zabývat mnou, utíkej k cestě a

zastav první povoz, který pojede kolem. A nech se odvézt do bezpečí.“

Uf. Tak takhle to vymyslel. Hm.

„Abych tě tady s nima nechala samotnýho?“ Zírala jsem na něj. „Hrabe ti, nebo co?“

„Susannah,“ zasyčel, „ty mi nerozumíš. Ublíží ti –“

Rozesmála jsem se. Fakt jsem se rozesmála. Všechno naštvání ze mě vyprchalo.

Jesse měl recht. Nerozuměla jsem tomu.

„Ať si to zkusej,“ prohlásila jsem.

V tu chvíli se na nás vrhli.

Myslím, že andělé se mezi sebou museli domluvit podobně, jako jsem se já domlouvala s Jessem, protože holky vystartovaly proti mně a kluci proti Jessemu. Ne že bych byla nějak zvlášť vyděšená. Heleďte, dva na jednoho je dost nefér poměr, ale myslím, že i včetně tý jejich telekinetický síly to bylo vcelku vyrovnaný. Carrie a Felicia určitě nebyly žádný drsoňky, když byly naživu – to mi bylo jasný hned, jak se do mě pustily. Neměly ani páru o tom, kam je dobrý mířit pěstí, aby to co nejvíc bolelo.

Aspoň jsem si to myslela do chvíle, než do mě začaly bušit. Fakt, kterej jsem nevzala v úvahu, byl ten, že tyhle holky – a jejich kluci jakbysmet – šílely vzteky.

A když se nad tím trochu zamyslíte, tak na to všichni měli nárok. Fajn, možná to byli zaživa pěkný paka – rozhodně na mě nepůsobili jako lidi, se kterýma bych se chtěla kámošit, když si vemete tu večírkovou úchylku a celou tu snobárnu –, ale byli mladý. Mohli z toho vyrůst. Mohli se z nich stát prospěšný – když už ne moudrý – občani.

Ale Michael Meducci jim to překazil. Měli právo kvůli tomu zuřit.

Asi byste mohli namítnout, že jejich chování taky nebylo zrovna košer. To oni přece uspořádali ten mejdan, kde přišla Lila Meducciová k úhoně – nejen kvůli svý blbosti, ale taky kvůli jejich nedbalosti a nedbalosti jejich rodičů.

Ale řekla bych, že je něco takovýho vůbec nenapadlo. To sotva. Andělé z RLS to chápali tak, že byli okradení. Okradení o svou budoucnost. A někdo za to tvrdě zaplatí.

Ten někdo je Michael Meducci. A taky každej, kdo by se jim chtěl postavit do cesty, až to provedou.

Jejich hněv byl neskutečnej. Fakt. Nevzpomínám si, že bych někdy byla takhle totálně, na sto jedna procent rozzuřená. Ne že bych neuměla bejt vzteklá. Zuřila jsem často, ale nikdy ne takhle moc, ani takhle dlouho.

Andělé z RLS šíleli, a teď zaměřili svý šílenství na mě a na Jesseho.

První ránu jsem ani nevnímala, a už na mě dopadla druhá stejnou silou, jako dneska odpoledne narazil ten náklaďák do ramblera. Rozbily mi prostě hubu. Krev se mi rozstříkla po obličeji a trochu postříkala taky ty jejich večerní róby.

Ale ani si toho nevšimly a bušily do mě dál.

Ne abyste si mysleli, že jsem jim to nevrátila. Vrátila. A byla jsem dobrá. Fakticky.

Ale ne dost dobrá. Musela jsem přehodnotit svou teorii o poměru sil. Dvě na jednu, to fakticky není fér. Uvědomila jsem si, že mě Felicia Bruceová a Carrie Whitmanová asi umlátěj.

A nenapadala mě jediná zatracená věc, jak bych tomu dokázala zabránit.

Dokonce jsem ani neměla čas se ohlídnout, jestli si Jesse vede líp než já. Pokaždý když jsem zkusila otočit hlavu, mi do obličeje dopadla další pecka. Za chvíli jsem už neviděla vůbec nic. Oči se mi zalily krví, která nejspíš stříkala z otevřený rány. Buď to, anebo mi praskla v oku nějaká žilka, protože ty šlupky, co mi dopadaly na hlavu, byly pěknej nářez. Doufala jsem, že aspoň Jesse je v pořádku. Jeho už teda mohli těžko zabít, to je logický. Ale mě jo. Hlavou mi letěla jediná myšlenka: a když mě teď zabijou, tak aspoň zjistím, kam se lidi po smrti dostanou. Kam je mediátoři vypakovávaj.

V jedný chvíli během toho šíleného útoku jsem zavrávorala a zakopla o něco – o něco měkkýho a teplýho. Netušila jsem, co to je, protože jsem nic neviděla – aspoň dokud to nezakvílelo moje jméno.

„Suze," řeklo to.

Nejdřív jsem ten hlas vůbec nepoznala. Pak jsem si uvědomila, že Michaela asi ten pás pořádně přiškrtil. Všechno, na co se zmohl, byly tyhle skřeky.

„Suze," zavrzal znova. „Co se to děje?"

Hrůza v jeho hlase mi prozradila, že je teď nejspíš stejně vyděšenej jako Josh, Mark, Carrie a Felicia v tu chvíli, kdy do nich vrazil svým autem a katapultoval je z útesu do náruče smrti. To mu neuškodí, pomyslela jsem si nějakou vzdálenou částí svýho mozku, kterej se jinak plně soustředil na to, abych uhejbala dešti ran, co na mě pršel.

„Suze," zakvílel Michael pode mnou, „zastav to!"

Jako kdybych mohla. Jako kdybych ještě měla nějakou vládu nad tím, co se se mnou děje. Jestli to přežiju – což nevypadalo moc pravděpodobně –, budu se sebou muset províst něco fakt zásadního. Pro začátek budu muset začít trénovat kick-box mnohem svědomitějc.

A pak se něco stalo. Nemůžu vám říct co, protože jsem měla oči zalepený krví, takže jsem neviděla.

Zato jsem něco zaslechla. A to, co jsem zaslechla byly nejspíš ty nejsladší zvuky v mým životě.

Byla to siréna. Policie, hasiči nebo záchranka, to jsem nedokázala odhadnout. Ale blížilo se to blíž a blíž a ještě blíž, až jsem zaslechla, jak pneumatiky zaskřípěly na štěrku vedle mě. Rány, který se na mě snášely, najednou ustaly a já jsem se zhroutila na Michaela. Ten mě slabě odstrčil a zaúpěl: „Policajti. Nech mě. Beru roha."

O vteřinu pozdějc mě zvedly něčí ruce. Teplý lidský ruce, ne ledový ruce ducha.

A ňákej mužskej hlas řekl: „Už je to dobrý, slečno. Držím vás. Postaráme se o vás. Můžete se postavit?"

Mohla jsem, ale když jsem se postavila, zalila mě vlna bolesti – bolesti, kterou jsem už trochu poznávala. Byla to tak prudká bolest, až to působilo směšně… tak směšně, že jsem se musela začít hihňat. Fakticky. Protože to bylo hrozně k smíchu, že něco může bolet tak hrozně moc. Ta bolest znamenala, že mám něco zlomenýho.

Pak se pode mnou podsunulo něco měkkýho a řekli mi, že si na to mám lehnout. Bolest se do mě zabodávala víc a víc, až jsem se bezmocně rozkašlala, zatímco se mě dotýkaly něčí ruce.

A pak jsem zaslechla známej hlas, kterej jakoby z dálky volal moje jméno.

„Susannah, Susannah, to jsem já, otec Dominik. Slyšíš mě, Susannah?“

Otevřela jsem oči. Někdo mi z nich vytřel krev, takže jsem zase viděla.

Ležela jsem na nosítkách sanitky. Všude kolem mě se míhaly rudý a bílý světla majáčků. Dva ošetřovatelé se věnovali tý ráně, kterou jsem měla na hlavě.

Ale ta mě nebolela. To hrudník. Žebra. Pár jich bylo zlomenejch, na to vemte jed.

Tvář otce Dominika se skláněla nad nosítkama. Pokusila jsem se na něj usmát – a taky promluvit –, ale nějak to nešlo. Měla jsem moc opuchlý rty, než abych ze sebe dokázala něco vytlačit.

„Tvoje kamarádka mi zavolala,“ vysvětlil mi otec Dominik, zřejmě jako odpověď na otázku, kterou si přečet v mejch očích. „Řekla mi, že se chceš sejít s Michaelem. Usoudil jsem – po tom, co mi vyprávěla o té vaší dnešní nehodě a co jsi jí vylíčila –, že ho chceš vzít právě sem. Ach, Susannah, kéž bys to byla neudělala.“

„Ten ji teda pěkně zřídil,“ prohodil jeden z ošetřovatelů.

„Děláš si srandu?“ zachechtal se jeho kolega. „Koukni na něj. Nezůstala mu nic dlužná. Ten kluk je hotovej!“

Michael. Mluvěj o Michaelovi. O kom jiným by asi tak mluvili? Nikdo z nich – teda kromě otce Dominika – přece nevidí ani Jesseho, ani anděly z RLS. Viděj jen nás dva, Michaela a mě, a oba pořádně zřízený. Asi si myslej, že jsme se do krve porvali. A kdo jim to může mít za zlý?

Jesse! Když jsem si na něj vzpomněla, srdce mi začalo bouchat pod zlomeným žebrama jako buchar. Kde je Jesse!? Zvedla jsem hlavu a začala se po něm horečnatě rozhlížet v moři modrejch policejních uniforem. Je Jesse v pořádku?

Otec Dominik si mou paniku vyložil špatně, protože mě začal uklidňovat: „Michael bude v pořádku. Má trochu pohmožděný krk, pár šrámů a boulí, ale to je všechno."

„Hej!" narovnal se ošetřovatel. Zřejmě byli nachystaný naložit mě do sanitky. „Nedala ses lacino, holka." To mluví ke mně! „Poradila sis s ním na jedničku. Vem na to jed, že na tohleto malý dobrodružství hned tak nezapomene."

„Určitě ne po tu dobu, kterou za to stráví za mřížema," dodal jeho kolega a spiklenecky zamrkal.

Když mě naložili do sanitky, zjistila jsem, že Michael nesedí uvnitř, ale že ho nakládaj do jednoho z těch policejních antonů. Vypadalo to, že má ruce spoutaný za zádama. Krk měl sice pohmožděnej, ale mluvit moh. A to pořádně rychle, jak jsem mohla z dálky soudit podle škubání svalů v jeho obličeji – vykládal něco chlápkovi v civilu, zřejmě nějakýmu vyšetřovateli nebo detektivovi. A ten chlápek v obleku si to všechno zapisoval na papíry v deskách, který držel na klíně.

„Vidíš?" První ošetřovatel se na mě zašklebil. „Zpívá jako kanárek. Nemusíš mít strach, že byste se viděli v pondělí ve škole. Spíš to vypadá, že se neuvidíte pěkně dlouho."

Přiznal se Michael? uvažovala jsem. A jestli jo, tak k čemu? K vraždě andělů? Nebo k tomu, co proved s naším ramblerem?

Anebo prostě jen vykládá detektivovi, co se mu stalo? Že ho napadla nějaká neviditelná, nehmotná síla – stejná síla, která mi zlomila žebra, rozrazila hlavu a rozbila hubu?

Ale detektiv se netvářil, jako by mu Michael vykládal něco nezvyklýho. Jenže já už věděla zdřívějška, že detektivové se vždycky tváří takhle nezaujatě.

Než za mnou přibouchli dveře sanitky, zaslechla jsem otce Dominika, jak za mnou volá: „Nedělej si starosti, Susannah! Dám vědět tvojí mamince, kde jsi!“

Řeknu vám, jestli mě tím chce uklidnit, tak to teda moc nezvlád.

Ale pak začala působit ta morfinová injekce. A já najednou zjistila, že už mi to začíná bejt putna.

19

„Takhle jsem si jarní prázdniny u vás nepředstavovala,“ prohlásila Gina.

„Hele,“ zvedla jsem oči od stránek *Cosma*, který mi přinesla, „už jsem ti řekla, že se omlouvám. Co chceš ještě slyšet?“

Gina vypadala, jako by ji roztrpčení v mým hlase překvapilo.

„Já jsem přece neřekla, že to nebyla *sranda!*“ bránila se. „Jenom jsem řekla, že jsem si to představovala jinak.“

„Aha, jasně,“ odfrkla jsem a odhodila časák stranou. „Navštěvovat mě ve špitále, to je fakt sranda.“

S těma stehama v puse jsem nemohla mluvit moc rychle. Taky jsem nedokázala moc dobře vyslovovat. Neměla jsem páru, jak teď vypadám – mamka nařídila všem, dokonce i sestrám v nemocnici, aby mi nepučovali zrcadlo, takže jsem samozřejmě měla podezření, že vypadám absolutně příšerně. Ale asi to bylo moudrý opatření, když si mamka vzala, jak vždycky vyvádím kvůli jedinýmu pitomýmu pupínku. No, jedna věc byla jistá: *mluvila* jsem hrozně.

„Už to bude jen pár hodin,“ snažila se mě potěšit Gina. „Čekají, až dostanou výsledky z cétéčka, a když to bude v normě, pustí tě domů. Pak spolu můžeme zase vyrazit na pláž. A tentokrát –,“ rozhlídla se kolem, aby se ujistila, že jsou všechny dveře doopravdicky zavřený a nikdo nás nemůže slyšet, „tentokrát tam nebudou žádný otravný duchové, co by nám kazili vegáč.“

Na tom asi něco bude. Michaelovo uvěznění zřejmě anděly moc neuspokojilo a radši by ho stejně viděli mrtvýho. Ale když je otec Dominik přesvědčil o tom, jak těžce bude

citlivej a inteligentní kluk jako Michael snášet poměry v kalifornským vězení, upustili od svejch vražednejch choutek. Dokonce poprosili otce Dominika, aby vyřídil Jessemu a mně, že je jim líto, že se dali tak unýst svým hněvem a nadělali z nás fašírku.

Ne že bych už byla připravená na nějaký gesta odpuštění, dokonce ani když mě otec Dominik ujistil, že už se odebrali do svejch posmrtnejch destinací a rozhodně mě už nehodlaj otravovat.

Jesseho názor na tuhle záležitost jsem neznala. Nepoctil ani otce Dominika, ani mě svou přítomností od chvíle, co nás andělé napadli. Bála jsem se, že je na mě pořádně naštvanej. Vzhledem k tomu, že to všechno byla jenom moje vina, jsem se mu zase tolik nedivila. Ale stejně jsem si přála, aby se ukázal – i když jen proto, aby mi pořádně vynadal. Chyběl mi. Hrozně. Víc, než bylo – jak jsem si uvědomovala – zdravý.

Zatracená madam Zara. Vypadá to, že měla recht.

„Měla bys slyšet, jak o tobě mluví celá škola," vykládala Gina. Seděla na kraji mý nemocniční postele. Měla na sobě natažený bikiny, přes který si oblíkla strečový minišaty s leopardím potiskem. Skoro to vypadalo, že už nehodlá ztrácet ani minutu a plácne sebou zase co nejdřív na pláž.

„Ne, fakt?" Pokusila jsem se odpoutat svý myšlenky od Jesseho, ale nebylo to snadný. „A co říkaj?"

„No, tvoje kámoška napsala o tom všem článek do školních novin… Víš, o jedný takový amatérský vyšetřovatelce, jaks měla podezření, že Michael spáchal čtyřnásobnou vraždu, a jaks mu nachystala past –"

„Čili prostě to," přerušila jsem ji suše, „co se domákla od tebe."

Gina se zatvářila nevinně. „Nechápu, o čem to mluvíš. Adam ti poslal tohle –," ukázala na pugét růží ve váze na parapetu, „a Jake říkal, že pan Walden uspořádal sbírku, aby ti škola mohla koupit kompletní vydání románů Nancy

Drewový. Prej si myslí, že máš nějakou kriminalistickou fixaci nebo co.“

Fixaci. To se teda pan Walden neplete. Akorát že moje fixace nemá nic společnýho s luštěním detektivek.

„Jo, a váš táta se rozhod, že místo ramblera koupí mustanga,“ pokračovala Gina ve svodce.

Udělala jsem grimasu, ale vzápětí jsem toho litovala. Je dost těžký se šklebit, když máte pusu v dezolátním stavu, a to ani nemluvím o těch stehách na hlavě.

„Mustanga?“ zabručela jsem. „Jak se všichni naskládáme do mustanga?“

„Ale ne pro vás. Pro sebe. Vám nechá landrovera.“

No, to už dávalo trochu smysl.

„A co…“ Málem jsem se jí zeptala na Jesseho. Koneckonců s ním teď bydlí – sama, díky tomu, že jsem přes noc zkejsla v nemocnici na pozorování. Jenže ona o něm neví. O Jessem. O něm jsem jí přece nic nevykládala.

A teď to vypadalo, že už ani není důvod jí něco vykládat. Teď, když už se mnou Jesse stejnak nemluví.

„A co Michael?“ zeptala jsem se místo toho. Žádná z mejch předchozích návštěv – mamka, nevlastní táta, Somna, Mimoň, Prófa, Cee Cee, Adam, a dokonce ani otec Dom – se o něm přede mnou slůvkem nezmínili. Doktoři jim nejspíš poradili, že by tohle téma mohlo bejt pro mě moc *zraňující.*

To zrovna! Víte, co pro mě bylo fakt zraňující? To vám klidně řeknu. Mít dvě zlomený žebra a vědět, že celý tejdny budu muset nosit na pláž jednodílný plavky, abych schovala ty černý a žlutý podlitiny.

„Michael?“ Gina pokrčila ramenama. „No, mělas recht. O tom, že bude mít důkazy ve svým počítači. Policie u nich udělala šťáru a zabavila počítač, kde to všechno našli: deník, emaily, nákres brzdnýho okruhu ramblera. Taky našli klíč, kterým to udělal. Víš, kterým jako odšrouboval ten kus svodidel. Udělali s ním nějaký testy a objevili stopy hliníku. A taky kleště, se kterejma poškodil brzdový hadičky

ramblera. Byla na nich brzdová kapalina. Vypadá to, že ten magor se ani neobtěžoval s tím, aby se zbavil všech důkazů.“

To teda jo.

Zadrželi ho a obžalovali z čtyřnásobný vraždy – andělů z RLS – a z dalších šesti pokusů o vraždu: pěti lidí, který chtěl zabít v ramblerovi, když nám to odpoledne poškodil brzdy, a pak z toho, co mi chtěl udělat ten večer na Vyhlídce.

Nevymlouvala jsem jim to. Neměla jsem v úmyslu vykládat věci jako: „Jé, heleďte, tak za mý zranění Michael vůbec nemůže. Víte, to mi udělali duchové jeho obětí, protože jsem jim nedovolila, aby ho oddělali.“

Říkala jsem si, že je naprosto v pořádku nechat je v domnění, že je to Michael, kdo je zodpovědnej za mý zlámaný žebra a za čtyři stehy v hlavě… Nemluvě o těch dvou pod mým spodním rtem. No, když to tak vemete, tak mě přece *chtěl* zabít, no ne? A to andělé mu to překazili. Když nad tím člověk přemejšlí, vlastně mi zachránili život.

Jo. Aby mě mohli oddělat sami.

„Poslouchej,“ pokračovala horlivě Gina. „Doma to vypadá, že s tím tvým zarachem – víš, za to, žes jako zdrhla z domova a neposlechla mámu a nasedla k němu do auta – se nezačne dřív, než odletím. Takže máme čtyři dny, který spolu můžem proflákat na pláži. Chci říct, že teď přece nemusíš chodit do školy. Ne se zlomenejma žebrama! Nemůžeš přece sedět v lavici! Ale *ležet* rozhodně můžeš, víš, na osušce. Promluvím si s tvou mámou a vysvětlím jí, že by ti to měla dovolit. Aspoň tohle.“

„To zní dobře,“ souhlasila jsem.

„Sup,“ řekla Gina. Nejspíš chtěla říct *super*, ale zkrátila to – takovým tím stylem, jakým Somna často zkracuje slova a věty, protože je línej vyslovovat všechny koncovky. Picérka byla prostě „pic“, Gina „Gi“… Nejspíš toho měli společnýho víc, než jsem si myslela.

„Asi si půjdu koupit dietní colu,“ prohlásila a seskočila z postele – ale opatrně, aby mi nestrčila do matrace, protože

během její návštěvy už dvakrát přišla sestra a napomenula ji, aby si na to dávala majzla. Jako bych v sobě neměla tolik kodeinu, že se ke mně žádná bolest stejnak nemohla protlačit. I kdyby mi někdo upustil na hlavu sejf, nejspíš bych to vůbec necejtila.

„Dáš si?“ zeptala se Gina mezi dveřma.

„Jasně,“ souhlasila jsem, „ale musíš –“

„Jo, jo,“ prohodila netrpělivě přes rameno, než se za ní dveře zavřely. „Splaším někde brčko, žádný strachy.“

Zůstala jsem v pokoji sama a načechrala si opatrně polštáře pod zádama. Pak jsem zůstala jen tak sedět a zírala do prázdna. Lidi, který maj po těle tolik zranění jako já, k tomu bejvaj dost náchylný.

Ale v hlavě jsem vymeteno neměla. To ne. Myslela jsem na to, o čem se mnou mluvil otec Dominik, když mě před pár hodinama navštívil. Vypadalo to jako ironie osudu, a to pěkně krutá: to ráno po tý noci, kdy zatkli Michaela, se Lila Meducciová probrala z kómatu.

Ne snad, že by se posadila na posteli a chtěla misku ovesnejch vloček nebo tak nějak. Byla na tom furt hodně špatně. Otec Dom říkal, že to potrvá měsíce, možná i roky léčení a rehabilitace, než jí bude zase tak jako před tou nehodou – pokud vůbec. Potrvá eště hodně dlouho, než bude schopná chodit, mluvit, nebo dokonce sama jíst.

Ale byla živá, živá a při vědomí. Nejspíš to paní Meducciový nedokáže vyvážit hrůzu z toho, co proved Michael – ale je to aspoň něco.

Přemejšlela jsem o paradoxech života, když jsem zaslechla zaharašení. Otočila jsem hlavu zrovna ve chvíli, kdy se Jesse chystal zase vytratit.

Přimihotal se neochotně a s rozpačitým výrazem ve tváři.

„Myslel jsem, že spíš,“ pronesl váhavě. „A tak mě napadlo, že přijdu později.“

„Blbost,“ vyplivla jsem. „Viděls, že jsem *vzhůru*, a tak ses chtěl zdekovat a přijít, až si budeš jistej, že spím.“ Nechtělo

se mi tomu věřit – tomu, při čem jsem ho přistihla! Bolelo to. Zjistila jsem, že to bolí víc než moje zlámaný žebra. „To za mnou teď budeš chodit, jenom když o sobě nebudu vědět? Tak to je?“

„Máš za sebou hrozné věci,“ vypravil ze sebe Jesse. Vypadal mnohem zaraženějc, než jsem ho kdy viděla. „Tvoje matka všem doma nakázala, že nesmějí udělat ani říkat nic, co by tě rozrušilo.“

„To, že tě vidím, mě teda *nerozrušuje*,“ namítla jsem.

To sice ne – ale ublížil mi. Fakt ublížil. Heleďte, mně je jasný, že Jesse má právo bejt na mě naštvanej za to, co jsem provedla – víte, to nalákání Michaela na Vyhlídku, aby ho tam mohli andělé z RLS zabít – ale to, že už se mnou ani nechce mluvit…

To bylo teda drsný.

A asi mi to bylo vidět ve tváři, protože když se Jesse ozval, promluvil tak něžně, jak jsem taky eště nikdy neměla to potěšení.

„Susannah,“ řekl mile. „Já –“

„Ne,“ skočila jsem mu do řeči. „Nech mě mluvit první. Jesse, je mi to hrozně líto. Je mi moc líto, co se stalo včera v noci. To všechno byla moje vina. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem to tak zvorala. A nikdy se ti nemůžu dost omluvit za to, že jsem tě do toho zatáhla.“

„Susannah –“

„Jako mediátor stojím za starou belu,“ pokračovala jsem. Jak jsem jednou otočila kohoutkem, už to nešlo zarazit. „Jsem nejhorší mediátor, co kdy chodil po týhle zemi. Měli by mě vyloučit z mediátorský komory. Vážně. Nechápu, jak jsem mohla udělat něco tak stupidního. A nemůžu se na tebe zlobit za to, že už se mnou nechceš mluvit. Jenom –“ Podívala jsem se na něj a uvědomila si, že mám v očích slzy. Ale tentokrát jsem se za ně nestyděla. „Víš, já bych jen chtěla, abys to zkusil pochopit. Šel po mý rodině. Nemohla jsem ho nechat, aby z toho jen tak vyklouz. Chápeš to?“

Jesse udělal něco, co ještě nikdy neudělal. A taky jsem pochybovala, že by to udělal ještě někdy příště.

Stalo se to tak rychle, že jsem si pozdějc nebyla jistá, jestli jsem si to náhodou jen nevymyslela – víte, jako pod těma oblbovacíma práškama a tak.

Ale ne. Jsem si tutově jistá, že natáhnul ruku a dotknul se mý tváře.

No, a to je celý. Je mi líto, jestli jsem vás zklamala. Dotknul se mojí tváře – což byla zřejmě jediná část mýho těla, která nebyla pomlácená, zjizvená nebo zlomená.

Ale na tom teď vůbec nezáleželo. *Dotknul se mojí tváře.* Pohladil mě – ne konečky prstů, ale otevřenou dlaní. Pak zase tu ruku odtáhnul.

„Ano, *querida*," zašeptal. „Chápu to."

Srdce mi začalo tlouct tak silně, až jsem si byla jistá, že to musí slyšet. A žebra mě rozbolely, jak asi nemusím dodávat. Vypadalo to, jako by tudy srdce chtělo proskočit ven.

„A jediný důvod, proč jsem se zlobil, byl ten, že jsem nechtěl, aby se ti *tohle* stalo."

Při slově *tohle* zabodnul prst do mýho obličeje. Fakticky jsem musela vypadat příšerně.

Ale bylo mi to buřt. Dotkl se mojí tváře. Ten dotek byl tak jemnej, tak něžnej – a na ducha tak vřelej.

Připadá vám trapný, když přiznám, že mě tohle gesto vystřelilo hlavu štěstím až někam do oblak?

Řekla jsem jako idiot: „To bude dobrý. Dokonce prej ani nebudu potřebovat plastickýho chirurga, říkal doktor."

Jako kdyby kluk, co se narodil někdy v roce 1830, moh tušit, co je to plastickej chirurg. Bože, to už mám ten mozek fakt vyluxovanej, nebo co?

Ale Jesse se nevypařil. Stál tam přede mnou, jako by chtěl ještě něco dodat. Byla jsem nachystaná nechat ho, ať mi říká, co chce. Cokoli. Hlavně když mi zase řekne to *querida*.

Jenže to dopadlo tak, že už mi neřek nic. Protože v tu chvíli vrazila do pokoje Gina se dvěma plechovkama coly v náručí.

„Víš, co se stalo?“ vyhrkla, a Jesse se zamihotal a s úsměvem určeným jenom mně se vytratil. „Narazila jsem v hale na tvou mamku. Právě mluvila s doktorem. Tvoje výsledky jsou v normě, takže se můžeš začít pakovat. Teď už se čeká jenom na lékařskou zprávu, a ta bude hnedka hotová. Není to bomba?“

Zašklebila jsem se na ni bez ohledu na to, jak moc mě při tom bolela pusa.

„Bomba,“ opakovala jsem.

Gina se na mě podezíravě zadívala: „Proč se najednou tváříš tak přiblble?“ zeptala se.

Nedokázala jsem ten idiotskej úsměv potlačit. „No přece žes řekla, že můžu jít domů.“

„Jo, jenže tys vypadala přiblble už předtím, než jsem ti to řekla,“ namítla Gina a pátravě se na mě zadívala. „Hele, Suze, co je zas? Co se stalo?“

„Nic,“ řekla jsem popravdě. Furt jsem se křenila. „Fakticky nic.“

Mediátor

ANDĚLÉ SMRTI

Meg Cabotová

Z anglického originálu *Mediator – Reunion*,
vydaného roku 2001 nakladatelstvím Pocket Books v New Yorku,
přeložila Jana Jašová
Redigoval Petr Matoušek
Obálku navrhl Ivan Brůha
Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub v Praze roku 2004
jako svou 2810. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 200
Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první

www.euromedia.cz